

ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟΥ ΓΙΑ ΤΗ ΚΑΤΑΡΓΩΣΗ ΤΗΣ ΜΙΣΘΩΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Κεντρικό Όργανο στα ελληνικά της Διεθνιστικής Κομμουνιστικής Ομάδας
(ΔΚΟ)

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ Νο1 (Νοέμβριος 2002):

- [Ζητω ο κομμουνισμός!](#)
- [Ποιοι είμαστε](#)
- [Ενάντια στο Μύθο των Δημοκρατικών Δικαιωμάτων και Ελευθεριών](#)
- [Ποιά μείωση του εργάσιμου χρόνου](#)
- [Μερικά επίκαιρα παραδείγματα της Προόδου του καπιταλιστικού Κράτους](#)
- Για μία σύνθεση των θέσεών μας
- Ανθρώπινη δραστηριότητα ενάντια στην εργασία

ΖΗΤΩ Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ!

Μετά την κατάρρευση της Ε.Σ.Σ.Δ. η αστική τάξη ανακοίνωσε θριαμβευτικά το τέλος της ιστορίας και την αρχή μίας εποχής χωρίς πολέμους, γεμάτη ευημερία, χαρά και ευτυχία... για όλους! Αλλά η ουτοπία ενός κόσμου χωρίς αντιφάσεις αναιρέθηκε από την ίδια την πραγματικότητα. Τα ίδια ιστορικά όρια του Κεφαλαίου εμφανίζονται και πάλι. Το Κεφάλαιο δεν μπορεί να διαχωρίσει τους θετικούς του πόλους - συγκέντρωση (concentration), πλούτη, ευημερία, ειρήνη - από τους αρνητικούς - ερήμωση, εξαθλίωση, πόλεμος. Η ίδια η αστική τάξη βλέπει τον μύθο μίας αιώνιας ανάπτυξης, με τον οποίο τρεφόταν, να καταρρέει. Φυσικά, η μιζέρια δεν εξαφανίστηκε! Μετά την πτώση του τείχους του Βερολίνου όλες οι υποσχέσεις αλλαγής εμφανίζονται ως έχουν πραγματικά: μία θεαματική αλλαγή προσώπυ. Το Κεφάλαιο βλέπει τις αντιφάσεις του να οξύνονται: αξιοποίηση / απο-αξιοποίηση, ανάπτυξη / εμπόδια στην ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, κτλ. Ο πόλεμος μεταξύ Κεφαλαίων φουντώνει όλο και πιο πολύ.

Ο μύθος ενός κόσμου χωρίς αντιφάσεις εξαφανίζεται πριν καν πάρει μορφή. Ο πολλαπλασιασμός των ενδοκαπιταλιστικών πολεμικών συγκρούσεων, η ανικανότητα της αστικής τάξης να ορίσει το μέλλον με ορολογία άλλη από αυτή της οξυνόμενης κρίσης

έρχεται ως απάντηση στην αλλαγή προσωπείου και στις ομάδες διακυβέρνησης που διαδέχονται η μία την άλλη με αυξανόμενους ρυθμούς. Στριμωγμένη, η αστική τάξη είναι τελικά ανίκανη να κρύψει την φοβερή αμφιβολία της για την αιώνια διατήρηση του συστήματός της: το Κεφάλαιο αμφιβάλλει ξαφνικά για το μέλλον του. Τα αφεντικά, οι συνδικαλιστές, οι κυβερνώντες, τα στελέχη, οι ιδεολόγοι, οι επιστήμονες, οι έμποροι..., εν συντομία όλοι οι διαχειριστές του καπιταλισμού κυριεύονται από ένα φοβερό δισταγμό για το μέλλον.

Ανίκανοι να κατανοήσουν το γίγνεσθαι του κόσμου μέσα από το ξεπέραςμα του καπιταλισμού, η περιορισμένη οπτική τους προσκρούει συστηματικά πάνω στους ψυχρούς αριθμούς των δικών τους δεικτών, οι οποίοι τους αναγκάζουν να απολύουν, να παίρνουν περιοριστικά μέτρα, να συγκρούονται, να καταστέλλουν...

Το κλίμα της αμφιβολίας γίνεται το κυρίαρχο κλίμα στην κοινωνία. Ο καπιταλιστής είναι αμήχανος και αμφιβάλλει για τα πάντα. Φυσικά, για το μέλλον και για τους συμμάχους του, για την ικανότητα αυτών που είναι υπό τις προσταγές του, για τις δυνατότητες επενδύσεων, για τα ίδια του τα προγράμματα διαχείρισης, για τα καλά του φιλελευθερισμού όπως και του προστατευτισμού... η αμφιβολία εγκαθίσταται σε κάθε τομέα της κοινωνίας. Τα χρόνια της βεβαιότητας του μεταπολέμου και της ανοικοδόμησης διαδέχονται τώρα δύσκολα χρόνια όπου κυριαρχεί ο σκεπτικισμός. Η θρησκεία του καπιταλισμού μετατρέπεται σε ένα μεγάλο ερωτηματικό.

Αλλά αυτό το κλίμα αμφιβολίας εγκαθίσταται και μέσα στην ίδια την εργατική τάξη σαν κυρίαρχη ιδεολογία. Στην αμφιβολία της αστικής τάξης σχετικά με την δυνατότητα μίας αιώνιας ανάπτυξης του Κεφαλαίου αναλογεί η αμφιβολία σχετικά με την αναπόφευκτη επαναστατική προοπτική του αγώνα του προλεταριάτου, που είναι ιστορικά προορισμένο να καταστρέψει την καπιταλιστική κοινωνία και να θεμελιώσει τον κομμουνισμό, μία επιτέλους ανθρώπινη κοινωνία. Αλλά και εντός του προλεταριάτου κυριαρχεί ο σκεπτικισμός. Αυτό μεταφράζεται σε ερωτήσεις όπως: "αποτελούμε εμείς μία τάξη;", "είναι πράγματι αναγκαίο να οργανωθούμε;", "γιατί να αγωνιστούμε;", "τα συνθήματά μας διαστρεβλώθηκαν από τον εχθρό και έχουν γίνει αγνώριστα: γιατί να συνεχίσουμε να τα χρησιμοποιούμε;", κτλ.

Οι λίγες ταξικές οργανώσεις που προσπαθούν να κρατηθούν ενάντια στο ρεύμα της γενικευμένης παραίτησης δεν μένουν ανέπαφες. Το βάρος των επαναλαμβανόμενων επιθέσεων όλης αυτής της ηττοπαθούς ιδεολογίας, τις έχει φθείρει, έχει καταστρέψει την εσωτερική τους δομή σε βαθμό που θέτουν υπό ερώτηση τα πάντα. Ρίχνοντας μία ματιά στον αριθμό των αγωνιστικών εντύπων που κυκλοφορούν στον κόσμο τα οποία συνιστούν την αναθεώρηση, την αμφιβολία και τον μοντερνισμό ως άξονα ενάντια σε έναν "ξεπερασμένο κομμουνισμό", κατανοούμε την καταστροφικότητα αυτής της ιδεολογίας της αμφιβολίας για όλα και παντού, η οποία προκαλεί διάλυση ανάμεσα στους οργανωμένους αγωνιστές.

Η ομάδα μας βρίσκεται αντιμέτωπη με τα σημάδια της παρούσας εποχής. Έτσι όταν στις εκδόσεις μας αναφερόμαστε στους τωρινούς αγώνες της τάξης μας, οι ίδιοι οι κοντινοί μας

φίλοι εκφράζουν αυτή την αμφιβολία: "Έγινε προλεταριακή εξέγερση στο Ιράκ το 1991 και στην Αλβανία το 1997; Ποιός μας αποδεικνύει ότι οι πηγές σας είναι σωστές; Από που λάβατε αυτές τις πληροφορίες;" Αυτοί οι σύντροφοι υπό την επίδραση της κοινωνικής ειρήνης αναφέρονται περισσότερο στην αστική πληροφόρηση παρά στο υλικό και τις μαρτυρίες συντρόφων από αυτές τις περιοχές. Το πρόβλημα μεγαλώνει ακόμα πιο πολύ όταν, λόγω της καθημερινής μιζέριας, ο κυρίαρχος σκεπτικισμός διαλύει ή σπάει την αλληλεγγύη και τη δράση γύρω από αυτούς τους αγώνες.

Οι προλετάριοι δεν αναγνωρίζουν τους εαυτούς τους στους αγώνες των προλετάρων σε άλλα μέρη του κόσμου. Οι αγώνες δεν απεγκλωβίζονται από την υπεράσπιση του εργοστασίου, της δουλειάς, του τόπου,... Αυτή η οπτική χαρακτηρίζεται από την ιδεολογία του ιμμεντιατισμού (immediatism) (1), του τοπικισμού, της μερικότητας, του κορπορατισμού. Εκτός τειχών του εργοστασίου, της βιοτεχνίας, του γραφείου... κυριαρχεί το χάος. Ο φόβος για το αύριο είναι τόσος που ο καθένας σκύβει το κεφάλι του για να βολευτεί κάπως. Από τη μία η επιβολή εικόνων λοιμών, life-style, μαζικών σφαγών, μόλυνσης... Θεαματικών καταγγελιών σκανδάλων, γενικευμένης διαφθοράς σε κάθε βαθμίδα της κοινωνίας, "αδικίας" της δικαιοσύνης... κάνουν όλες αυτές τις πραγματικές καταστροφές τετριμμένες και αναπτύσσουν μία φοβερή αίσθηση ανικανότητας. Από την άλλη η έλλειψη διάκρισης των ταξικών κριτηρίων, η κυριαρχία της ιδιοτέλειας, το βάρος του ατομικισμού, ο φόβος που αποτρέπει κάθε δράση που διαλύει την κοινωνική συναίνεση, κάνουν τους προλετάρους, ακόμη και όταν αγωνίζονται, να αμφιβάλλουν για την διεθνή και διεθνιστική διάσταση των αγώνων τους. Η αμφιβολία για όλα και για όλους κάνει τους προλετάρους να βαδίζουν με παρωπίδες και έτσι να εγκλωβίζονται στο εδώ και τώρα, αποκομμένοι πλέον από όλες τις ιστορικές προοπτικές, δίχως εμπιστοσύνη στη δική τους ταξική δύναμη.

Αντιμέτωποι με τη δύναμη της ιδεολογίας της αμφιβολίας, της εσωστρέφειας, της αβεβαιότητας για το αύριο, της δικτατορίας του τοπικισμού, της ιδιοτέλειας, αντιμέτωποι με την ιδεολογία του ιμμεντιατισμού, κτλ οι οποίες παράγουν παράλυση, για μας είναι σημαντικό να σηκώσουμε την σημαία του κομμουνισμού ακόμα πιο ψηλά. Οι αστοί μας κλέβουν τακτικά (για να διαστρεβλώσουν) τα συνθήματά μας, τις σημαίες μας, τις ορολογίες μας, αλλά δεν μπορούν να κατακτήσουν το πρόγραμμα που εμπεριέχεται σε αυτά, δεν μπορούν να διαλύσουν την αγωνιστική πρακτική που επιβεβαιώνει την μοναδική προοπτική που περιέχει το κομμουνιστικό κίνημα στην πραγματικότητα: **την ολική καταστροφή του ετοιμοθάνατου καπιταλιστικού Κράτους, την επαναστατική κατάργηση της μισθωτής εργασίας, των τάξεων, της Αξίας!**

Σε αυτές τις ιδιαίτερα δυσμενείς συνθήκες, κυκλοφορούμε αυτό το πρώτο τεύχος του Κομμουνισμού στα ελληνικά. Η ανάληψη του καθήκοντος της πρωτοπορίας των αγώνων είναι μία αναγκαιότητα και όχι μία επιλογή. Συχνά οι προλεταριακές οργανώσεις και οι μεμονωμένοι αγωνιστές εγκλωβίζονται εντός των γεωγραφικών ορίων που επιβάλλονται από το Κεφάλαιο και έτσι σέβονται τα όρια που διαχωρίζουν το παγκόσμιο προλεταριάτο. Σύντροφοι, σήμερα και όχι "αργότερα", πρέπει να οργανωθούμε άμεσα διεθνιστικά. Κάτω όλα τα σύνορα!, αυτό πρέπει να γίνει το σύνθημα μέσα στην πραγματικότητα της πάλης μας,

που περιγράφει όλες τις εμπειρίες του αγώνα μας. Ας θάψουμε τα σύνορα, τα εμπόδια, τις δυσκολίες της γλώσσας, τις "κουλτούρες"... και ας αναπτύξουμε, ας οργανώσουμε, ας συγκεντρώσουμε τις προσπάθειές μας και τις δυνάμεις μας για να καταργήσουμε τον Παλιό Κόσμο!

Με αυτό το πνεύμα βγάλαμε αυτή την έκδοση στην ελληνική γλώσσα και με αυτό τον τρόπο δηλώνουμε την άρνησή μας να υποταχθούμε στο "ο καθένας σπίτι του" και στον υπερ-ιμμεντιατισμό που οδηγούν σε μία απόρριψη της οργάνωσης, καταστρέφοντας έτσι την τάξη μας.

Κάποιος θα μπορούσε να ρωτήσει γιατί ένα τεύχος συγκεκριμένα στα ελληνικά. Για πολλούς λόγους:

1) Η ύπαρξη ενός πυρήνα συντρόφων που αποφάσισαν να οργανωθούν άμεσα σε ένα διεθνές επίπεδο και σε αυτό το επίπεδο ανέλαβαν το καθήκον να εκδώσουν ένα τεύχος σαν και αυτό, ως μία έκφραση της ανάγκης της διεθνούς πάλης του προλεταριάτου.

2) Η Ελλάδα γεωπολιτικά βρίσκεται σε μία σημαντική και στρατηγική θέση στην Ευρώπη, που αποτελεί πέρασμα από το Βορρά προς το Νότο (Αφρική) και από τη Δύση προς την Ανατολή. Το ΑΕΠ αυτής της χώρας σχεδόν ξεπερνά το σύνολο του ΑΕΠ των υπόλοιπων χωρών των Βαλκανίων με την Αθήνα να αποτελεί έναν ισχυρό πόλο συσσώρευσης κεφαλαίου. Δεν είναι τυχαίο ότι, την τελευταία τριανταετία, στο λεκανοπέδιο της Αττικής οι ανάγκες του Κεφαλαίου έχουν συγκεντρώσει σχεδόν 6 εκατομμύρια ανθρώπους, πολλοί εκ των οποίων είναι μετανάστες (προλετάριοι από την Αλβανία, το πρώην ανατολικό μπλοκ, την Τουρκία, το Κουρδιστάν, το Πακιστάν, τις Φιλιππίνες, την Αφρική...) Η τοπική αστική δύναμη που αποκαλείται Ελλάδα παίζει έναν σημαντικό ιμπεριαλιστικό ρόλο στα Βαλκάνια, έχοντας στείλει στρατό τα τελευταία χρόνια στη Βοσνία, στο Βίσοκο, στην Αλβανία, στο Κόσσοβο, στη Μακεδονία, αλλά και εκτός της άμεσης σφαίρας επιρροής της στη Σομαλία, στο Αφγανιστάν, στον Περσικό Κόλπο. Οι επιχειρηματικές δραστηριότητες στις βαλκανικές χώρες και η παρέμβαση στο πολιτικό τους σκηνικό ως ένας καπιταλιστής μπάτσος, τα συμφέροντα από τον έλεγχο κομβικών για το εμπόριο σημείων (όπως ο οδικός άξονας Τίρανα - Ελμπασάν και Μακεδονίας - Κοσόβου)... είναι μερικά παραδείγματα αυτού του ρόλου.

3) Εκτός από την ιστορία της αστικής τάξης, υπάρχει και η ιστορία και η εμπειρία των αγώνων της τάξης μας. Ήδη, κατά την διάρκεια του κοινωνικού κινήματος γύρω από το 1821, το προλεταριάτο είχε προσπαθήσει να εκφράσει τα συμφέροντά του έρχοντας σε ρήξη με την προσπάθεια ίδρυσης ενός νέου εθνικού Κράτους: της Ελλάδας. Αργότερα τον ίδιο αιώνα, υπήρξαν προσπάθειες οργάνωσης γύρω από τη σημαία της "αναρχίας" και του "σοσιαλισμού" κυρίως στην Πάτρα, τον Πύργο και τον Βόλο. Γνωρίζουμε επίσης, τα γεγονότα του Κιλελέρ το 1910 και στα Τρίκαλα το 1925, την απεργία των μεταλλεργατών στην Σέριφο το 1916, τον ντεφιτισμό στον ελληνικό στρατό το 1921 στη Μικρά Ασία και στο ναυτικό στη Μαύρη Θάλασσα, τα αιματηρά επεισόδια στη Θεσσαλονίκη το 1936, την προσπάθεια οργάνωσης του επαναστατικού ντεφιτισμού στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο κυρίως

με την ομάδα γύρω από τον Άγι Στίνα, τις συγκρούσεις γύρω από το Πολυτεχνείο το 1973, τις άγριες απεργίες της μεταπολίτευσης... και πιο πρόσφατα την απεργία της ΕΑΣ, των "μαθητών" και "καθηγητών", ακόμη και απεργίες μεταναστών (κυρίως εργατών από την Αλβανία) όπως και παραδείγματα προλεταριακής αντεκδίκησης...

4) Στο μέλλον η μεγάλη συγκέντρωση ανθρώπων στην Ελλάδα που μιλάνε διάφορες γλώσσες (λόγω της μετανάστευσης) είναι μία καλή προοπτική για να αναπτύξουμε μία δραστηριότητα προς δύο κατευθύνσεις: μία προς τους προλετάρους των Βαλκανίων και μία προς τους προλατάρους της Μέσης Ανατολής όπου η ταξική πάλη τα τελευταία τριάντα χρόνια αναπτύχθηκε ιδιαίτερα (Ιράν 78-79, ντεφετισμός κατά τη διάρκεια του πολέμου Ιράν-Ιράκ, εξέγερση στο Ιράκ το 1991, αγώνες και απεργίες τα περασμένα χρόνια στην Τουρκία, στην Αίγυπτο, στην Ιορδανία, στην Παλαιστίνη...). Τα ελληνικά έχουν γίνει γλώσσα προς χρήση από μετανάστες από το Κουρδιστάν, την Τουρκία, το Ιράν... που εγκαταλείπουν την χώρα "τους" εξαναγκασμένοι από την μιζέρια και την καταπίεση.

5) Τέλος, υπογραμμίζουμε ότι υπάρχει σχεδόν ο ίδιος αριθμητικά πληθυσμός εκτός Ελλάδας όσο και εντός, σε διάφορα κράτη που μιλάνε επίσης ελληνικά. Δε χρειάζεται να έχεις τελειώσει πανεπιστήμιο για να δεις ότι από το Αμβούργο ως το Ντύσσελντορφ, από το Παρίσι ως τη Ν. Υόρκη, από το Μόντρεαλ ως την Μελβούρνη υπάρχουν πάρα πολλοί άνθρωποι που μιλάνε την ελληνική γλώσσα. Για 40 χρόνια το ελληνικό Κράτος δεν είχε τίποτε άλλο να εξάγει στην παγκόσμια οικονομία εκτός από πόδια και χέρια, από μάνες, πατέρες και παιδιά... από μετανάστες εργάτες. Από τα ανθρακορυχεία ως τα εργοστάσια και τα εστιατόρια και τα καράβια, εκατομμύρια εργάτες δούλεψαν και σπαταλήσανε τη ζωή τους για να πλουτίσουν και να παχύνουν τα αφεντικά. Όλοι αυτοί είχανε κοινό, εκτός του ότι ήτανε υπό εκμετάλλευση, ότι μιλάγανε την ελληνική γλώσσα.

Πέρα από όλες τις δυσκολίες που συναντήσαμε στην έκδοση αυτού του τεύχους, είναι σημαντικό για εμάς που κυκλοφορήσαμε το υλικό μας σε αυτή τη γλώσσα.

Σε αυτό το τεύχος παρουσιάζουμε 6 κείμενα:

Ποιοί είμαστε

Παρουσίαση της ΔΚΟ στο διαδύκτιο.

Ενάντια στους μύθους των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών

Αυτό το άρθρο είχε δημοσιευτεί για πρώτη φορά στα Ισπανικά και τα Γαλλικά τα χρόνια 1979-1980 και τον Νοέμβριο του 1983 στο κεντρικό μας τεύχος στα αγγλικά. Ο λόγος που το δημοσιεύουμε και στα ελληνικά είναι επειδή το περιεχόμενο του άρθρου παραμένει κρίσιμο σε όλους τους αγώνες σήμερα στον βαθμό που αποκηρύσσει τα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες εφόσον αυτά χρησιμοποιούνται συστηματικά ενάντια στη δύναμη, την ενότητα και την αυτόνομη οργάνωση του προλεταριάτου.

Ποιά μείωση του εργάσιμου χρόνου;

Αυτό το κείμενο είχε δημοσιευτεί για πρώτη φορά το 1982 - τότε για να αποκηρύξουμε την ιδεολογία των συνδικάτων και των αριστεριστών - και το δημοσιεύουμε πάλι διότι ο αγώνας για την μείωση του εργάσιμου χρόνου είναι μία στιγμή της επαναστατικής πάλης ενάντια στην εργασία. Το κείμενο παραμένει και σήμερα επίκαιρο καθώς ακούγονται διάφορα - σε πολλές χώρες ακόμη και στην Ελλάδα - για την μείωση του εργάσιμου χρόνου (39ωρο, 38ωρο, 35ωρο...), ενώ στην πραγματικότητα αυτή η μείωση (παράλληλα με την ελαστικοποίηση της εργασίας) είναι απλά μία συνταγή για την διαχείριση της ανεργίας, μία λύση για την καπιταλιστική κρίση.

Ανθρώπινη δραστηριότητα ενάντια στην εργασία

Μία κριτική της εργασίας ενάντια στους απολογητές του Κεφαλαίου.

Μερικά παραδείγματα για την πρόοδο του καπιταλιστικού κράτους

Ένα κείμενο που πρωτοδημοσιεύτηκε το 1995.

Προς μία σύνθεση των θέσεών μας

Σύντροφοι, μη μένετε παθητικοί μπροστά σε αυτή την αγωνιστική προσπάθεια που κρατάτε στα χέρια σας. Αυτή η έκδοση στην ελληνική γλώσσα είναι ένα συλλογικό εργαλείο αγώνα. Χρησιμοποιείστε το ως όπλο για τον αγώνα, ως ένα συλλογικό οργανωτή. Μην καταναλώνεται σαν θεατές τον επαναστατικό τύπο. Επιμένουμε, αυτό το υλικό που εκδίδουμε σε διάφορες γλώσσες, να κυκλοφορεί, να κριτικάρεται, να βελτιώνεται, να ξεπερνιέται, ώστε να ενισχύσουμε μαζί την κοινότητα του αγώνα ενάντια σε αυτό τον κόσμο που πεθαίνει και μας πεθαίνει μέρα με τη μέρα.

Σήμερα, περισσότερο κι από χθες διεκδικούμε τον κομμουνισμό, όταν αγωνιζόμαστε ενάντια στην μπουρζουαζία με όποια μορφή κι αν εμφανίζεται (σοσιαλιστές, εθνικιστές, σταλινικοί, μαοϊκοί, φασίστες, ισλαμιστές, οικολόγοι, ελευθεριακοί κ.α.), όταν βάζουμε μπροστά το αυθεντικό περιεχόμενο του κομμουνισμού: την άρνηση της ουσίας του καπιταλισμού!

Ενάντια στην Οικονομία, την Πολιτική και την Θρησκεία, την Τέχνη, την Επιστήμη και την Πρόοδο, την Οικογένεια, την Εργασία, τον Μισθό και όλες τις πατρίδες, φωνάζουμε πιο δυνατά από ποτέ: ζήτω ο Κομμουνισμός, ζήτω η Παγκόσμια Κοινωνική Επανάσταση, ζήτω η Κομμουνιστική Διεθνιστική Οργάνωση του Προλεταριάτου!

Ενάντια σε αυτούς που μας υπόσχονται με διάφορους τρόπους την επιβίωση αυτής της κοινωνίας, εμείς δεν έχουμε καμία αμφιβολία ότι, όπως κάθε ζωντανός, κοινωνικός και ιστορικός οργανισμός, όπως και οι κοινωνίες που προηγήθηκαν, το Κεφάλαιο σαν οντότητα περιέχει τις δικές του θανάσιμες αντιφάσεις και το ξεπέρασμά του δεν εξαρτιέται από μία

καινούρια θρησκεία αλλά από την ζωντανή άρνηση που αυτός κυοφορεί, δηλαδή από μία τάξη ανθρώπων, που είναι καταδικασμένοι να δουλεύουν για να υπάρξουν: το επαναστατικό προλεταριάτο.

Δεν "πιστεύουμε" στον κομμουνισμό. Αυτός, εκδηλώνεται πρακτικά μέσα στο κίνημα που εξελίσσεται μπροστά στα μάτια μας, μέσα στο πραγματικό κίνημα κατάργησης της καθεστηκυίας τάξης και οι σπόροι του οποίου εμφανίστηκαν στον αγώνα των ταξικών μας αδερφών στο Ιράκ και την Αλβανία. Εκδηλώνεται επίσης σε μερικές πρωτοβουλίες - έστω και ταπεινές - για τη μετατροπή των αντικειμενικών συμφερόντων της κοινότητας αγώνα του προλεταριάτου σε μία ενεργή κοινότητα που αγωνίζεται διεθνιστικά οργανωμένη και συγκεντρωμένη.

ΌΧΙ, δεν αμφιβάλλουμε ότι αυτή η κοινωνία που βασίζεται στον εγωισμό, τον ατομικισμό και την εσωστρέφεια, θα δει σε λίγο καιρό την ταξική αλληλεγγύη να ξαναγεννιέται και αυτή η αλληλεγγύη εκφράζεται μέσα στον αγώνα του προλεταριάτου για την απελευθέρωση από όλες τις αλυσίδες του.

**Μην αμφιβάλλουμε για τον Κομμουνισμό
Αλλά ας αγωνιστούμε για να τον επιβεβαιώσουμε!**

**Μην αμφιβάλλουμε για τις δυνάμεις μας
Αλλά ας τις οργανώσουμε!**

1. Παρέκκλιση που βασίζεται στον διαχωρισμό των ιστορικών και άμεσων αγώνων.

ΠΟΙΟΙ ΕΙΜΑΣΤΕ

Αντί να είναι ο καρπός των ανατρεπτικών προσπαθειών μίας χούφτας αγωνιστών, μία κομμουνιστική οργάνωση είναι πρώτα απ' όλα το αποτέλεσμα ιστορικών καθορισμών που σπρώχνουν ακαταμάχητα το προλεταριάτο στην συγκρότησή του ως τάξη, να οργανωθεί ως δύναμη, ως κόμμα, ξεχωριστά και ενάντια σε όλα τα κόμματα της αστικής κοινωνίας. Οι οργανωτικές προσπάθειες των προλεταριακών μειοψηφιών, που σχηματίζονται στον χρόνο και τον χώρο με την δημιουργία μίας κομμουνιστικής ομάδας, καθορίζονται βασικά από τον **κομμουνισμό ως κίνημα** και από το **ιστορικό του κόμμα**, δηλ. από την συσσωρευμένη μνήμη όλων των εμπειριών των προηγούμενων αγώνων, συμπυκνωμένη σε ένα πρόγραμμα. Η δημιουργία της δικής μας ομάδας δεν ξέφυγε από αυτούς τους ιστορικούς καθορισμούς.

Η Διεθνιστική Κομμουνιστική Ομάδα (ΔΚΟ) υπάρχει από το 1978.

Εκδίδουμε κεντρικές επιθεωρήσεις στα Γαλλικά, Γερμανικά, Αγγλικά, Αραβικά, Ισπανικά, Ουγγαρέζικα, Κούρδικα, Πορτογαλικά και Ελληνικά. Επίσης έχουμε κείμενα στα Περσικά, Ρώσικα, Σερβο-Κροάτικα και Τούρκικα.

Η ομάδα μας δεν έχει εθνική πραγματικότητα. Δεν είναι συνδεδεμένη με καμία χώρα και δεν αναφέρεται στην ιστορία κανενός έθνους.

Το αρχικό της σημείο ήταν η συγκέντρωση μίας χούφτας αγωνιστών που προέρχονταν από διαφορετικές ηπείρους, που μίλαγαν διαφορετικές γλώσσες, οι οποίοι έχοντας διαφορετικές εμπειρίες αγώνων και εικόνα για την ήττα αυτών, ήταν πρόθυμοι να αναπτύξουν και να συγκεντρώσουν την κοινή τους αγωνιστική δραστηριότητα μαζί παγκοσμίως.

Επαναστατικοποιώντας περασμένες εμπειρίες, κριτικάροντας συλλογικά την δημοκρατία, την νομιμότητα, τον κοινοβουλευτισμό, τον πασιφισμό, τον συνδικαλισμό έπρεπε να κάνουμε κάποιες προγραμματικές βεβαιώσεις εκφράζοντας κάθε φορά πιο πολύ την ρήξη με όλες τις εκφράσεις του καπιταλισμού. Με το κοινό πολιτικό περιεχόμενο των ρήξεών μας, επιλέγουμε επομένως να μορφοποιήσουμε τις συζητήσεις μας και την πολεμική μας σε μία κοινή οργανωτική δομή και να προσδιορίσουμε τους εαυτούς μας ως "Διεθνιστική Κομμουνιστική Ομάδα".

Διεθνιστική - Γνωρίζοντας καλά ότι αυτός ο όρος είναι πλεονασμός όταν χρησιμοποιείται με τον όρο "κομμουνιστική", χαρακτηρίζουμε τους εαυτούς μας "διεθνιστές" πρώτα απ' όλα για να τονίσουμε ότι ο κομμουνισμός από τις απαρχές του και όπως και το κίνημα, αποκλείει την πατρίδα, το έθνος, τους εθνικούς αγώνες. Δηλώνει ότι η ομάδα μας είναι άμεσα οργανωμένη σε ένα διεθνές επίπεδο. Δεν σχηματίσαμε πρώτα την ομάδα μας ως "εθνικό κόμμα" και έπειτα ανοιχτήκαμε μέχρι την "διεθνή". Ξεκινήσαμε άμεσα με ένα κεντρικό όργανο, μεταφρασμένο σε διάφορες γλώσσες φυσικά, που πάντα ασχολείται με τα γενικά συμφέροντα του κινήματος, πάντα δηλώνει την ομοιογένεια των συνθηκών εκμετάλλευσης του προλεταριάτου σε όλο τον κόσμο και πάντα βάζει μπροστά αυτό που αυτές οι συνθήκες έχουν ως κοινό: την παγκόσμια πραγματικότητα του κεφαλαίου και επομένως του προλεταριάτου και τις συνθήκες για την πραγμάτωση του κομμουνισμού.

Σε ένα άλλο επίπεδο, ο όρος "διεθνιστική" μας επιτρέπει επίσης να διαχωριστούμε από τις πολλές αντεπαναστατικές παραλλαγές που μεταμφιέζονται ως κομμουνιστές (Σταλινικούς, Τροτσκιστές, Μασοϊκούς, Μπορντιγκιστές,...) που, μέσω της άλλοτε λιγότερης άλλοτε περισσότερης επαίσχυντης υποστήριξης κάποιου αποκαλούμενου επαναστατικού έθνους, επιτρέπουν στην κυρίαρχη ιδεολογία να αναμείξει τον κομμουνισμό με τον βαμμένο κόκκινο καπιταλισμό των λεγόμενων "κομμουνιστικών χωρών".

Κομμουνιστική - Από αμνημονεύτων χρόνων, όλες οι αστικές φράξιες (Βερσαλλιακές, φασιστικές, ρεπουμπλικανικές, Σταλινικές, ελευθεριακές,...) έχουν μανιωδώς επιτεθεί στο φάντασμα που συνεχώς στοιχειώνει τον καπιταλιστικό κόσμο: τον κομμουνισμό. Όμως, οι επαναστάτες (και η δική μας ταπεινή ομάδα όπως και οι άλλες) δεν αφήνουν τον εαυτό

τους να εντυπωσιαστεί από των χείμαρρο των προσβολών και τις συνεχείς παραποιήσεις που διατυπώθηκαν στην ιστορία ενάντια στον κομμουνισμό. Ο κομμουνισμός - η ανθρώπινη κοινότητα, η συλλογική ύπαρξη, η αταξική κοινωνία - παραμένει η προοπτική για την οποία αγωνιζόμαστε παθιασμένα. Είναι ως κομμουνιστές που, αντιμέτωποι με την καπιταλιστική καταστροφή, την δικτατορία του κέρδους και του χρήματος, τον συνεχή υποβιβασμό των συνθηκών ζωής μας, απαιτούμε δυνατά και ξεκάθαρα την κατάργηση αυτού του κόσμου του θανάτου, την κατάργηση της ατομικής ιδιοκτησίας, του κράτους, της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο. Με τους συντρόφους μας σε όλη την ιστορία και παντού στον κόσμο, για άλλη μία φορά επιβεβαιώνουμε την αναγκαιότητα της αταξικής κοινωνίας, χωρίς χρήματα, χωρίς εργασία, όπου η ελεύθερη διάθεση του χρόνου και των πραγμάτων θα αποτελεί το μόνο περιβάλλον μέσα στο οποίο θα ανθίζει η ανθρώπινη δραστηριότητα.

Ομάδα - Σχηματίζοντας μία ομάδα, εκφράζουμε για άλλη μία φορά την ιστορική θέληση των επαναστατών προλετάρειων να οργανωθούν σε δύναμη, να συγκεντρωθούν ως κόμμα. Εάν δεν ισχυριζόμαστε ότι είμαστε ένα "κόμμα", είναι επειδή γνωρίζουμε ότι η αληθινή συγκρότηση σε τάξη (και συνεπώς σε κόμμα) δεν εξαρτάται από καμία πομπώδη αυτο-αναγγελία, αλλά από ένα ποιοτικό βήμα στην κοινωνική αντιπαράθεση με το Κεφάλαιο, το Κράτος, την αστική τάξη. Επομένως θεωρούμε τον εαυτό μας ως μία φράξια του κομμουνιστικού κινήματος - αγωνιζόμαστε για να υπάρχουμε ως ένας διεθνής πυρήνας της συγκέντρωσης του προλεταριάτου και, ως τέτοιος, συμμετέχουμε στις προσπάθειες πρωτοποριακών μειοψηφιών να συγκεντρώσουν την κοινότητα του αγώνα που υπάρχει σε όλο τον κόσμο.

Γι' αυτό διαλέξαμε ως **Διεθνιστική Κομμουνιστική Ομάδα** να διεξάγουμε διεθνής συζητήσεις. Για να ανακαταλάβουμε την ιστορία - το κομμουνιστικό πρόγραμμα - έχουμε επικεντρώσει φυσικά το συμφέρον μας και τις συζητήσεις στην υψηλότερη στιγμή ρήξης που έχει παράγει μέχρι τώρα η τάξη μας: το διεθνές επαναστατικό κύμα των αγώνων του 1917-1923. Τα πολυάριθμα κείμενα που δημοσιεύτηκαν στις επιθεωρήσεις μας τα οποία προσπαθούν να αντλήσουν, χωρίς κανένα ιδεολογικό α-priori, τα διδάγματα της επανάστασης και αντεπανάστασης στην Ρωσία, στην Γερμανία, στην Ουγγαρία, στην Αμερική... κατά την διάρκεια εκείνης της περιόδου είναι απόδειξη αυτής της συλλογικής δουλειάς και των παθιασμένων συζητήσεων που αυτή προκάλεσε.

Αλλά πέρα από την συγκέντρωση των διεθνών συζητήσεων γύρω από το 1917-1923, οι επιθεωρήσεις μας μάχονται ενάντια σε κάθε ιδεολογία και παίρνουν θέση σε πολλά ζητήματα: η κριτική της επιστήμης, της εργασίας, της οικονομίας, της φιλοσοφίας, κείμενα ενάντια στο Κράτος, αναπαραγωγή ιστορικών κειμένων της τάξης μας ("η ταξική μας μνήμη"), κείμενα που παίρνουν θέση στα γεγονότα και τρέχοντα συμβάντα, σε ιστορικές πολεμικές...

Φυσικά, είναι αδύνατο εδώ να περιγράψουμε την αληθινή ζωή της ομάδας μας, την ουσία των διδαγμάτων που αντλήσαμε από την ιστορία οπότε και το περιεχόμενο των θέσεών μας. Όμως, οι επιθεωρήσεις, τα κείμενα, οι προκηρύξεις μας,... περιγράφουν αρκετά καλά πώς:

- ο κομμουνισμός, η αταξική κοινωνία, δεν σημαίνει το τέλος της ιστορίας αλλά την αρχή της συνειδητής ιστορίας του ανθρώπινου είδους.
- ο καπιταλισμός, μέσω της παγκόσμιας ουσίας του και της απλοποίησης των ταξικών αντιθέσεων, δημιουργεί τις συνθήκες για τον κομμουνισμό όπως και για την κοινωνική δύναμη που θα τον επιβάλλει: το προλεταριάτο.
- η επαναστατική δικτατορία της τάξης μας θα καταργήσει το κράτος και θα τσακίσει κάθε προσπάθεια επαναφοράς της δικτατορίας της αξίας.
- η δημοκρατία δεν μπορεί να αναχθεί σε μία μορφή της καπιταλιστικής κυριαρχίας αλλά αποτελεί την ουσία της αστικής δικτατορίας.
- το κομμουνιστικό κίνημα αντιτίθεται σε όλα τα αστικά κόμματα της "δεξιάς" και της "αριστεράς", στον κοινοβουλευτισμό, τον συνδικαλισμό και σε όλες τις δυνάμεις που διατηρούν την κοινωνική ειρήνη.
- η επιβεβαίωση του κομμουνισμού είναι η άρνηση όλης της σημερινής κοινωνίας, άρνηση της ατομικής ιδιοκτησίας, του χρήματος... αλλά επίσης της εργασίας, του σχολείου, της οικογένειας, της επιστήμης...

Για να δώσουμε μία γενική εικόνα των συνεισφορών μας, πρόσφατα φτιάξαμε μία γενική σύνοψη των άρθρων που εκδόθηκαν στις επιθεωρήσεις μας (στα Ισπανικά και στα Γαλλικά). Αυτή η προσούρα είναι διαθέσιμη μετά από παραγγελία στην κεντρική μας διεύθυνση (ταχυδρομική θυρίδα ή e-mail).

Εκτός από τις κεντρικές επιθεωρήσεις που φτιάχνουμε τακτικά, το 1989 εκδώσαμε επίσης στα Ισπανικά, στα Γαλλικά, και στα Αραβικά τις "Θέσεις Προγραμματικού Προσανατολισμού" - ενώ η Αγγλική έκδοση βγήκε το 1999. Αυτές οι Θέσεις αντιπροσωπεύουν μία προσπάθεια σύνθεσης της διεθνής συζήτησης και της κομμουνιστικής κριτικής που έχουμε ξεκινήσει από τις απαρχές μας. Δεν θέλαμε να επεξεργαστούμε την χιοστή εκδοχή κάποιου ιερού κειμένου, αλλά να παρουσιάσουμε ένα "στιγμιότυπο", μία στιγμή, της μόνιμης συλλογικής δουλειάς προγραμματικής αποκατάστασης που αρχίσαμε. Εχθροί κάθε βίβλου, με αυτό το είδος ντοκουμέντου θέλουμε μόνο την αυξανόμενη ακριβή οριοθέτηση της κομμουνιστικής πρακτικής ρήξης με την καπιταλιστική κοινωνία. Οι Θέσεις μας προσπαθούν να εκφράσουν το πραγματικό κίνημα της κατάργησης της καθεστηκυίας τάξης - γι' αυτό, φυσικά, είναι ατελής και ημιτελής και θα παραμείνουν έτσι μέχρι η ίδια η επανάσταση θέσει σε πράξη τις απολαύσεις μίας ζωής χωρίς χρήμα, τάξεις και Κράτος.

Ο σεκταρισμός είναι ένα από τα χαρακτηριστικά των περιόδων κοινωνικής ειρήνης και οι ομαδοποιήσεις αγωνιστών δύσκολα ξεφεύγουν από την τρελή λογική του ανταγωνισμού μίας κοινωνίας επικεντρωμένης στον διαχωρισμό και στον πόλεμο όλων εναντίων όλων. Γνωρίζοντας αυτές τις δυσκολίες και με θέληση να αγωνιστούμε ενάντια στον σεκταρισμό, προσπαθούμε (όπως κάνουμε και με τις εσωτερικές μας διαφωνίες) να εισάγουμε συστηματικά τις **συνελεύσεις** μας στο πλαίσιο της διεθνούς κοινότητας αγώνα.

Κατά αυτή την έννοια, καλούμε όλους αυτούς που συνεχίζουν να αγωνίζονται ενάντια σε ένα κόσμο που βασιζεται στην εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο να ενστερνιστούν τα

κείμενά μας, να τα αναπαράγουν, να τα κυκλοφορήσουν και να θεωρήσουν τις επιθεωρήσεις μας ως δικές τους. Τα αποτελέσματα συλλογικών εργασιών, τα κείμενά μας δεν είναι ιδιοκτησία κανενός ιδιαίτερα, ανήκουν σε μία τάξη που ζει και αγωνίζεται για να καταργήσει τις συνθήκες της ως τάξη που υφίσταται εκμετάλλευση, και συνεπώς όλες τις τάξεις, κάθε εκμετάλλευση.

Όπως και οι επαναστάτες που προηγήθηκαν από εμάς, αντιλαμβανόμαστε τον τύπο μας ως απαραίτητο μέσο επαναστατικής προπαγάνδας, συλλογικής οργάνωσης, προγραμματικής ανάπτυξης, δράσης.

Θέλουμε τα κείμενα μας να διαβαστούν με αγωνιστικό τρόπο, να συζητηθούν, να κριτικαριστούν, και να χρησιμοποιηθούν για να αντιπαρατεθούν με άλλες τοποθετήσεις με σκοπό να οριστεί ξεκάθαρα το έδαφος της επανάστασης και της αντεπανάστασης και να υποστηριχθεί, όλο και πιο αποφασιστικά, η επαναστατική κατεύθυνση που επιβάλλει η τάξη μας στην συγκρότησή της ως τάξη και παγκόσμια ιστορική δύναμη.

Ενάντια στο Μύθο των Δημοκρατικών Δικαιωμάτων και Ελευθεριών

Οι προλετάριοι, στην τάση τους να οργανωθούν ως αυτόνομη τάξη, χρειάζεται να έρχονται σε επαφή, να αναπτύσσουν τον Τύπο τους, να συνεταιρίζονται, να απεργούν, να καταλαμβάνουν εργοστάσια, να οργανώνουν άμεση δράση, να απελευθερώνουν φυλακισμένους συντρόφους, να οπλίζονται, κα. Αυτά τα καθήκοντα έχουν αναληφθεί με ποικίλα αποτελέσματα σε όλες τις περιόδους του ιστορικού αγώνα του προλεταριάτου, ανεξάρτητα από το είδος της αστικής κυριαρχίας: Βοναπαρτιστικής ή κοινοβουλευτικής, δημοκρατικής ή φασιστικής.

Η αστική πολιτική απέναντι στο προλεταριάτο συνίσταται στο να παρουσιάζει αυτές τις ανάγκες ως ταυτόσημες με όλους τους δημοκρατικούς θεσμούς και ελευθερίες (ελευθερία του τύπου, του συνέρχεσθαι, αμνηστία...). Δεν είναι μόνο οι κλασσικοί φιλελεύθεροι αστοί που προσπαθούν να μας πείσουν ότι η δημοκρατία είναι ό,τι καλύτερο, αλλά κι όλα τα ψευτο-εργατικά κόμματα (σοσιαλιστικά, Σταλινικά, Τροτσικιστικά...) που βασίζουν την αντεπαναστατική πολιτική τους στην ανάλυση ότι η εργατική τάξη θα φτάσει στον σοσιαλισμό μέσα από την κατάκτηση και την υπεράσπιση όλων αυτών των δικαιωμάτων και ελευθεριών.

Στην πραγματικότητα, υπάρχει μια βασική αντίθεση ανάμεσα στο σύνολο των αστικών δημοκρατικών ελευθεριών και την ανάγκη του προλεταριάτου να οργανωθεί στο δικό του ταξικό πεδίο. Οι θέσεις που το προλεταριάτο κατακτάει σε αυτό το πεδίο δεν μπορούν να συγχέονται με τις λεγόμενες "ελευθερίες της εργατικής τάξης".

Όπως υπάρχουν δύο αντίθετες τάξεις, έτσι υπάρχουν και δύο βασικές αντιλήψεις για την εργατική

πάλη. Η μια είναι αστική, όπου κριτικάρει κανείς την έλλειψη ισότητας και δημοκρατίας και όπου θα 'πρεπε να αγωνίζεται για περισσότερα δικαιώματα και ελευθερίες. Η άλλη είναι προλεταριακή, και βασίζεται στην κατανόηση του γεγονότος ότι οι ρίζες όλων αυτών των ελευθεριών, των δικαιωμάτων και της ισότητας είναι στην ουσία αντεργατικής φύσης. Οδηγεί στην πλήρη πρακτική καταστροφή του δημοκρατικού Κράτους και της ισότητάς του, των δικαιωμάτων του και των ελευθεριών του. Αυτές οι δύο αντίθετες αντιλήψεις δείχνουν την αντίθεση ανάμεσα αφενός στην παθητική κριτική - για βελτίωση, μεταρρύθμιση και κατ' αυτόν τον τρόπο ενδυνάμωση του εκμεταλλευτικού συστήματος, και αφετέρου την ενεργό κριτική, την κριτική μας - την καταστροφή αυτού του εκμεταλλευτικού συστήματος.

Όταν η "δεξιά" μας λει ότι η "αριστερά" είναι δικτατορική και αντι-δημοκρατική, ότι όταν καταλαμβάνει την εξουσία δεν σέβεται τα ανθρώπινα δικαιώματα και άρα το συμφέρον μας είναι να κυματίζουμε την σημαία της δημοκρατίας, να πολεμάμε υπό την προστασία της για γνήσια δημοκρατία, αυτό είναι απλά ένας μύθος ή έχει αυτή ένα αντικειμενικό συμφέρον για την δημοκρατία; Όταν στο όνομα του "Μαρξισμού" η "αριστερά" μας λει ότι η "αστική τάξη" και ο "καπιταλισμός" δεν σέβονται τις δημοκρατικές ελευθερίες, ότι πρέπει να τις προστατεύουμε από φασιστικές επιθέσεις, ότι πρέπει να τις επιθυμούμε όπου δεν υπάρχουν, ότι αυτός είναι ο δρόμος προς τον σοσιαλισμό, αυτά είναι απλώς οπορτουνιστικά συνθήματα ή πραγματικά μάχεται αυτή υπέρ της δημοκρατίας;

Η αστική τάξη πάντα προσπάθησε να χρησιμοποιήσει το προλεταριάτο (θεωρημένο ως ατομικοποιημένοι εργάτες, ως "πολίτες") ως μια κοινωνική βάση, ως σκλάβους για την εξυπηρέτηση των δικών της κυρίαρχων ταξικών συμφερόντων. Κατ' αυτό το τρόπο ήδη καταλαβαίνουμε με ποιό τρόπο η αστική τάξη πάντα προσπαθεί να κάνει τους εργάτες να αγωνίζονται για συμφέροντα διαφορετικά από τα δικά τους (αυτό απαντά εν μέρει στην ερώτηση). Αλλά η μπουρζουαζία της αριστεράς και της δεξιάς θέλει την δημοκρατία ή όχι; Το παραμύθι των ελευθεριών και των ανθρώπινων δικαιωμάτων, είναι μόνο μια απάτη χωρίς καμία υλική βάση ή μήπως υπάρχει μια αντικειμενική πραγματικότητα που παράγει αυτή τη δημοκρατική απάτη; Άραγε πρέπει να συμπεράνουμε ότι κανένα αστικό κόμμα δεν έχει συμφέρον από την εφαρμογή των δικαιωμάτων και των ελευθεριών των πολιτών; (Το συμπέρασμα αυτού θα ήταν ότι το προλεταριάτο θα μπορούσε να αποφύγει την κυριαρχία της αστικής τάξης αν πραγματικά αγωνιζόταν για την υπεράσπιση της δημοκρατίας). Η μήπως πρέπει αντίθετα να συμπεράνουμε ότι ο αγώνας των καπιταλιστών για τον παράδεισο των δημοκρατικών δικαιωμάτων είναι πραγματικά η υπέρτατη θέληση της αστικής τάξης;

Φυσικά, η επαναστατική κριτική που αναπτύσσουμε εδώ βασίζεται σ' αυτή την τελευταία θέση: το σύνολο των ανθρώπινων δικαιωμάτων και ελευθεριών ανταποκρίνεται ακριβώς στην ιδεώδη μορφή της αναπαραγωγής της καπιταλιστικής καταπίεσης. Ας δούμε τι είναι αυτή η ιδεώδης μορφή της δημοκρατίας και από που προέρχεται.

Ο παράδεισος των ανθρώπινων δικαιωμάτων και ελευθεριών

Το κόμμα της τάξης, το γενικό κόμμα του Κεφαλαίου, ή με άλλα λόγια, όλα τα αστικά κόμματα, είναι ανίκανο να αντιμετωπίσει το προλεταριάτο οργανωμένο ως τάξη και επομένως ως κόμμα. Να γιατί το κύριο μυστικό της καπιταλιστικής κυριαρχίας είναι να σταματήσει την οργάνωση του προλεταριάτου ως αυτόνομης δύναμης, και για την αστική τάξη δεν υπάρχει τίποτα πιο αποτελεσματικό από το σύνολο των ανθρώπινων δικαιωμάτων και ελευθεριών για να καταπνίξει την εργατική τάξη, να την διαλύσει μέσα στο λαό. Όταν το προλεταριάτο παύει να υφίσταται ως τάξη, όταν κάθε εργάτης είναι ένας καλός πολίτης, με τις ελευθερίες του, τα δικαιώματα και τα καθήκοντά του, αποδέχεται όλους τους κανόνες του παιχνιδιού, που τον ατομικοποιούν και τον βυθίζουν μέσα στο λαό, όπου τα ειδικά ταξικά συμφέροντά του εξαφανίζονται. Σαν καλός πολίτης, δεν υφίσταται ως τάξη: αυτή είναι η συνθήκη για να λειτουργήσει η δημοκρατία.

Αλλά η ηγεμονία της δημοκρατίας, που μας υπόσχεται και η "αριστερά" και η "δεξιά" στο όνομα του σοσιαλισμού και/ή της ελευθερίας, όπου δεν θα υπάρχουν τάξεις παρά μόνο πολίτες και ελεύθεροι άνθρωποι, όπως κάθε ιδεολογική κυριαρχία της αστικής τάξης δεν προέρχεται απ' το πουθενά και δεν παραμένει έξωθεν του πραγματικού κόσμου απλά ως μία καθαρή ιδέα. Απ' την μία, αυτός ο κόσμος, "γήινος παράδεισος" των ανθρώπινων δικαιωμάτων, υπακούει σε μια συγκεκριμένη υλική πραγματικότητα: την βασιλεία της κυκλοφορίας των εμπορευμάτων από την οποία όλοι οι υποστηρικτές του κεφαλαίου αντλούν τις αρχές και τα συμπεράσματά τους. Απ' την άλλη, όλες οι νοητικές μορφές, ιδεολογίες που παράγονται απ' αυτήν την ηγεμονία είναι αποδεκτές απ' την κοινωνία και επομένως είναι αντικειμενικές. Η διάλυση της εργατικής τάξης μέσα στον νεκρό κόσμο της ιδιότητας του πολίτη δεν είναι κάτι το άυλο παρότι βασίζεται στον μυστικιστικό κόσμο των εμπορευμάτων. Θα μπορούσε κανείς να σκεφτεί ότι τα εκατομμύρια των σελίδων που έγραψαν μαρξολόγοι και άλλοι καπιταλιστές δικηγόροι,... τα συντάγματα των καπιταλιστικών Κρατών, οι χάρτες, οι ομιλίες... εξυπηρετούν μόνο παθητικά την αστική τάξη, που τα λαμβάνει υπόψη ή όχι ανάλογα με τις περιστάσεις. Αλλά αυτή η οπτική ξεχνά ότι τα ίδια αυτά χαρτιά αντανakλούν και ενδυναμώνουν την πραγματικότητα, ότι ανήκουν στην κυρίαρχη ιδεολογία, η οποία μετατρέπεται σε μια υλική δύναμη που ενδυναμώνει και αναπαράγει ολόκληρο το κοινωνικό σύστημα. Οι νόμοι και άλλα επίσημα έγγραφα είναι απλώς ιδεολογικά προϊόντα της καπιταλιστικής δικτατορίας που έχουν καθήκον να την υπερασπίζονται.

Στη σφαίρα της κυκλοφορίας των εμπορευμάτων δεν υπάρχουν τάξεις: όλοι είναι πολίτες, όλοι εμφανίζονται σαν αγοραστές ή πωλητές εμπορευμάτων, ίσοι, ελεύθεροι και ιδιοκτήτες. **Ακόμα και όταν πουλάμε την εργασιακή μας δύναμη, είμαστε στον παράδεισο των ανθρώπινων δικαιωμάτων και ελευθεριών. Στην βασιλεία της ισότητας, της ελευθερίας και της ατομικής ιδιοκτησίας, ο καθένας στοχεύει στα ατομικά του συμφέροντα.**

Ελευθερία: διότι ο αγοραστής και πωλητής εμπορευμάτων (συμπεριλαμβανομένης της εργατικής δύναμης) δεν υπακούει σε κανέναν άλλο νόμο πέρα από την δική του ελεύθερη θέλησή.

Ισότητα: διότι στον κόσμο των εμπορευμάτων, καθένας είναι αγοραστής και πωλητής, και καθένας παίρνει μια αξία ίση με την αξία που εμπεριέχεται στα εμπορεύματα που πουλάει, ανταλλάσσοντας πράγματα ίσης αξίας.

Ιδιοκτησία: διότι στον κόσμο της ανταλλαγής ο καθένας εμφανίζεται ως κάτοχος του εμπορεύματός του και μπορεί να διαθέσει μόνον ό,τι του ανήκει.

Ως ελεύθεροι και ίσοι ιδιοκτήτες, όλοι οι πολίτες συνάπτουν σχέσεις που δημιουργούν μια φυσική αδελφότητα, η οποία είναι η έννομη αντανάκλαση που εγγυάται ελευθερίες, ισότητα και την ίδια δυνατότητα για κάθε άνθρωπο να κατέχει εμπορεύματα. Κάθε αγοροπωλησία εμπορευμάτων είναι αποτέλεσμα ελεύθερης θέλησης, ένα συμβόλαιο ανάμεσα σε ανθρώπους, που εξαιτίας του εμπορεύματος, είναι ιδιοκτήτες, ελεύθεροι, ίσοι και σαν αδέρφια.

Ο φετιχοποιημένος κόσμος των εμπορευμάτων, στον οποίο δεν υπάρχει χώρος για τάξεις παρά μόνον για ανθρώπους και πολίτες, είναι αυτός που γεννά τα δικαιώματα και τις ελευθερίες που επιτρέπουν σ' αυτούς να αποφασίζουν για την ρύθμιση και βελτίωση αυτού του κόσμου. Ως πολίτης δεν έχει κανείς μόνο το δικαίωμα να ψηφίζει και να επιλέγει αλλά έχει και την δυνατότητα να έχει αντιπροσώπους σε δημοκρατικά όργανα, τα οποία έχουν εγγυημένη την ελευθερία του συνέρχεσθαι, του τύπου, της συνένωσης, της έκφρασης κ.τ.λ. Οι πολίτες μπορούν να συνενωθούν ως ψηφοφόροι και εκλεγμένοι (στα αστικά κόμματα) ή ως αγοραστές και πωλητές εμπορευμάτων (στα συνδικάτα). Τίποτα δεν είναι πιο φυσικό για τους πολίτες από το να ιδρύουν πολιτικά κόμματα, να προσπαθούν να δουλέψουν στην κυβέρνηση, στα υπουργεία, στα κοινοβούλια ή στα "σοβιέτ". Δεν χρειάζεται κανένα αριστοκρατικό πιστοποιητικό ως πολίτης, οποιοσδήποτε, όποια και αν είναι η κοινωνική του θέση (για την οποία οι νόμοι ποτέ δεν μιλούν), μπορεί να γίνει βουλευτής, υπουργός ή πρόεδρος. Κατά τον ίδιο τρόπο, ως αγοραστές ή πωλητές εμπορευμάτων, μπορούν να συνενωθούν, να σχηματίσουν ένα συνδικάτο, να αρνηθούν να αγοράσουν ή να πουλήσουν εάν η συμφωνία δεν είναι

αρκετά καλή. Σε αυτά αντιστοιχεί ένα άλλο σύνολο δικαιωμάτων και ελευθεριών σαν αυτά που διέπουν τις ιδιωτικές εταιρείες και τα συνδικάτα. Οι αγοραστές και πωλητές εργατικής δύναμης, όταν ενώνονται ως τέτοιοι (ποτέ ως εργάτες ή ως καπιταλιστές, αφού στον κόσμο της κυκλοφορίας των εμπορευμάτων κανείς δεν κατέχει την εργασία κάποιου άλλου) μπορούν ακόμη και να διακόψουν την προσφορά της αξίας-χρήσης: πρόκειται για την ελευθερία του απεργείν. Κατά τον ίδιο τρόπο, ο πολίτης που αγοράζει αυτό το εμπόρευμα, την εργατική δύναμη, μπορεί να αποφασίσει να αγοράσει ένα άλλο: πρόκειται για την ελευθερία της εργασίας. Ή, ο πολίτης μπορεί να αποφασίσει να σταματήσει να αγοράζει αυτό το εμπόρευμα: πρόκειται για την ελευθερία της βιομηχανίας (υπό αυτό το καθεστώς, δεν υπάρχει εργοδοτική απεργία - lock out). Και ας μην ξεχνάμε και τα δικαιώματα των φυλακισμένων, ή την γενική αμνηστία, τα οποία μπορούν να υπάρξουν υπό τον όρο ότι όλοι συμπεριφέρονται - συμμορφώνονται σαν καλοί πολίτες, σαν καλός αγοραστής και καλός πωλητής, όπως λει η Διεθνής Αμνηστία και άλλοι ανθρωπιστές.

Κάποιοι θα επισημάνουν ότι πουθενά δεν υπάρχουν τέτοια δικαιώματα και ελευθερίες, ότι παντού υπάρχουν φυλακισμένοι, παντού το δικαίωμα της απεργίας είναι περιορισμένο, ότι στην τάδε χώρα το δικαίωμα της ιδιοκτησίας είναι περιορισμένο και ότι στην δείνα χώρα μόνο ένα κόμμα επιτρέπεται κτλ. Όλα αυτά είναι προφανή. Ωστόσο, σε όλες αυτές τις χώρες υπάρχει ένα τμήμα της αστικής τάξης, που θα κριτικάρει την έλλειψη δημοκρατίας των διάφορων κυβερνήσεων και για να το κάνει αυτό, θα πρέπει να έχει ως σημείο αναφοράς ένα δημοκρατικό ιδεώδες. Αυτό ακριβώς θέλουμε να εξηγήσουμε και να καταγγείλουμε.

Αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να έρθουμε σε ρήξη με την αστική κριτική της δημοκρατίας και να αναγνωρίσουμε τον εχθρό σε κάθε υπερασπιστή της γνήσιας και τέλειας δημοκρατίας. **Στην πραγματικότητα, αφού η δημοκρατία είναι προϊόν και αντανάκλαση της εμπορικής βάσης της καπιταλιστικής κοινωνίας, είναι επίσης σημείο αναφοράς κάθε αστικής κριτικής, που στοχεύει μόνο στην διόρθωση των ατελειών της δημοκρατίας, και σε αυτή συγκεντρώνονται όλες οι δυνάμεις της αντεπανάστασης σε περιόδους επαναστατικής κρίσης.**

Είναι άραγε δυνατόν να μπορεί η αστική ιδεολογία να φανταστεί πραγματικά μία τέτοια κοινωνία, όπου δεν θα υπάρχουν φυλακισμένοι γιατί κανείς δεν θα κλέβει, όπου δεν θα υπάρχει καμία οργανωμένη εργατική ομάδα, επειδή κάθε απεργία θα είναι αυστηρά νόμιμη, όπου κάθε ένωση θα ομαδοποιεί πωλητές και αγοραστές για να διασφαλίζεται ότι τα εμπορεύματα θα ανταλλάσσονται στην σωστή τιμή; Φυσικά, και είναι. Πάνω από 200 χρόνια πριν, οι δημοκράτες δεν είχαν κανένα πρόβλημα να αναγνωρίσουν ότι η δημοκρατική πολιτεία θα ταίριαζε με τον "λαό των θεών", όπως είπε ο Ρουσσώ. Σήμερα η αστική τάξη, στην αποσύνθεσή της, είναι ακόμα ανίκανη να αντιληφθεί τα όρια της ιστορικής της προοπτικής και μένει προσκολλημένη στις μυστικιστικές της ιδέες. Εάν ανακάλυψε την ανάγκη και την ικανότητα να ενσωματώσει κάθε θρησκεία που μέχρι χθες πολεμούσε στο όνομα της Επιστήμης και του Λόγου, πώς μπορούμε να αμφιβάλλουμε ότι δεν επιθυμεί "τίμια" τον δημοκρατικό παράδεισο για τον οποίον αγωνιζόταν πάντα:

Ο άνθρωπος φαντάζεται τον Θεό σαν μια τέλεια εικόνα του εαυτού του, εξαγνισμένο απ' όλες τις αντιφάσεις του. Το κεφάλαιο φαντάζεται μια τέλεια και παντοτινή βασιλεία διότι είναι πεπεισμένο ότι είναι ο θετικός πόλος της κοινωνίας, επίσης εξαγνισμένος από τις αντιφάσεις του (πλούτος/φτώχεια, ανάπτυξη/εμπόδια στην ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, "ανάπτυξη"/"υπανάπτυξη", ισότητα/καταπίεση). Βλέπει τον εαυτό του απaráλλακτο από τον θετικό του πόλο (πλούτος, ανάπτυξη, ισότητα, ελευθερία, δημοκρατία,...). Για παράδειγμα, έχει μία εντελώς μη-ιστορική και μυστικιστική αντίληψη για την αξιοποίηση του κεφαλαίου, λες και αυτή θα μπορούσε να υπάρξει χωρίς την περιοδική μαζική καταστροφή των κοινωνικών παραγωγικών δυνάμεων. Ακόμη και αν αυτοαποκαλείται σοσιαλισμός ή κομμουνισμός, το κεφάλαιο πάντα φτιάχνει τις δικές του κατηγορίες, την δικιά του ανάλυση, το δικό του όραμα για τον κόσμο, αγνοώντας την ενότητα και την θανάσιμη αντίθεση μεταξύ μισθωτής εργασίας και Κεφαλαίου. Κανείς λοιπόν δεν μπορεί να εκπλήσσεται για το ότι σε αυτόν τον δημοκρατικό κόσμο κανείς δεν υφίσταται εκμετάλλευση, κανείς δεν είναι φυλακισμένος, και για το ότι το μόνο που μπορεί να βρει είναι κεφάλαιο, πλούτο, ισότητα, δικαιοσύνη, ανάπτυξη και ελευθερία.

Η αντιφατική ενότητα της πραγματικότητας

Ας αφήσουμε τώρα τον κόσμο των ιδεών και των καπιταλιστικών κατηγοριών, της κυκλοφορίας και της ιδιότητας του πολίτη, και ας επιστρέψουμε στον καθημερινό κόσμο, αυτόν της αξιοποίησης του κεφαλαίου και της παραγωγής. Ο πωλητής εργατικής δύναμης είναι ένας εργάτης, είτε πιστεύει στο Θεό είτε στη δημοκρατία. Στο εργοστάσιο δεν είναι ίσος με κανέναν, δεν είναι ελεύθερος από τίποτα, δεν κατέχει τίποτα, ούτε καν αυτό που χειρίζεται. Αν το θέλει μπορεί να φαντάζεται ότι η ιδιότητά του τού πολίτη απλώς διακόπτεται, ότι η ισότητά του, οι ελευθερίες του και η ιδιοκτησία του έμειναν στα αποδυτήρια και ότι θα τα ξαναπάρει πίσω κατά την αποχώρησή του. Όμως κάνει εντελώς λάθος. Στις οκτώ (ή περισσότερες) ώρες δουλειάς του, καταναλώνει πρώτες ύλες και μηχανές για να παραγάγει αξία-χρήσης η οποία παραμένει ιδιοκτησία του κεφαλαίου, και στις άλλες δεκαέξι ώρες, στις διακοπές του, καταναλώνει φαγητό, μπύρα, γήπεδο ή τηλεόραση για να παραγάγει άλλη μία αξία-χρήσης: την εργατική του δύναμη, που θα χρησιμοποιηθεί για την αξιοποίηση του Κεφαλαίου. Έξω από το μυστικιστικό και εφήμερο παράδεισο της κυκλοφορίας και των ελεύθερων εκλογών ο εργάτης, παραμένει εργάτης είτε του αρέσει, είτε όχι: ακόμα και όταν γαμεί (για απόλαυση ή για παραγωγή οικογένειας) δεν είναι παρά εργατική δύναμη που αξιοποιεί Κεφάλαιο. Ως τέτοια, δεν είναι ούτε ίσος, ούτε ελεύθερος, ούτε πολίτης ούτε κάτοχος οποιασδήποτε στιγμής της ζωής του. Είναι απλώς μισθωτός σκλάβος. Πριν ακόμη προσπαθήσει να οργανωθεί για να υπερασπίσει τα εργατικά του συμφέροντα, έχει ήδη εναντίον του όλη την ισότητα, την ιδιοκτησία και την ελευθερία.

Για να διεισδύσει κανείς στο αληθινό νόημα του συνόλου των αστικών δικαιωμάτων και ελευθεριών δεν πρέπει μόνο να περάσει από τη σφαίρα της κυκλοφορίας στη σφαίρα της παραγωγής (στην αντιφατική τους ενότητα) αλλά και να προσεγγίσει την ουσία των ταξικών αντιθέσεων στην κοινωνία. Αντιλαμβανόμαστε κατά αυτόν τον τρόπο ότι η πρώτη ελευθερία του προλεταριάτου συνίσταται στο να απελευθερωθεί από κάθε ιδιοκτησία. Στην πραγματικότητα, οι πρόγονοι του προλεταριάτου απελευθερώθηκαν με υλική βία από κάθε άλλη ιδιοκτησία εκτός απ' αυτήν επί των παιδιών τους και της εργατικής τους δύναμης - της δυνατότητάς τους να εργαστούν για κάποιον άλλον. Αυτή η απελευθέρωση από κάθε είδους ιδιοκτησία είναι η πιο σημαντική. Καθορίζει όλες τις άλλες. Χάρη σ' αυτή την ελευθερία ο προλετάριος δεν είναι μόνο ελεύθερος να πουλήσει την εργατική του δύναμη αλλά και ελεύθερος να πεθάνει από πείνα (αυτός και τα παιδιά του), αν δεν βρει αγοραστή. Στο βασίλειο της κυκλοφορίας των εμπορευμάτων η ισότητα δίνει στον εργάτη το δικαίωμα να πάρει μια αξία ίση με αυτήν της εργατικής του δύναμης, και είναι ακριβώς αυτή η ισότητα που του αφαιρεί το προϊόν της δικής του εργασίας και εγγυάται την καπιταλιστική εκμετάλλευση. Η αδελφосύνη δεν είναι ένα κενό νοήματος αστικό σύνθημα. Πρακτικά σημαίνει την αδελφосύνη των αστών ενάντια στο προλεταριάτο; με τη μορφή της εθνικής και δημοκρατικής αδελφότητας συμβάλλει στο να δένονται χειροπόδαρα οι εργάτες στους εκμεταλλευτές τους και να οδηγούνται στη σφαγή των ταξικών αδελφών τους στα ιμπεριαλιστικά πεδία των μαχών.

Επομένως, η ελευθερία, η ιδιοκτησία και η αδελφότητα της δημοκρατίας προϋποθέτουν μία διαρκή κατάσταση αντιπρολεταριακής βίας. Η καταστολή είναι ένα από τα αναπόφευκτα συστατικά στοιχεία της επιβολής, της αναπαραγωγής και της επέκτασης της δημοκρατίας. Πολύ καιρό πριν ο Μαρξ συνήθιζε να καταγγέλλει την αγία τριάδα "Ελευθερία, Ισότητα, Αδελφότητα" ως ισοδύναμη της "Πεζικό, Ιππικό, Πυροβολικό". Ακόμη περισσότερο, η τάση προσέγγισης του παραδείσου της γνήσιας δημοκρατίας --όπου κανείς δεν θα παραπονιέται για αυτήν την ελευθερία, ισότητα, αδελφότητα, ιδιοκτησία-- συνεπάγεται ένα υψηλότερο επίπεδο πραγμάτωσης της δημοκρατίας, που επίσης συνεπάγεται την πλήρη χρήση του τρομοκρατικού μηχανισμού του δημοκρατικού Κράτους, στις διάφορες μορφές του. Επομένως, για παράδειγμα, δεν υπάρχει καμία οργανική αλλαγή μεταξύ της φιλελεύθερης και της φασιστικής μορφής Κράτους, αλλά μόνο μια διαδικασία εξαγνισμού του Κράτους στην τάση του να προσεγγίσει μια απρόσιτη δημοκρατία.

Ας εξετάσουμε κάποια άλλα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες. Το δικαίωμα εκλογής σημαίνει ότι κάθε 4,5,6,7,.. χρόνια, ο εργάτης μπορεί να ντυθεί πολίτης και να πάει να εκλέξει τους καταπιεστές του ελεύθερα. Αυτό βεβαίως προϋποθέτει, από την μια μεριά, μια ελεύθερη εκλογική

καμπάνια, που σημαίνει την ελευθερία για κάθε αστική παράταξη να επενδύει σ' αυτήν ανάλογα με τους πόρους της, και από την άλλη μεριά την ελευθερία των άλλων να φαντάζονται ότι η κοινωνία μπορεί να αλλάξει με το να τεθεί το ένα ή το άλλο κόμμα επικεφαλής του αστικού Κράτους. Τα λεγόμενα δικαιώματα και ελευθερίες δίνουν ακόμη στους εργάτες το "προνόμιο" να επιλέγουν ανάμεσα στα αυτοονομαζόμενα "εργατικά κόμματα": να επιλέγουν αυτό που θα είναι το πιο ικανό να διευθύνει το Κράτος του Κεφαλαίου και να οργανώνει την σφαγή όσων προλετάρων θα έτειναν να αγνοήσουν τις οδηγίες των μεγάλων "εργατικών" κομμάτων και θα αρνούντο αυτό που αποφάσισε η πλειοψηφία.

Η ελευθερία του τύπου και η προπαγάνδα διασφαλίζουν απλώς την ελεύθερη αγορά με τρόπο ώστε να αναλαμβάνεται ο έλεγχος και η κυρίαρχηση επί της κοινής γνώμης και να εξασφαλίζεται η ελεύθερη εφαρμογή της αρχής της πλειοψηφίας, μόνον από το οικονομικό δυναμικό και τη χρηματοδοτική ικανότητα των διάφορων κομμάτων. Απέναντι σ' αυτόν τον οικονομικο-πολιτικό μηχανισμό της κυρίαρχης τάξης, οι εργάτες έχουν ως εναλλακτική λύση: είτε την ελευθερία, το δικαίωμα και το καθήκον να παραιτούνται, είτε την δύναμη και την θέληση να οργανώνονται ως μια τάξη, στην οποία δεν θα παραχωρηθεί ποτέ κανένα δικαίωμα ή ελευθερία.

Οι λεγόμενες "εργατικές ελευθερίες"

"Θεωρητικά συμφωνούμε ότι η δημοκρατία είναι το σύστημα κυριαρχίας της αστικής τάξης" έτσι απαντάνε οι σοσιαλιστές, οι Σταλινικοί, οι Τροτσκιστές κ..α. "αλλά αυτό που πρέπει να κάνουμε τώρα είναι να πολεμήσουμε για αυτά τα δικαιώματα και τις ελευθερίες που εξυπηρετούν την οργάνωση της εργατικής τάξης: το δικαίωμα της συνένωσης, της συνδικαλιστικής δράσης, της απεργίας, της αμνηστίας για πολιτικούς κρατούμενους... οπουδήποτε αυτά τα δικαιώματα δεν υπάρχουν, και να τα υπερασπίζουμε κάθε φορά που ο φασισμός τους επιτίθεται." "Αυτό που δεν καταλαβαίνεται", λένε, "είναι ότι δεν μπορούμε να παλέψουμε για τον σοσιαλισμό χωρίς αυτά τα δικαιώματα."

Προφανώς, όλες αυτές οι καπιταλιστικές δυνάμεις γενικά κρύβουν αυτή τη "θεωρία" -- μέχρι την τελευταία Ημέρα της Κρίσεως όταν θα την προβάλλουν εκ νέου. Ας εξετάσουμε όμως την πρακτική των δικαιωμάτων και ελευθεριών που περιλαμβάνονται στο πρόγραμμα που αυτά τα λεγόμενα κόμματα αποκαλούν "μίνιμουμ" ή "μεταβατικό" (από όλα αυτά τα δικαιώματα θα εξετάσουμε μόνον αυτά που υποτίθεται 'ότι είναι "εργατικά δικαιώματα").

"Τα δικαιώματα του συνέρχεσθαι, της συνένωσης, του συνδικαλίζεσθαι, η ελευθερία του τύπου, είναι δικαιώματα που παραχωρήθηκαν στους εργάτες, είναι κατακτήσεις της εργατικής τάξης."

Τάδε έφη η αστική τάξη (της αριστεράς και της δεξιάς). Μετά την καθημερινή παραγωγή αξίας για το κεφάλαιο, έχοντας εξαντλήσει την δύναμή τους, καταπονήσει τα χέρια τους, φθείρει τον εγκέφαλό τους, χύσει τον ιδρώτα τους, το αίμα τους... φθείρει την ζωή τους, οι εργάτες εν έχουν απλώς το δικαίωμα να πάνε και να δουν ποδόσφαιρο, ή να μεθύσουν στο μπαρ για να ξεσκάσουν, για να είναι σε φόρμα και καλοί στην δουλειά τους την επόμενη μέρα, αλλά επίσης, η αστική τάξη τους δίνει το δικαίωμα να συζητούν, να συνδικαλίζονται και να στέλνουν "αντιπροσώπους" για να διαπραγματεύονται την τιμή πώλησής τους. Είναι πολύ λογικό το ότι ένας πωλητής προσπαθεί να πωλήσει το εμπόρευσμά του σε υψηλή τιμή και το Κεφάλαιο δέχεται ότι τα συνδικάτα αλλάζουν τις παράλογες απαιτήσεις των εργατών σε "δίκαιες μισθολογικές απαιτήσεις". Αυτές οι "δίκαιες απαιτήσεις" είναι αυτές που επιτρέπουν μια αύξηση του βαθμού εκμετάλλευσης αρκετά μεγάλη για να αντισταθμίσει την τάση της πτώσης του ποσοστού του κέρδους. Κάτι που είναι ακόμη και "θεμιτό" από όλη την αστική τάξη στο μέτρο που δεν θίγει την εθνική οικονομία. Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι τα συνδικάτα είναι οι καλλίτεροι ειδικοί στο να διαμορφώνουν αυτά τα "δικαιώματα" και τις "θεμιτές" απαιτήσεις που δεν θίγουν το κέρδος του Κεφαλαίου.

Τι άλλο μπορούμε να βρούμε σε αυτά τα δικαιώματα που παραχωρήθηκαν από την αστική τάξη;

ΤΙΠΟΤΑ, απολύτως τίποτα περισσότερο.

Απέναντι σε μια εργατική ένωση που υπερασπίζεται τα εργατικά συμφέροντα, που μάχεται για μια πραγματική μείωση του χρόνου εργασίας, για μια πραγματική αύξηση των σχετικών μισθών, το Κεφάλαιο δεν έχει συμφέρον να δεχθεί το δικαίωμα της συνένωσης, του συνέρχεσθαι, του τύπου, του συνδικαλιζέσθαι, γιατί αυτά τα δικαιώματα θα επιτεθούν αναγκαστικά στο ποσοστό του κέρδους και την εθνική οικονομία. Και τότε, η δημοκρατία δεν θα έχει άλλη εναλλακτική λύση παρά να χρησιμοποιήσει τους μπάτσους της, τα συνδικαλιστικά της στρατεύματα,... Τα κόμματα δεν διστάζουν ποτέ να χρησιμοποιήσουν λευκή τρομοκρατία ενάντια στο ταξικό κίνημα των εργατών, και πάντα στο όνομα της δημοκρατίας και της ελευθερίας, του δικαιώματος στην εργασία, του σεβασμού στις αποφάσεις του συνδικάτου... Αναμφίβολα το ίδιο θα συμβαίνει κάθε φορά που η εργατική ένωση θα γίνεται ένα σχολείο για τον κομμουνισμό, κάθε φορά που το ζήτημα του σοσιαλισμού θα παύει να είναι ένα ζήτημα λέξεων και θα διεξάγεται μια πάλη όχι απλώς για την αύξηση των μισθών αλλά για την κατάργηση της μισθωτής εργασίας.

Πρέπει να καταστεί σαφές ότι οι ενώσεις των εργατών, ο τύπος τους, οι συγκεντρώσεις και οι δραστηριότητές τους,... που βασίζονται αποκλειστικά στα άμεσα και ιστορικά συμφέροντα του προλεταριάτου, πρέπει να παλέψουν ανοιχτά ενάντια στο Κεφάλαιο και την εθνική του οικονομία. Και στο όνομα του σεβασμού στα νόμιμα συνδικάτα, του αγώνα ενάντια στην ανατροπή, της ενότητας ενάντια στους προβοκάτορες, της άμυνας για εθνική ασφάλεια, αυτές οι λεγόμενες ελευθερίες είναι ακριβώς που θα χρησιμοποιηθούν ως κατασταλτική δύναμη ενάντια στις ταξικές οργανώσεις.

Και αυτή η πρακτική είναι πολύ συνεπής με τη δημοκρατία. Η καταστολή είναι δημοκρατική γιατί γίνεται όταν οι εργάτες εγκαταλείπουν την στολή τους της ιδιότητας του πολίτη για να δράσουν ως τάξη, όταν δεν αποδέχονται πλέον να είναι ένας καλοπειθαρχημένος στρατός για την αξιοποίηση του Κεφαλαίου, για την οποία η αστική τάξη τους παραχώρησε αυτά τα δικαιώματα και τις ελευθερίες.

Αυτό αποδεικνύει ότι αντίθετα με ότι λει η αστική τάξη, κανένα δικαίωμα δεν είναι εγγυημένο στην εργατική τάξη όταν δρα ως τάξη. Αυτά τα δικαιώματα είναι εγγυημένα μόνο στους πολίτες, στους πωλητές εμπορευμάτων. Για όλους όσους δεν δέχονται να συμπεριφέρονται ως καλοί πολίτες, η καταστολή είναι η λογική απάντηση στην αστική επιθυμία για έναν δημοκρατικό παράδεισο. Δεν υπάρχει δημοκρατικός παράδεισος για όσους δεν σέβονται τη δημοκρατία. Αμέσως μόλις το προλεταριάτο οργανώνεται ως τάξη και επιχειρεί να επιτεθεί στην δικτατορία του Κεφαλαίου η δημοκρατία δείχνει το τρομοκρατικό της πρόσωπο' στο βαθμό που η δικτατορία αντέχει σταθερά, η δημοκρατία μπορεί να δείχνει το φιλελεύθερο πρόσωπό της στον ηλίθιο λαό. Το ωραίο πρόσωπο των δικαιωμάτων και ελευθεριών επιφυλάσσεται μόνο για τον πολίτη, αυτόν που υποκλίνεται ειρηνικά απέναντι στην καθημερινή βία του καπιταλιστικού συστήματος παραγωγής: την μισθωτή εργασία.

Το ίδιο συμβαίνει με το δικαίωμα της απεργίας. Η αριστερή πτέρυγα της αστικής τάξης μας λει ότι αυτό είναι ανταγωνιστικό στο καπιταλιστικό νομικό εποικοδόμημα. Κανένα δικαίωμα δεν δίνεται ποτέ στην τάξη, στους εργάτες που αγωνίζονται, δίνεται μόνο στους πωλητές εμπορευμάτων. Στο βαθμό που οι εργάτες εξακολουθούν να αποδέχονται να είναι απλώς μια δύναμη για την αξιοποίηση του Κεφαλαίου, έχουν κάθε δικαίωμα να δρουν όπως ο οποιοσδήποτε πωλητής εμπορευμάτων: να απαιτούν τη σωστή αξία για το εμπόρευσμά τους, να αρνούνται να πωλούν, να σταματούν την διανομή αξίας χρήσης, κ.λπ. Και φυσικά, από την άλλη μεριά, βρίσκουμε τα δικαιώματα του αγοραστή: την ελευθερία της εργασίας (που σημαίνει ανεργία, σπάσιμο απεργιών, εργοδοτική απεργία, κ.λπ.)... Με αυτή την ελευθερία οι εργάτες είναι αυτοί που εξακολουθούν καθημερινά να υφίστανται περισσότερη εκμετάλλευση και υποδούλωση.

Και όταν κάνουν μια αληθινή απεργία χωρίς να ενδιαφέρονται για κάποιο δικαίωμα ή ελευθερία, όταν πραγματικά επιτίθενται στα αστικά συμφέροντα, δεν υπάρχει πλέον κανένα δικαίωμα ή ελευθερία; κατηγορούνται ότι είναι προβοκάτορες, ή πράκτορες του εξωτερικού,....., η αληθινή

ταξική απεργία κηρύσσεται παράνομη, άγρια, αντι-συνδικαλιστική,..., και πράγματι τέτοια είναι. Συνειδητά ή όχι, κάθε ταξικός αγώνας εναντιώνεται στην νόμιμη τάξη της εμπορευματικής παραγωγής και ανταλλαγής και αγωνίζεται για την καταστροφή της.

Και γι' αυτό μια αληθινή απεργία δεν αποδέχεται εργάτες που συμπεριφέρονται σαν πρόβατα, ούτε απεργοσπάστες, ούτε συνδικάτα, ούτε το δικαίωμα στην εργασία, ούτε το δικαίωμα στην απεργία. Στο πεδίο του αγώνα, όταν οι εργάτες εφαρμόζουν την άμεση δράση ενάντια στα συνδικάτα που βρίσκονται στην υπηρεσία των αφεντικών, δεν έχουν κανένα απολύτως δικαίωμα. Πρέπει να είναι κανείς τυφλός ή αφελής για να πιστέψει ότι η νομιμοποίηση των απεργιών, για την οποία δεν αποφασίζουμε εμείς, αλλά οι εχθροί μας, μας προσφέρει κάποιου είδους εγγύηση για τη νίκη ή μας προστατεύει απέναντι στην Κρατική καταστολή. Αντιθέτως, η νομιμοποίηση των απεργιών είναι για την αστική τάξη ένας τρόπος να περιορίζει την ταξική δύναμη των απεργιών.

Ένα άλλο παράδειγμα είναι η "αμνηστία για τους πολιτικούς κρατούμενους" την οποία ζητάει η Διεθνής Αμνηστία καθώς επίσης και όλοι οι σοσιαλδημοκράτες, ειρηνιστές, Τροτσκιστές, ανθρωπιστές, κήρυκες κάθε είδους ιμπεριαλισμού, μόνο όμως με τον όρο ότι τους έχει φυλακίσει ένα Κράτος που ανήκει στην αντίπαλη ιμπεριαλιστική πλευρά. Κάθε Κράτος διατηρεί τους δικούς του φυλακισμένους και, την ίδια ώρα, ζητά την απελευθέρωση των φυλακισμένων των γειτονικών κρατών στο όνομα, βεβαίως, των ανθρώπινων δικαιωμάτων... Άλλωστε, οι ανθρωπιστές ασχολούνται μόνο με τους πολιτικούς κρατούμενους, την ώρα που διεθνής συμβάσεις κατατάσσουν κάθε ενέργεια προλεταριακής βίας στην κατηγορία "Παράβαση Κοινού Δικαίου".

Το αποκορύφωμα της καμπάνιας τους είναι ότι όλες τους--επιτροπές για τους Χιλιανούς, Αργεντινούς, Σαλβαδοριανούς εξόριστους, ομάδες για την υποστήριξη της RAF, του IRA κ.λπ.-- στοχεύουν στο να πάρουν τις υπογραφές των ανθρωπιστικών σοσιαλδημοκρατιών, τέτοιων όπως της γερμανικής σοσιαλδημοκρατίας, οι οποίες δεν διατηρούν πολλούς πολιτικούς κρατούμενους αφού έχουν ήδη εξολοθρεύσει τους περισσότερους από αυτούς έναν-έναν. Και όπως σε κάθε ιμπεριαλιστικό πόλεμο, κάθε Κράτος είναι έτοιμο να παζαρέψει κάποια ανθρώπινη σάρκα απέναντι/ενάντια στις επενδύσεις ή τα εμπορεύματα. Και εξακολουθούν να μιλούν για "αμνηστία" και "ανθρώπινα δικαιώματα". Σε αυτό το πρόδηλο εμπόριο ανθρώπινης σάρκας, η αστική τάξη τοποθετεί ευφώς όλους τους φυλακισμένους μαζί, συγκαλύπτοντας τον ταξικό χαρακτήρα της φυλάκισης των συντρόφων μας που πιάστηκαν καθώς μάχονταν το αστικό Κράτος. Όταν εκδιώκεται μια χούντα, όταν αναλαμβάνει ένας νέος πρόεδρος, όταν το άλφα ή το βήτα κόμμα κερδίζει τις εκλογές, τότε παρέχουν μια "ευρεία λαϊκή αμνηστία". Και υποκρίνονται ότι ο καλύτερος τρόπος για να δείξουν αλληλεγγύη στους φυλακισμένους συντρόφους μας είναι το μάζεμα των υπογραφών των δημοκρατών, η συμμετοχή--στέλνοντας χρήματα και επιστολές--στις καμπάνιες που οργανώνουν η "Αμνηστία", τα κόμματα, οι κοινοβουλευτικές κυβερνήσεις,... Γνωρίζουμε ότι όλη αυτή η σύγχυση είναι το ακριβώς αντίθετο της αλληλεγγύης που χρειάζονται όλοι οι φυλακισμένοι σύντροφοί μας. Η μόνη αλληλεγγύη είναι η ταξική αλληλεγγύη, η οποία δεν βρίσκεται ούτε στις ανθρωπιστικές ομιλίες, ούτε, μέσω του παιχνιδιού που λέγεται "ανθρώπινα δικαιώματα", στην πλευρά των Η.Π.Α., της Ε.Σ.Σ.Δ. ή της Κούβας, και η οποία δεν μπορεί να εξασφαλιστεί με τα γράμματα διαμαρτυρίας στους καπιταλιστές χασάπηδες, τα οποία ζητούν απ' αυτούς να βασανίζουν πιο λίγο. Βρίσκεται, αντίθετα, στον αγώνα κατά της αστικής τάξης σε κάθε χώρα. Μόνον η άμεση δράση της εργατικής τάξης με τα δικά της μέσα (απεργίες, σαμποτάζ της εθνικής παραγωγής,...) θα της επιτρέψει να επιβάλει τη δύναμή της, να ελευθερώσει τους τωρινούς φυλακισμένους εργάτες, αλλά και να βάλει τις βάσεις για να οργανώσει την ταξική εξουσία, την προλεταριακή δικτατορία, που θα εξαφανίσει την ιστορία όλων των Κρατών και όλων των φυλακισμένων.

Όπως και με όλα τα άλλα δικαιώματα και ελευθερίες, η νομική αμνηστία δεν έχει τίποτε να κάνει με τον αγώνα που δίνουν εργάτες για να απελευθερώσουν συντρόφους από τις φυλακές, γιατί όσο θα υπάρχει το καπιταλιστικό εκμεταλλευτικό σύστημα, θα υπάρχουν φυλακισμένοι και ιδιαίτερα προλετάριοι φυλακισμένοι. Πρέπει κανείς όχι μόνο να γνωρίζει ότι δεν υπάρχει καμία νομική εγγύηση απέναντι στη φυλακή και τα βασανιστήρια, αλλά και ότι η φυλακή και τα βασανιστήρια θα χρησιμοποιούνται πάντοτε στο όνομα της υπεράσπισης αυτών των δικαιωμάτων και ελευθεριών.

Όπως κάθε εργάτης είναι δυνάμει άνεργος στο καπιταλιστικό καθεστώς, έτσι και κάθε εργάτης ο οποίος δεν σέβεται τους κανόνες του παιχνιδιού που λέγεται "ιδιότητα του πολίτη" είναι δυνάμει ένας φυλακισμένος. Η καταστολή, τα βασανιστήρια, οι δολοφονίες, είναι απλώς πρακτικές της δημοκρατίας.

Επιπλέον, το νόημα μιας αμνηστίας είναι ότι οι φυλακισμένοι "συγχωρούνται" για ό,τι έκαναν. Αυτό βεβαίως σημαίνει ότι απαρνούνται τις πράξεις για τις οποίες καταδικάστηκαν, ή, τουλάχιστον, ότι δηλώνουν ότι οι πράξεις που χθες ήσαν έγκυρες, σήμερα παύουν πλέον να είναι τέτοιες. Μ' αυτόν τον τρόπο η αμνηστία επιτρέπει, στο όνομα της "χριστιανικής συγχώρεσης", την θεραπεία των πράξεων που αρχικά στρέφονταν ενάντια στο αστικό Κράτος και που έγιναν, με την άνοδο μιας άλλης αστικής φράξιας στην κυβέρνηση, "πράξεις που είναι μεν υπερβολικές, αλλά είναι και κατανοητές μέσα στα πλαίσια του αγώνα κατά της δικτατορίας..."

Ένα καλό παράδειγμα επ' αυτού είναι η αμνηστία που παραχώρησε η "Ισπανική Δημοκρατία", η οποία συγχώρεσε κάποιους "αντι-φασίστες αγωνιστές" για να συγκαλύψει πάνω απ' όλα το γεγονός ότι πολλοί φυλακισμένοι εργάτες αγωνίζονταν ταυτόχρονα ενάντια στον Φράνκο και ενάντια στα αντι-φασιστικά ξαδέλφια του: κοντολογίς, ενάντια σε ολόκληρο το αστικό Κράτος. Ορισμένοι από τους "αναρχικούς", από τους "ανεξέλεγκτους", εξακολουθούν να βρίσκονται στις φυλακές, οι οποίες έγιναν ξανά "δημοκρατικές".

Για εμάς, η απελευθέρωση των φυλακισμένων ταξικών συντρόφων μας μπορεί να γίνει μόνο με την ανάληψη των ηρωικών τους πράξεων. Δεν ελπίζουμε σε καμία χάρη ή έλεος μιας τάξης η οποία μας δείχνει καθημερινά ότι ποτέ δεν διστάζει να συσσωρεύει εκατομμύρια νεκρά σώματα για την ανάπτυξη του πολιτισμού της. Γνωρίζουμε ότι μόνον η οργανωμένη και ένοπλη δύναμή μας μπορεί να βγάξει τους συντρόφους μας από τις φασιστικές και αντι-φασιστικές φυλακές. Και αυτό αληθεύει ακριβώς γιατί η δύναμή μας είναι η συνέχεια αυτών των πράξεων, για τις οποίες πέφτουν οι σύντροφοί μας. Να γιατί όχι μόνον δεν ζητάμε αμνηστία αλλά, αντίθετα, υποστηρίζουμε τους λόγους για τους οποίους αυτοί φυλακίστηκαν. Ο Κ. Μαρξ κράτησε αυτή τη στάση απέναντι στους δικαστές του:

"Δεν ζητάμε ούτε συγγνώμη, ούτε έλεος" μη περιμένετε κάτι τέτοιο από εμάς αύριο!"

Απέναντι στο Κεφάλαιο όλοι οι προλετάριοι είναι ανατρεπτικοί. Το γεγονός της άρνησης υποταγής στους νόμους του σημαίνει, συνειδητά ή ασυνείδητα, αγώνας για την καταστροφή του. Να γιατί, μαζί με όλα τα θύματα ("πολιτικά" ή "του κοινού δικαίου") του Κεφαλαίου λέμε:

"Είμαστε όλοι ανατρεπτικοί. Είμαστε όλοι ένοχοι γιατί επιθυμούμε την καταστροφή αυτού του απάνθρωπου κόσμου."

Για όλους αυτούς τους λόγους, η κομμουνιστική στάση απέναντι στον τύπο, τις απεργίες, την αμνηστία, τις ελευθερίες, τη νομιμότητα, είναι να βεβαιώνει δίχως αμφιβολίες ότι η οργάνωση του προλεταριάτου δεν είναι βασισμένη σε κανένα δικαίωμα, κανέναν νόμο, καμία ελευθερία εκχωρημένη από τον εχθρό του αλλά, αντίθετα, είναι βασισμένη στην παράνομη δράση: την επαναστατική οργάνωση για την καταστροφή της μισθωτής σκλαβιάς. Όπως είπε ο Μαρξ:

"Ποτέ δεν το κρατήσαμε αυτό μυστικό: το πεδίο στο οποίο αγωνιζόμαστε δεν είναι το νομικό πεδίο αλλά το επαναστατικό πεδίο."

Αυτό δεν σημαίνει ότι παρατάμε μια απεργία όταν αυτή γίνεται νόμιμη, ή ότι δεν εκδίδουμε και δεν διανέμουμε επαναστατικά έντυπα όταν αυτά μπορούν να κυκλοφορούν νομίμως, ή ότι αρνούμαστε να βγούμε από τη φυλακή όταν ένας δικαστής μάς απελευθερώνει. Αυτό θα σήμαινε απλώς ότι αντιδρούμε αντιθετικά στο ίδιο νομικό πεδίο.

Δεν πρέπει κανείς να ταυτίζει την παρανομία με την κρυφή ενέργεια. Κάθε πραγματική απεργία

είναι παράνομη αλλά δεν αποτελεί κρυφή ενέργεια, ακόμη κι αν έχουν γίνει μυστικές προετοιμασίες γι' αυτήν. Η οργάνωση των εργατών σε ταξικούς συνεταιρισμούς --επαναστατικά συμβούλια, σοβιέτ, ...-- στηρίζεται σε μια εντελώς παράνομη βάση αλλά αναπτύσσει δημόσιες δραστηριότητες. Το καλύτερο παράδειγμα επ' αυτού είναι η καταστροφή του αστικού στρατού από το προλεταριάτο. Όταν οι στρατιώτες ενώνονται με τους υπόλοιπους της εργατικής τάξης μετά από μια πολύχρονη κομμουνιστική μυστική προπαγάνδα, όταν αρχίζουν να χρησιμοποιούν τα όπλα τους ενάντια στους αξιωματικούς και καταστρέφουν τον καπιταλιστικό στρατό, δεν το κάνουν κρυφά αλλά φανερά, παρότι είναι η πιο παράτολμη πράξη που μπορεί κανείς να φανταστεί. Να πολεμά κανείς στο παράνομο πεδίο σημαίνει να πετυχαίνει όλους τους στόχους ανεξάρτητα απ' όλα τα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες, που αποτελούν απλώς αποφάσεις των εχθρών μας και επομένως είναι μια στρατηγική της αστικής τάξης για να μας πολεμά.

Συσχετισμός δυνάμεων μεταξύ τάξεων και νομική διατύπωση μίας αναπόφευκτης κατάστασης

Ας ακούσουμε για άλλη μια φορά τους δικηγόρους του Κεφαλαίου:

"Είμαστε Μαρξιστές και γνωρίζουμε πολύ καλά ότι όλα αυτά τα δικαιώματα είναι αστικά δημοκρατικά δικαιώματα, όμως η αστική τάξη είναι ανίκανη να τα εκχωρήσει ή να τα διατηρήσει" πρέπει να τα επιβάλουμε και να τα εξασφαλίσουμε δια της βίας. Πρέπει να αγωνιστούμε σήμερα για το δικαίωμα στην απεργία, για την συντακτική συνέλευση, για την αμνηστία πολιτικών κρατουμένων, την ελευθερία του συνέρχεσθαι, του εκλέγειν, του τύπου, κ.λπ."

Κάποιοι άλλοι θα πουν ότι:

"Πρέπει κανείς να αγωνίζεται για την αυτονομία της εργατικής τάξης να διεξάγει την διαρκή επανάσταση"

ή ότι "είναι απλώς ένα βήμα"

Εχουμε δει ποτέ μια τάξη που να μπορεί να μένει αυτόνομη, που να μπορεί να αγωνίζεται για τα δικά της ταξικά συμφέροντα, ενώ την ίδια ώρα να αγωνίζεται για την τελειοποίηση της δημοκρατίας, μ' άλλα λόγια, για τα συμφέροντα των ταξικών της εχθρών; Το ερώτημα αυτό δεν βρίσκει απάντηση από τους Τροτσκιστές και τους Σταλινικούς. Στο δημοκρατικό τους όραμα της ιστορίας το προλεταριάτο δεν θα είναι η πρώτη τάξη της ιστορίας που θα είναι ταυτόχρονα εκμεταλλευμένη και επαναστατική, αλλά μάλλον η λιγότερο αυτόνομη και πιο δουλική τάξη όλης της ιστορίας. Ενώ στις προηγούμενες εξεγέρσεις τους οι σκλάβοι επιτίθεντο στο σύστημα της σκλαβιάς και στους αφέντες τους, και οι δουλοπάροικοι επιτίθεντο σε όλους τους μεσαιωνικούς θεσμούς, την εκκλησία και τους κυρίους, αυτοί οι "Μαρξιστές" λένε ότι το προλεταριάτο θα πρέπει να αγωνίζεται για αστικούς στόχους, να προετοιμάζει τη δική του επανάσταση με αστικά μέσα!

Όμως ποια είναι η σχέση ανάμεσα σε μια προλεταριακή πρόοδο και την εκχώρηση του άλφα ή βήτα δικαιώματος και ελευθερίας από την αστική τάξη;

Ας πάρουμε ένα παράδειγμα: την κατάσταση στην Αργεντινή το 1973. Για χρόνια, ένδοξοι εργατικοί αγώνες απελευθέρωναν τους κρατούμενους από τις φυλακές τους. Την ίδια στιγμή, οι "γραφειοκράτες" και "αντι-γραφειοκράτες" Περονιστές, οι Τροτσκο-Μορενιστές του PST, ζητούσαν από τους εργάτες να περιμένουν την εντολή για αμνηστία, δίχως να γνωρίζουν αν αυτή συμπεριλάμβανε τις περιπτώσεις βαριάς εγκληματικότητας (εγκλήματα, αδικήματα...). Οι εργατικοί αγώνες είχαν εκκενώσει το Villa Devoto [σύμπλεγμα φυλακών] και επέτρεψαν σε πολλούς συντρόφους να επανενταχθούν στον αγώνα. Πώς θα έπρεπε να ερμηνεύσουμε αυτά τα γεγονότα; Για τα κλασικά αστικά κόμματα, η απελευθέρωση κρατουμένων είναι πάντοτε απόρροια

αυτού που νομίμως εκχωρούν' για εκείνα τα αστικά κόμματα που αυτοχαρακτηρίζονται "εργατικά κόμματα", συμβαίνει το αντίθετο: οι εντολές αμνηστίας αποτελούν μεγάλη εργατική νίκη. Και τα δύο είδη αστικών κομμάτων συμφωνούν στο να χαρακτηρίζουν τη νομική διατύπωση ως θεμελιώδη. Υπάρχει μια διαφορά ανάμεσα σε αυτές τις δύο τάσεις, και οι δύο όμως είναι τάσεις της ίδιας τάξης: της αστικής. Διαφωνούν μόνο στον τρόπο της συντριβής του εργατικού κινήματος, της δημοκρατικής ενσωμάτωσής του και της νομικής δικαιολόγησης της κατάστασης.

Για όλους όμως τους κομμουνιστές, αντίθετα, νίκη δεν αποτελεί η εξασφάλιση έκδοσης διαταγμάτων αλλά η οργανωτική οχύρωση της τάξης μας, η πρακτική επιβεβαίωση της αυτονομίας της και το γεγονός ότι οι φυλακισμένοι μπορούν να κατεβαίνουν μαζί με τα ταξικά τους αδέρφια στο δρόμο. Και η αμνηστία; Είναι απλώς ένας νομικός ελιγμός της αστικής τάξης σε μια προσπάθεια να ενσωματώσει στη δημοκρατική της νομιμότητα αυτό που γίνεται στους δρόμους και που δεν μπορεί πλέον να το αποφεύγει. Ο στόχος της είναι προφανής: να μετατρέψει μια κατάσταση που είναι ευνοϊκή για τον ιστορικό της εχθρό σε δικό της πλεονέκτημα. Η αποφυλάκιση των κρατουμένων μεταμφιέζεται σε αμνηστία μέσω της νομικής της διατύπωσης.

Η ίδια αντίθεση υπάρχει ανάμεσα στο δικαίωμα του τύπου και την ύπαρξη ενός αυτόνομου εργατικού τύπου. Γενικά, η ελευθερία του τύπου εγγυάται την ελευθερία του επιχειρείν και η οικονομική πλευρά είναι κυρίαρχη. Για ορισμένες περιπτώσεις, όμως, η ελευθερία του τύπου μπορεί να συμπεριλαμβάνει και τον εργατικό τύπο στο μέτρο που ο τελευταίος δεν έχει μεγάλη επιρροή και, μέσω της ελεύθερης κυκλοφορίας του, μπορεί να ελέγχεται από την αστική τάξη. Όμως σε έναν κόσμο όπου όλα είναι εμπόρευμα, όπου όλα τείνουν να αποσυντίθενται σε έναν κόσμο ανταλλαγής, χρήματος ή κατανάλωσης, ας μην έχουμε καμία αυταπάτη: ο εργατικός τύπος δεν θ' αναπτυχθεί ποτέ σε τέτοια βάση.

Το ίδιο συμβαίνει με το δικαίωμα στην απεργία. Ας αφήσουμε παράμερα την πολύ γνωστή περίπτωση απεργιών που επιτίθενται στο ποσοστό κέρδους της αστικής τάξης. Μια απεργία αναγνωρίζεται νομικά μόνον όταν η αστική τάξη βρίσκεται σε μειονεκτική θέση και δεν έχει άλλη λύση για να σπάσει την απεργία πέρα από το να την νομιμοποιήσει. Και οι δύο αυτές περιπτώσεις συνδέονται αλλά πάντως η νομιμοποίηση ποτέ δεν φέρνει κάτι νέο στον αγώνα του προλεταριάτου. Η δύναμή του είναι μόνον η οργανωμένη και συνειδητή του δύναμη, πριν και μετά τη νομιμοποίηση.

Άλλη μία ερώτηση για να την σκεφτούν οι λεγόμενοι "Μαρξιστές": για ποιόν άλλο λόγο θα έδινε η αστική τάξη κάποιο δικαίωμα στον ιστορικό της εχθρό (το προλεταριάτο); Αν ήταν αλήθεια ότι αυτά τα δικαιώματα και ελευθερίες θα βοηθούσαν την επανάσταση, τότε γιατί δεν έχει γίνει κάποια επανάσταση στις χώρες που έχουν μακρά δημοκρατική παράδοση, π.χ. στις Η.Π.Α.; Γιατί έγινε στη Ρωσία, που είχε γνωρίσει αιώνες Τσαρισμού και λίγους μόνο μήνες "δημοκρατίας"; Και γιατί ξέσπασε στο πιο "δημοκρατικό" καθεστώς ολόκληρης της ρωσικής ιστορίας, αυτό του σοσιαλδημοκράτη Κερένσκι; Σε ποιά δικαιώματα και ελευθερίες μπόρεσαν οι εργάτες στο Ιράν να βασιστούν για να υπερασπίσουν τις απεργίες και τον αγώνα τους του 1978-79; Με ποιό τρόπο η αναγνώριση του συνδικάτου "Αλληλεγγύη", στην Πολωνία, βοήθησε το εργατικό κίνημα να αναπτυχθεί και να επεκταθεί; Δεν συντέλεσε αυτό ακριβώς στην αφομοίωση του κινήματος μέσω της απομάκρυνσής του από τους αντι-καπιταλιστικούς και συνεπώς διεθνιστικούς και αυτόνομους στόχους του, και του επαναπροσανατολισμού του στη μεταρρύθμιση και τον εκδημοκρατισμό του εκμεταλλευτικού συστήματος με τις ευλογίες του Πάπα αλλά και του Μπρέζνιεφ;

Γιατί δεν θα έπρεπε να ζητήσουμε το δικαίωμα στην εξέγερση; Υπάρχει μια απάντηση για όλα αυτά τα ερωτήματα, και αυτή η απάντηση έχει να κάνει με τα υλικά ταξικά συμφέροντα, που είναι ανταγωνιστικά ως προς τα συμφέροντα του προλεταριάτου. Στην πραγματικότητα, είναι απολύτως φυσιολογικό το ότι η δημοκρατική δεξιά ή αριστερή αστική τάξη προσπαθεί να επιβάλει τα δικά της "ανθρώπινα δικαιώματα" και δεν κάνει καμία διάκριση ανάμεσα σε αμνηστία και απελευθέρωση κρατουμένων, σε δικαίωμα απεργίας και απεργία, σε δικαίωμα του τύπου και στην ύπαρξη ενός εργατικού τύπου. Ο πυρήνας όλης αυτής της μυστικοποίησης βρίσκεται στη θεώρηση της νομικής διατύπωσης ως εργατικής νίκης, ενώ δεν είναι παρά ένα όπλο της αστικής τάξης.

Δύο τρόποι ερμηνείας της ιστορίας

Η αστική τάξη, για να υπερασπίσει τα συμφέροντά της, χρειάζεται να ερμηνεύει την ιστορία με το δικό της τρόπο. Πάντοτε μας λει ότι δεν γνωρίζουμε ιστορία, ότι η εργατική τάξη αγωνίστηκε πάντοτε για να εξασφαλίσει το δικαίωμα να ψηφίζει, να απεργεί, ... Όλα τα λεγόμενα εργατικά κόμματα υποβιβάζουν την ιστορία των προλεταριακών αγώνων σε ζήτημα κατάκτησης δημοκρατικών δικαιωμάτων με στόχο να δικαιολογήσουν τις παλαιότερες, σημερινές και μελλοντικές τους ενέργειες. Αυτοί οι υπηρέτες του Κεφαλαίου αρνούνται να δουν τους ταξικούς ανταγωνισμούς και τα ιδιαίτερα συμφέροντα της εργατικής τάξης. Χρησιμοποιούν τα συνθήματα των μαζών, που εξακολουθούν να υπόκεινται στην κυρίαρχη ιδεολογία, για να αποδείξουν ότι οι εργάτες πάντοτε αγωνίστηκαν για γνήσια δημοκρατία, και μ' αυτόν τον τρόπο σκοτώνουν για δεύτερη φορά τα εκατομμύρια εργατών που σφαγιάστηκαν "δημοκρατικά" καθ' όλη τη διάρκεια της ιστορίας των αγώνων. Κάνοντάς το αυτό, προσπαθούν να δικαιολογήσουν το ρόλο τους ως εκπροσώπων στον αστικό Κρατικό μηχανισμό. Όμως πρέπει κανείς να τοποθετήσει τα δεδομένα στην αληθινή τους βάση (δηλαδή, τα άμεσα και ιστορικά συμφέροντα του προλεταριάτου, τα οποία είναι απολύτως αντίθετα από αυτά της αστικής τάξης), όλοι αυτοί οι αγώνες στοχεύουν στο να καταστρέψουν την ταξική κοινωνία, οποιαδήποτε κι αν είναι προς στιγμήν η συνείδηση των εργατών που βιώνουν αυτούς τους αγώνες.

"δεν έχει μεγάλη σημασία σε τι νομίζει ότι αποσκοπεί ένας εργάτης, ή ακόμη ολόκληρο το προλεταριάτο. Αυτό που έχει σημασία είναι αυτό που είναι πραγματικά και ιστορικά υποχρεωμένο να κάνει" (Μαρξ - Η Αγία Οικογένεια)

Δεν μας ενδιαφέρουν τα λάβαρα που ανεμίζουν στους αγώνες μας, μας ενδιαφέρουν μόνο οι τεράστιες προσπάθειες του προλεταριάτου να οργανωθεί και να πολεμήσει την αστική τάξη. Επομένως είναι πολύ λογικό το ότι, ενώ οι λεγόμενοι "Μαρξιστές" θεωρούν ότι η καθολική ψηφοφορία είναι μια κατάκτηση του προλεταριάτου, εμείς θεωρούμε ότι κάθε μεταρρύθμιση του Κράτους είναι ένας τρόπος να τελειοποιηθούν οι μέθοδοι κυριαρχίας της αστικής τάξης. Οι μόνες αληθινές κατακτήσεις της εργατικής τάξης είναι η εμπειρία της (στον αγώνα) και η αυξανόμενη αυτονομία και δύναμη της οργάνωσής της. Αυτό που μένει από τους αγώνες της είναι τα πολιτικά συμπεράσματα που μπορούν να βγάλουν οι εργατικές (προλεταριακές) μειοψηφίες από την ιστορία τους. Μόνον μέσα από αυτήν την "εργατική μνήμη" που κουβαλά η μειοψηφία μπορεί το κίνημα να αποφύγει να κάνει διαρκώς τα ίδια λάθη.

Από την άλλη μεριά, η ερμηνεία της ιστορίας που βασίζεται στις "δημοκρατικές κατακτήσεις" των εργατών έχει οδηγήσει τους υπερασπιστές αυτού του οράματος στο κοινοβούλιο και στα υπουργεία. Αυτό δεν προκαλεί έκπληξη. Δεν πρέπει κανείς να ξεχνά ότι η καπιταλιστική τάξη είναι η πρώτη κυρίαρχη τάξη στην ιστορία για την οποία τα προνόμια εξ αίματος δεν αποτελούν καθοριστικό παράγοντα. Οποιοσδήποτε πολίτης, ακόμη κι ένας "εργάτης" μπορεί να ενταχθεί στην αστική τάξη αν έχει τα σωστά προσόντα για να υπερασπίσει την αστική οπτική: αυτό λέγεται κοινωνική αναρρίχηση! Με αυτόν τον τρόπο η δημοκρατία μπορεί να επιλέγει τα καλύτερα στοιχεία της καταγωγής ενός εργάτη για να ελέγχει αποτελεσματικότερα το εργατικό κίνημα. Ας θυμηθούμε το παράδειγμα του "εργάτη" Νόσκε, που έγινε υπουργός και σφαγέας της Βερολινέζικης εξέγερσης του 1919 και σκότωσε χιλιάδες επαναστάτες εργάτες.

Αυτό το σύστημα όχι μόνο επιτρέπει σε κάποιους "εργάτες" να κερδίσουν μια θέση ανάμεσα στους καταπιεστές των πρώην ταξικών αδερφών τους αλλά, επίσης, επιτρέπει σε ολόκληρα "εργατικά κόμματα" να επιλεγθούν από το Κεφάλαιο για να ενισχύσουν την κυριαρχία του (π.χ. τα κόμματα της Β' Διεθνούς). Έτσι, δεν προκαλεί έκπληξη το ότι αυτά τα κόμματα ερμηνεύουν την ιστορία ως μια διαδοχή βημάτων που οδηγούν στη δημοκρατία.

Ως συμπέρασμα, πρέπει να πούμε ότι οι δύο τρόποι ερμηνείας της ιστορίας ανταποκρίνονται στα συμφέροντα των δύο ανταγωνιστικών τάξεων της κοινωνίας μας: είτε ο αγώνας του προλεταριάτου

για την κομμουνιστική επανάσταση, ή η αστική υπεράσπιση της δημοκρατικής δικτατορίας του Κεφαλαίου.

Τι θέλουν οι ψευδο-μαρξιστές:

Ας αφήσουμε τώρα τα ζητήματα των κοινοβουλίων, των υπουργείων, των κυβερνήσεων, των συνδικάτων, των διευθυντών, και ας εξετάσουμε το ακόλουθο ερώτημα: τί είδους "εργατική τάξη" επιθυμεί να δει η αριστερή πτέρυγα του Κεφαλαίου, ποιά θα είναι το αποτέλεσμα της πολιτικής της, σε ποιά κοινωνική κατάσταση στοχεύει; Η αποδοχή των εντολών της σημαίνει να απεργεί κανείς για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων, να συνενώνεται στο όνομα της ελευθερίας των συνδικάτων (με αυτήν και υπό την διεύθυνσή της), να μιλά στο όνομα του δικαιώματος της έκφρασης, να εκλέγει "εργατικούς" εκπροσώπους στο όνομα της δημοκρατίας" και γιατί να μην πάμε και στη φυλακή στο όνομα του δικαιώματος της αμνηστίας και του δικαιώματος των κρατουμένων, γιατί να μην διακινδυνεύσουμε τη ζωή μας στο ιερό όνομα της ιδιότητας του πολίτη;

Δεν υπερβάλουμε: πόσοι εργάτες, που την πίστεψαν, κατέληξαν φυλακισμένοι ή σκοτωμένοι επειδή έγραψαν στον τοίχο την εντολή της δικής τους υποταγής "Ζήτω η δημοκρατία, θάνατος στη δικτατορία!".

Αν η αστική τάξη προσεγγίσει αυτόν τον στόχο, μπορεί να ελέγξει από κάθε άποψη το σύστημα κυριαρχίας της, και αυτό είναι που συνέβη ιστορικά. Όταν ένα τμήμα της αστικής τάξης "εξαντλείται" από την άσκηση της εξουσίας, θέλει να ξεκουραστεί και αφήνει το "αντίπαλο" τμήμα να συνεχίσει το έργο του. Η δεξιά πτέρυγα (που δεν έχει το μονοπώλιο της καταστολής) θα φρόντιζε έτσι για τη δολοφονία και τη φυλάκιση των προλετάριων, ενώ η αριστερή θα κατηύθυνε όλες τις απαιτήσεις των εργατών προς τα ανθρώπινα δικαιώματα και τις δημοκρατικές ελευθερίες. Μπορούμε να φανταστούμε ακόμη ότι θα έρθει μια εποχή όπου οι εργάτες ούτε που θα σκέφτονται να απεργήσουν για τα "ευτελή τους συμφέροντα", όπου καμία "τρελή" ομάδα δεν θα κάνει την κακή σκέψη να αγωνιστεί ενάντια στη δημοκρατία ή να κάνει μια επανάσταση.

Η αριστερή πτέρυγα θα βοηθούσε τότε στην οικοδόμηση του γήινου παραδείσου της γνήσιας δημοκρατίας, "πείθοντας" τους εργάτες ότι στόχος τους είναι να εξασφαλίσουν δημοκρατικά δικαιώματα. Αλλά, βεβαίως, για να "πείσει" τους εργάτες, τα λόγια δεν αρκούν. Έτσι, θα δούμε τους αριστερούς ανθρωπιστές μας να δολοφονούν τους "προβοκάτορες", "τους πράκτορες ξένων δυνάμεων". Η αριστερά έχει μία μεγάλη πείρα στην αντεργατική καταστολή όπως και η δεξιά. Κανένα τμήμα της αστικής τάξης δεν έχει προνόμιο στον αντεπαναστατικό κανιβαλισμό. Ωστόσο, ο γήινος παράδεισος δεν μπορεί να διαρκέσει ακόμη και με τη βοήθεια της αριστερής πτέρυγας της αστικής τάξης. Ο Λένιν κατηγορήθηκε ότι ήταν γερμανός πράκτορας, η Ρόζα Λούξεμπουργκ και ο Καρλ Λήμπκνεχτ δολοφονήθηκαν από τους Σοσιαλιστές στο όνομα της δημοκρατίας, βασανιστήρια οργανώθηκαν τόσο στο καθεστώς του Αλλιέντε, όσο και στο καθεστώς του Πινοσέτ.

Όμως όλοι οι καπιταλιστές δεν θα είναι ποτέ ικανοί να σταματήσουν τους αγώνες, οι οποίοι επιστρέφουν πάντοτε δριμύτεροι για να καταστρέψουν όλες τις δημοκρατικές αυταπάτες. Και εμείς οι προλετάριοι δεν θα απεργήσουμε για κανένα δικαίωμα, θα απεργήσουμε για τα δικά μας υλικά συμφέροντα, θα αγωνιστούμε για να βγάλουμε τους φυλακισμένους συντρόφους μας από τις φυλακές του καπιταλιστικού Κράτους δίχως να κάνουμε καμία υποχώρηση στον κοινοβουλευτισμό ή τις καμπάνιες αμνηστίας. Οι λεγόμενοι "Μαρξιστές", στον αγώνα τους για την τελειοποίηση της δημοκρατίας, θέλουν απλώς την πλήρη υποταγή της εργατικής τάξης, δηλαδή, την εξαφάνισή της ως αυτόνομης τάξης και την ατομικοποίηση και μετατροπή των μελών της σε καλούς πολίτες.

Τα δημοκρατικά δικαιώματα δεν αποτελούν ποτέ εργατική νίκη αλλά πάντοτε όπλο της αστικής τάξης

Σ' αυτό το κείμενο, για να γίνουμε κατανοητοί, εξετάσαμε χωριστά τις διάφορες όψεις των δικαιωμάτων και ελευθεριών, οι οποίες στην πραγματικότητα συνδυάζουν:

(α) Γνήσια δημοκρατία: μια καπιταλιστική ιδεολογία όπου δεν υπάρχει καμία ταξική οργάνωση αλλά μόνο πολίτες.

(β) Πρακτικά, την τάση να τελειοποιηθεί η δημοκρατία, που οδηγεί ιστορικά στη μετατροπή των εργατών σε πολίτες, ενώ η αριστερά κι η δεξιά τους κάνουν να αγωνίζονται για δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες, που επιβάλλονται με την τρομοκρατία του δημοκρατικού Κράτους. Κάθε ταξική οργάνωση είναι μια επίθεση στη δημοκρατία.

(γ) Τη νομική διατύπωση της αναπόφευκτης κατάστασης.

(δ) Η διατύπωση αυτή τείνει να ανατρέπει την κατάσταση προς όφελος της αστικής τάξης.

Βέβαια κανένα από αυτά τα σημεία δεν είναι υπέρ του προλεταριάτου. Όλα αυτά είναι ενωμένα μεταξύ τους: ως πλαίσιο αναφοράς (α), μπορούν να οδηγήσουν μόνο σε μια κατάσταση σχετικής δημοκρατικο-τρομοκρατικής σταθερότητας (β), και καθώς οι απεργίες πολλαπλασιάζονται και τα φυλλάδια και οι ανατρεπτικές εφημερίδες δεν ελέγχονται πλέον, η αστική τάξη θα χρειαστεί να νομιμοποιήσει την κατάσταση (γ). Έτσι, νομιμοποιεί κάποιες εκδόσεις και κάποιες απεργίες...είναι προφανές ότι στοχεύει να σπάσει (δ) την ενότητα των "πρακτόρων της αναρχίας που δεν σέβονται την δημοκρατία" και ότι δεν θα βρει άλλη λύση πέρα από το να τους σκοτώσει:

"τώρα που οι απεργίες είναι νόμιμες, πρέπει να είμαστε πολύ αυστηροί με όσους δεν σέβονται το δικαίωμα στην εργασία και δεν ενδιαφέρονται για τα συμφέροντα της χώρας μας."

Κάθε φορά που η αστική τάξη αντιμετωπίζει μια δύσκολη κατάσταση, που πολύ απέχει από τον δημοκρατικό της παράδεισο (α), διατυπώνει νομικά την κατάσταση (γ), που είναι ένα αποφασιστικό όπλο (δ) για να πετύχει μια εξομαλυσμένη συνθήκη δημοκρατίας (β). Σ' αυτή την αναδιαμορφωμένη δημοκρατία (ακόμη κι αν ήταν σάπια για μεγάλο διάστημα) οι φιλελεύθεροι δημοκράτες, οι συνδικαλιστές, οι Σταλινικοί, οι Τροτσκιστές, οι Μασοϊκοί, οι σοσιαλιστές, θα έχουν την ευκαιρία να συναντήσουν και να συγχαρούν ο ένας τον άλλο στους διαδρόμους του κοινοβουλίου:

"Τα δικαιώματα της ιδιότητας του πολίτη γλίτωσαν... Οι εργάτες μπορούν να γυρίσουν στη δουλειά τους και πολύ σύντομα θα απολαύσουν τα πολιτικά τους δικαιώματα."

Δεν χρειάζεται η αστική κοινωνία να φτάσει σε μια κατάσταση πλήρους πολιτικής κρίσης για να τα αντιληφθεί κανείς όλα αυτά. Ωστόσο, αυτή βρίσκεται σε μια τόσο ακραία κατάσταση ώστε το προλεταριάτο θα βρεθεί με δραματικό τρόπο αντιμέτωπο με την εξής εναλλακτική λύση: είτε θα αποδεχθεί την δημοκρατία και την αντεπαναστατική καταστροφή, είτε θα απορρίψει την δημοκρατία, όπως έγινε σε μία μόνο ιστορική αλλά περιορισμένη περίπτωση: την εξέγερση του Οκτωβρίου του 1917 στη Ρωσία.

Ποιά μείωση του εργάσιμου χρόνου;

Η αστική τάξη παρουσιάζει - και αυτό είναι μία δύναμή της - τις αναγκαίες για τη συσσώρευση του

κεφαλαίου μεταρρυθμίσεις ως εργατικές κατακτήσεις, όπως στην περίπτωση της αποκαλούμενης "μείωσης του εργάσιμου χρόνου", που κηρύττουν συνδικάτα και αριστερά κόμματα σε ολόκληρο τον κόσμο.

Οι καπιταλιστές στη συνεχή αναζήτησή τους για πρόσθετη υπεραξία είναι υποχρεωμένοι να αναβαθμίζουν και να εκσυγχρονίζουν σταθερά τις μεθόδους παραγωγής με στόχο την αύξηση της παραγωγικότητας. Η αύξηση της παραγωγικότητας απορρέει, πάνω απ' όλα, από την ολοένα πιο συνεχή, μεθοδική και εντατική χρήση των παραγωγικών δυνάμεων εκ των οποίων η πιο σημαντική είναι η εργατική δύναμη. Όσο το κεφάλαιο αλλάζει τις μεθόδους εργασίας άλλο τόσο μετασχηματίζει την εργατική δύναμη και τους ίδιους τους ανθρώπους, εφόσον μεταβάλλει τη σχέση των ανθρώπων προς την εργασία. Για τους προλετάριους, αυτό πάντα σημαίνει μία αύξηση στον βαθμό της εκμετάλλευσης. Και αυτό γιατί: α) οι μισθοί δεν είναι συνάρτηση της παραγωγής του πλούτου και β) γιατί κάθε αύξηση της παραγωγικότητας συνεπάγεται περαιτέρω εντατικοποίηση της εργασίας. Στον καπιταλισμό, η εγκατάσταση νέων μηχανών είναι μία αφορμή για να επιταθεί η διαίρεση της εργασίας, και για να γίνει η οργάνωση του εργάσιμου χρόνου πιο επακριβής, πιο επιστημονική και πιο ορθολογική, υποτάσσοντας έτσι τους προλετάριους σε πιο αυστηρά μέτρα, ρυθμίσεις και υποχρεώσεις. Αυτά είναι η αναζήτηση του "νεκρού χρόνου", η εναγώνια προσπάθεια για τη μείωση των απουσιών [των εργαζομένων από τη δουλειά τους], η ανάπτυξη της κινητικότητας του εργατικού δυναμικού, η συνεχής επιτήρηση, η επιτάχυνση του ρυθμού...

Αντιμέτωπη με τη διαρκή ενδυνάμωση της εκμετάλλευσης, ένα από τα σταθερά αιτήματα της εργατικής τάξης ήταν, και ακόμα είναι, η μείωση του εργάσιμου χρόνου. Η αστική τάξη επομένως προσπαθεί να προσδιορίσει αυτό το προλεταριακό αίτημα με ένα "νόμιμο όριο της εργάσιμης μέρας" (χωρίς το οποίο η κοινωνική εργασία δεν είναι δυνατόν να εντατικοποιηθεί και να αποδώσει μεγαλύτερη παραγωγή υπεραξίας) με σκοπό να μετατρέψει το "εργατικό κίνημα" σε συνδετικό κρίκο του ρεφορμισμού, της μόνιμης καπιταλιστικής μεταρρύθμισης.

Η "νόμιμη μείωση του εργάσιμου χρόνου" δεν έχει καμία σχέση με την επαναοικειοποίηση του χρόνου από τους εργάτες και είναι απλά μία τυπική μείωση του εργάσιμου χρόνου, που μετριέται μόνο ποσοτικά με το χρονόμετρο χωρίς να λαμβάνεται υπ' όψιν η ποιότητά του (ένταση, πυκνότητα). Αυτό το μέτρο απέχοντας πολύ από το να είναι ένα βήμα προς τη χειραφέτηση του προλεταριάτου, στοχεύει μόνο στην προσαρμογή της εργατικής δύναμης, της ζωντανής εργασίας, στις νέες συνθήκες εκμετάλλευσης, στην αποδοχή της αυξανόμενης εξάρτησης των εργατών από τις καπιταλιστικές μηχανές, στην ενδυνάμωση του διαχωρισμού και του προγραμματισμού της ζωής τους σύμφωνα με τις ανάγκες της καπιταλιστικής παραγωγής, μετατρέποντάς τους τόσο στην δουλειά τους όσο και στον ελεύθερό τους χρόνο, σε απλούς παραγωγούς υπεραξίας.

Η μείωση του εργάσιμου χρόνου ως έκφραση της χειραφέτησης του προλεταριάτου από την υλική υποδούλωσή του στην εργασία μπορεί να είναι πραγματική μόνο μέσα στο περιεχόμενο της σφοδρής πάλης μεταξύ προλεταριάτου και αστικής τάξης, εντός του οποίου η τάξη επιβάλλει τα αιτήματά της, που είναι ανταγωνιστικά προς τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής.

Είναι λοιπόν αναγκαία η διάκριση μεταξύ αύξησης της παραγωγικότητας και εντατικοποίησης της εργασίας. Στον καπιταλισμό, και οι δύο αντιλήψεις είναι στενά συνδεδεμένες διότι η παραγωγικότητα δεν μπορεί να αυξηθεί δίχως να ενδυναμωθεί η ένταση της εργασίας και η εκμετάλλευση του προλεταριάτου. Στην προλεταριακή δικτατορία, όμως, κάθε αύξηση της παραγωγικότητας θα ελαττώνει την ένταση της εργασίας και θα μειώνει την εκμετάλλευση του προλεταριάτου. Ο κομμουνισμός, επειδή ανταποκρίνεται πρώτιστα στις ανθρώπινες ανάγκες και καθόλου στην ανάγκη συσσώρευσης κεφαλαίου, επειδή θα απελευθερώσει την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων από τα δεσμά των καπιταλιστικών παραγωγικών σχέσεων, θα πετύχει (για παράδειγμα μέσω γενικευμένης αυτοματοποίησης) μία πολύ μεγαλύτερη παραγωγικότητα με την ταυτόχρονη εξάλειψη κάθε εργασίας.

Η συνεχής αύξηση της υπερεργασίας

Ενώ ο δουλοπάροικος, για παράδειγμα, δούλευε τον μισό χρόνο στη δική του γη και τον άλλο μισό στη γη του άρχοντά του, πράγμα που έκανε την εκμετάλλευσή του προφανή, ο μισθωτός εργάτης λαμβάνει ένα μισθό για όλη την εργάσιμη μέρα του, που μετά φαίνεται να έχει πληρωθεί στο ακέραιο. Η εκμετάλλευση της απλήρωτης εργασίας κρύβεται πίσω από τον αφηρημένο χαρακτήρα της εργασίας, που είναι δημιουργός της αξίας και αντικείμενο πληρωμής ενός μισθού:

"Οι προσωπικές εργασίες των απομονωμένων ατόμων δεν αποκτούν τον χαρακτήρα της κοινωνικής εργασίας στην συγκεκριμένη μορφή με την οποία χρησιμοποιήθηκαν στην παραγωγική διαδικασία, αλλά μπορούν να τον αποκτήσουν, μόνο μέσω της ανταλλαγής, που αντιπροσωπεύει μία αφαίρεση ιδιαίτερων αντικειμένων και συγκεκριμένων μορφών εργασίας."

I.I. Rubin - Μελέτες πάνω στην Θεωρία της Αξίας του Μαρξ

Στον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής, όλα τα εμπορεύματα (συμπεριλαμβανομένων της εργατικής δύναμης) πρέπει να εξισωθούν, να αναχθούν σε έναν κοινό παρονομαστή για να μπορούν να ανταλλαχτούν: στην αξία ή αφηρημένη εργασία, μέτρο της οποίας είναι ο κοινωνικός χρόνος εργασίας που αποκρυσταλλώνεται μέσα τους και είναι αναγκαίος για την αναπαραγωγή τους. Κάθε εμπόρευμα πωλείται επομένως στην αξία του (ο νόμος της προσφοράς και της ζήτησης κάνει τις τιμές να κυμαίνονται γύρω από αυτό το μέσο όρο). Έτσι, ο εργάτης πουλάει την εργασία του με τη μέρα ενώ, για παράδειγμα, μία ώρα εργασίας θα ήταν αρκετή για την παραγωγή αξίας αναγκαίας για την αναπαραγωγή της εργατικής του δύναμης. Δουλεύοντας μία ώρα την ημέρα, ο εργάτης θα μπορούσε να παράγει αρκετό πλούτο για να εξασφαλίσει τους υλικούς όρους επιβίωσής του (τροφή, ενδυμασία, στέγαση...). Ο μισθός είναι η πληρωμή για αυτή την αναγκαία εργασία, χωρίς την οποία ο προλετάριος θα ήταν ανίκανος για την διατήρηση και αναπαραγωγή του. Έτσι, πληρώνοντας την εργατική δύναμη στην αξία της, ο καπιταλιστής μπορεί και ιδιοποιείται την εργασία που γίνεται κατά την διάρκεια της υπόλοιπης μέρας χωρίς να χρωστάει τίποτα στον προλετάριο, εφόσον το συναφθέν συμβόλαιο που ορίζει ως αρχή ότι κάθε εμπόρευμα πρέπει να πωλείται στην αξία του, έχει τηρηθεί. Ονομάζουμε αυτό το κομμάτι της εργασίας που ιδιοποιείται η αστική τάξη υπερεργασία. Η αξία που δημιουργείται στη διάρκεια αυτής της υπερεργασίας ονομάζεται υπεραξία. Η σχέση μεταξύ αναγκαίας εργασίας και υπερεργασίας ή μεταξύ μισθών και υπεραξίας είναι ο βαθμός της εκμετάλλευσης.

Μόλις είδαμε ότι η εργάσιμη μέρα μπορεί να διασπαστεί σε δύο κομμάτια: αναγκαία εργασία και υπερεργασία. Ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής μπορεί να αναπτυχθεί μόνο μέσω της συνεχούς μείωσης της αναγκαίας εργασίας και αύξησης της υπερεργασίας. Για τους κομμουνιστές αυτή η σχέση μεταξύ αναγκαίας εργασίας και υπερεργασίας είναι θεμελιώδης - όχι μόνο είναι η μείωση του χρόνου της εργάσιμης μέρας συμβατή με την επέκταση της υπερεργασίας αλλά είναι και μία από τις δυνάμεις που επιτρέπει αυτή την επέκταση.

Μία δυνατότητα των καπιταλιστών στην αύξηση της υπερεργασίας είναι να επιμηκύνουν την εργάσιμη μέρα, όμως η πάλη της εργατικής τάξης για την μείωση του εργάσιμου χρόνου είναι ένα από τα στοιχεία που ανάγκασαν τους καπιταλιστές να αυξήσουν την υπερεργασία μειώνοντας την αναγκαία εργασία. (1)

"Όταν όμως η υπεραξία πρέπει να παραχθεί από τη μετατροπή της αναγκαίας εργασίας σε υπερεργασία, με κανέναν τρόπο δεν επαρκεί στο κεφάλαιο να πάρει το προτσές εργασίας στην μορφή που του παραδόθηκε ιστορικά, και μετά απλά να παρατείνει τη διάρκεια αυτού του προτσές. Οι τεχνικοί και οι κοινωνικοί όροι του προτσές, και συνεπώς ο ίδιος ο τρόπος παραγωγής πρέπει να επαναστατικοποιηθεί [εκσυγχρονισθεί], προτού μπορέσει η παραγωγικότητα της εργασίας να αυξηθεί. Μόνο με αυτό τον τρόπο μπορεί να πέσει η αξία της εργατικής δύναμης και το κομμάτι εκείνο της εργάσιμης μέρας που είναι αναγκαίο για την αναπαραγωγή αυτής της αξίας να μειωθεί."

Μαρξ - Το Κεφάλαιο

Εάν το κεφάλαιο Α μπορέσει να παράγει, χρησιμοποιώντας νέες παραγωγικές τεχνικές, ένα μεγαλύτερο αριθμό προϊόντων με λιγότερους εργάτες από τους ανταγωνιστές του, θα καταφέρει να πουλήσει τα προϊόντα του σε μία χαμηλότερη τιμή από αυτούς (και θα είναι και αναγκασμένο εφόσον θελήσει να διακινήσει τον μεγαλύτερο αριθμό αγαθών), αλλά σε υψηλότερη τιμή από τα έξοδα παραγωγής τους (μέσα σε αυτά είναι αποκρυσταλλωμένη λιγότερη ζωντανή εργασία και αυτό σημαίνει λιγότερους μισθούς και περισσότερο κέρδος) έως ότου η αξία παρόμοιων προϊόντων στην αγορά μειωθεί ως συνέπεια της γενίκευσης του παραγωγικού προτύπου και έτσι η πρόσθετη υπεραξία να εξαφανιστεί. Είναι μέσω αυτής της ακατάπαυστης διαδικασίας που ο κάθε καπιταλιστής είναι διαρκώς στην αναζήτηση τεχνικών νεωτερισμών, διότι μόνο κατακτώντας αντίπαλες αγορές μπορεί να κερδίσει αυτή την πρόσθετη υπεραξία.

Αναγκασμένος να αυξήσει την υπερεργασία μειώνοντας την αναγκαία εργασία, κάθε καπιταλιστής συνεπώς πιέζεται να αυξήσει την παραγωγικότητα, κάτι το οποίο μειώνει τον κοινωνικό εργασιμότητα χρόνο που είναι αποκρυσταλλωμένος σε κάθε εμπόρευμα και με αυτό τον τρόπο προκαλεί μία πτώση στην αξία τους. Αυτή η πτώση της αξίας ισχύει επίσης και για το εμπόρευμα εργατική δύναμη και εκφράζει και μία αναγκαστική μείωση της αναγκαίας εργασίας. Προσωρινά, αυτή η μείωση της αξίας της εργατικής δύναμης κάνει εφικτή την πραγματοποίηση της πρόσθετης υπεραξίας. Όμως, εντός αυτής της ανάγκης μείωσης της αναγκαίας εργασίας βρίσκεται μία θεμελιώδης αντίφαση του καπιταλισμού, ανάμεσα στη μόνιμη διαδικασία αξιοποίησης και από-αξιοποίησης. Μολονότι, η μοναδική πηγή κέρδους για το κεφάλαιο, η υπεραξία, είναι μόνο η ζωντανή εργασία που περιέχεται σε κάθε εμπόρευμα, η ανάπτυξη της παραγωγικότητας (ή αύξηση της οργανικής σύνθεσης του κεφαλαίου) πάντοτε εκφράζεται με μία αύξηση της νεκρής εργασίας (τεχνολογική ανάπτυξη) σε σχέση με τη ζωντανή εργασία (ανάπτυξη της εργατικής δύναμης). Η πραγματοποίηση της επιπλέον υπεραξίας τονίζει έτσι την πτώση του ποσοστού κέρδους.

Εύκολα αντιλαμβάνεται κανείς ότι το κόστος των επενδύσεων συνεχώς ανεβαίνει τείνοντας να μειώσει το ποσοστό κέρδους (σχέση μεταξύ του κέρδους που πραγματοποιήθηκε και του ποσού του κεφαλαίου που επενδύθηκε). Την ίδια στιγμή, η συνεχής πτώση της αξίας των εμπορευμάτων προκαλεί μία αυξανόμενη από-αξιοποίηση του σταθερού κεφαλαίου (κτίρια, μηχανές, εργαλεία). Το κόστος αυτών των μηχανών πρέπει να αποσβεσθεί σε ολοένα και μικρότερο χρόνο, απαιτώντας από το εργατικό δυναμικό να επιτύχει την μάζιμουμ κερδοφορία: οι μηχανές πρέπει να λειτουργούν μέρα νύχτα προκειμένου να αποσπασθεί αρκετή υπεραξία και να μειωθεί το κόστος της εργατικής δύναμης. Γι' αυτό το λόγο στον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής, η όποια αύξηση της παραγωγικότητας σημαίνει αύξηση της υποδούλωσης των προλετάρων στις μηχανές, στην νεκρή εργασία.

Η παραγωγικότητα σήμερα είναι η παραγωγικότητα του κεφαλαίου. Το κεφάλαιο δεν ενδιαφέρεται να παράγει δύο προϊόντα αντί για ένα προκειμένου να μειώσει στο μισό τον κόπο του ανθρώπου - αντίθετα, αυτό που το ενδιαφέρει πάνω απ' όλα, είναι η μεγαλύτερη πραγματοποίηση υπεραξίας σε αυτά τα δύο προϊόντα με σκοπό την αντιστάθμιση της από-αξιοποίησης των εμπορευμάτων που παράγονται με ολοένα και λιγότερη ζωντανή εργασία. Κάθε αύξηση επομένως της παραγωγικότητας συνοδεύεται από μία σχετική μείωση των μισθών (σε σχέση με την ποσότητα του πλούτου που παράχθηκε), από μία μείωση της αναγκαίας εργασίας και μία αύξηση της υπερεργασίας. Η ουσιαστική πραγματικότητα ότι ο βαθμός εκμετάλλευσης είναι σχετικός διότι είναι κοινωνικός και ιστορικός, μας επιτρέπει να καταλάβουμε τον αυξανόμενο ανταγωνισμό μεταξύ προλεταριάτου και αστικής τάξης και να απομυστικοποιήσουμε όλες τις "κοινωνικές κατακτήσεις", την "αύξηση της αγοραστικής δύναμης", την "μείωση του εργασιμότητα χρόνου".

Στο Βέλγιο, για παράδειγμα, στατιστικά δεδομένα από το 'Universite Catholique de Louvain' δείχνουν ότι μεταξύ των ετών 1960-1973 έγιναν περικοπές στις ώρες εργασίας κατά 11%. Αλλά αυτό που δεν μας αποκαλύπτει η αστική τάξη είναι ότι αυτή η "πρόοδος" οφείλεται στη σημαντική

αύξηση της παραγωγικότητας, που επέτρεψε στους εργάτες να παράγουν την ίδια ποσότητα προϊόντων το 1973 με εκείνη το 1960, σε μόνο το 43% της διάρκειας του εργασιμου χρόνου. Εάν αυτή η αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας ήταν εξολοκλήρου υπέρ των εργατών και χρησιμοποιείτο για τη μείωση του εργασιμου χρόνου, τότε θα μπορούσε να είχε μειωθεί κατά 57% και όχι κατά 11%, πράγμα που θα σήμαινε δουλειά λιγότερη από 20 ώρες την εβδομάδα! Για να μειώσει όσο είναι δυνατόν το κόστος των νέων επενδύσεων, ο καπιταλιστής υποχρεώνεται να επιβραδύνει την ανάπτυξη του σταθερού κεφαλαίου. Για να αυξήσει την παραγωγικότητα, θα κεντράρει στον εκσυγχρονισμό του παραγωγικού του εξοπλισμού στην αναζήτηση για καλύτερους τρόπους εντατικοποίησης της εργασίας των προλετάρων. Είναι αυτή η ανάγκη της εντατικοποίησης της εργασίας που σπρώχνει το κεφάλαιο να μειώσει την διάρκεια της εργασιμης μέρας, όχι με σκοπό την μείωση της εργασίας αλλά της αύξησής της.

"Δεδομένου ότι η ικανότητα δράσης κάθε ζωικής δύναμης είναι αντιστρόφως ανάλογη προς το χρόνο της δράσης της, μέσα σε ορισμένα όρια αυτό που χάνεται σε διάρκεια, κερδίζεται σε αποτελεσματικότητα (...). Η συντόμευση της εργασιμης ημέρας με την τεράστια ώθηση που δίνει στην ανάπτυξη των μηχανικών συστημάτων και με την οικονομία που κάνει στους όρους παραγωγής, εξαναγκάζει ταυτόχρονα τον εργάτη να ζοδεύει περισσότερη εργασία στο ίδιο χρονικό διάστημα, να αυξάνει την ένταση της εργατικης δύναμης, να γεμίζει πιο πυκνά τους πόρους του χρόνου εργασίας, δηλαδή να συμπυκνώνει την εργασία σε βαθμό που μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσα στα πλαίσια της συντομευμένης εργασιμης ημέρας.

Δε χωράει και η παραμικρή αμφιβολία ότι η τάση του κεφαλαίου να αποζημιωθεί με ένα συστηματικό ανέβασμα του βαθμού έντασης της εργασίας και να αντιστρέψει σε μέσο μεγαλύτερης απομύζησης της εργατικης δύναμης κάθε τελειοποίηση των μηχανών πρέπει σύντομα να οδηγήσει πάλι σε ένα σημείο στροφής, όπου θα γίνει αναπόφευκτη μία καινούρια ελάττωση των ωρών εργασίας."

Μαρξ - Το Κεφάλαιο, 'Οι μηχανές και η μεγάλη βιομηχανία'

Η διάρκεια του εργασιμου χρόνου: η έκφραση μίας παγκόσμιας ισορροπίας δυνάμεων μεταξύ των τάξεων

Ιστορικά, το κεφάλαιο αναπτύχθηκε με τη χρήση της εξαναγκαστικης εργασίας και με την παράταση της εργασιμης ημέρας στα πιο ακραία της όρια. Οι απόγονοι των δουλοπάροικων, που πετάχτηκαν έξω από την κοινοτική γη και εκδιώχτηκαν από την ύπαιθρο μέσω της περίφραξης των γεωργικών εκτάσεων και τη μετατροπή τους σε γη για βοσκή, στάλθηκαν εκεί όπου ανεγειρόταν η πρώτη κλωστοϋφαντουργία, στοιβάχτηκαν σε καινούρια βιομηχανικά κέντρα και κλειδώθηκαν σε οίκους εργασίας. Όσοι επιχειρούσαν να δραπετεύσουν, οι "πλάνητες", καταδιώχτηκαν ανελέητα, ακρωτηριάστηκαν και θανατώθηκαν (σε μαζικούς απαγχονισμούς), για παραδειγματισμό με σκοπό την τρομοκράτηση των προλετάρων. Από τους Νέγρους και τους Αμερικάνους Ινδιάνους μέχρι τους Ευρωπαίους δουλοπάροικους, όλοι κατέληξαν σε αυτές τις αστικές βιομηχανικές καταναγκαστικές αποικίες (εργοστάσια) ή σε αγροτικές (φυτείες). Όλους τους υποτάξανε στην αθλιότητα της "πρωταρχικης" απαλλοτρίωσης και ήτανε υπό την τρομοκρατία των όπλων, της πείνας και της ολοκληρωτικης εξαθλίωσης που τους εκπαιδύσανε για την έσχατη μορφή εκμετάλλευσης: την μισθωτή εργασία.

Όλοι οι αστοί που γνωρίζουν λίγο ιστορία παραδέχονται την αλήθεια αυτών των γεγονότων, αλλά χωρίς να καταλαβαίνουν τον αμετάκλητο ταξικό ανταγωνισμό που αυτά υποδηλώνουν. Αντιθέτως, τα αντιλαμβάνονται μόνο ως περασμένες υπερβολές που η πρόοδος έχει αφήσει πίσω της, μία περίοδος που ανήκει στο παρελθόν. Ένα από τα πιο αποτελεσματικά τους επιχειρήματα είναι να τονίζουν την μείωση της εργασιμης ημέρας (16,14,12,10,8... ώρες). Αυτά είναι γεγονότα που οι εργάτες δεν μπορούν να αντικρούσουν, και μπορούν να χρησιμοποιηθούν για να τους πείσουν ότι ο καπιταλισμός δεν είναι και ένα τόσο απάνθρωπο σύστημα και επιτρέπουν στην αστική τάξη να

βάψει την "κοινωνία της σχολής" και την "εποχή του ελεύθερου χρόνου" με λαμπερά χρώματα, να την παρουσιάσει σαν μία δίκαιη ανταμοιβή για τόσα πολλά χρόνια προσπάθειας και εργασίας για το κεφάλαιο, για όλες τις υπηρεσίες που προσφέρθηκαν στην κοινωνία. Αλλά αυτά είναι μόνο μεγάλα όνειρα, επιβεβαίωση της στενοκεφαλιάς των αστών, που υποκαθιστούν την ιδανική οπτική της δικιάς τους ταξικής θέσης, της κοινωνίας τους, με την πραγματικότητα του κόσμου.

Στα ιστορικά κέντρα συσσώρευσης και συγκέντρωσης του κεφαλαίου, στις μεγάλες πόλεις της Νότιας Αμερικής, Βόρειας Αμερικής, Ευρώπης, Αφρικής, όπου εκατομμύρια άνθρωποι έχουν εξαναγκασθεί να δουλεύουν, η νόμιμη διάρκεια της εργάσιμης ημέρας μειώνεται. Όμως, αυτό οφείλεται αποκλειστικά και μόνο στην τεράστια ανάπτυξη της παραγωγικότητας, που έχει επιτρέψει στο κεφάλαιο την σταθεροποίηση των "κοινωνικών αναταραχών και την επιβολή της κοινωνικής ειρήνης με την παραχώρηση "πλεονεκτημάτων" σε ορισμένες κατηγορίες προλετάρων, αυξάνοντας την ίδια στιγμή την απόσπαση υπεραξίας, τον βαθμό της εκμετάλλευσης. Παρομοίως, ο μόνος τρόπος επιτυχίας της καπιταλιστικής αξιοποίησης σε αραιά κατοικημένες, εγκαταλειμμένες περιοχές είναι η διατήρηση μίας υπερβολικά μεγάλης εργάσιμης ημέρας ως αντιστάθμιση για τη χαμηλή οργανική σύνθεση του κεφαλαίου, κάνοντας τις εργάσιμες συνθήκες αυτών των εργαζομένων παρόμοιες με "ιστορικά απαρχαιωμένες" κοινωνικές σχέσεις.

Σε κάποια μέρη των Η.Π.Α., για παράδειγμα, (το σύμβολο της "αναπτυγμένης κοινωνίας"), η απόσπαση υπεραξίας παίρνει την μορφή της δουλειάς. Η ακμάζουσα πολυεθνική εταιρεία τροφίμων "Gulf and Western" έχει τα γραφεία της σε υπερμοντέρνα κτίρια στη Νέα Υόρκη, όπου οι υπάλληλοί της δουλεύουν σύμφωνα με τα νόμιμα εταιρικά κριτήρια των Η.Π.Α. Όμως, παίρνει τις πρώτες ύλες της από την Αϊτή, όπου είναι κοινά γνωστό ότι οι ζαχαροφυτείες είναι πραγματικά στρατόπεδα σκλαβιάς (δουλειά πρακτικά χωρίς ξεκούραση, άθλιοι μισθοί, μόνιμη στρατιωτική παρακολούθηση των αγροτών...). Αλλά δεν είναι μόνο στην Αμερική που η μισθωτή εργασία δε φαίνεται να είναι τίποτα άλλο παρά ισόβια εξαναγκαστική εργασία. Υπάρχουν και τα στρατόπεδα εργασίας στη Σιβηρία, αυτά τη Νότια Αφρική, τη Μαυριτανία, το Μαλί, όπως και οι "κοινότητες" συγκέντρωσης στην Καμπότζη, την Κίνα, την Αϊτή... Πού υπάρχει βιομηχανικό κέντρο όπου η "μαύρη εργασία" δεν είναι ένας σημαντικός, ή ακόμη και θεμελιώδης, παράγοντας της οικονομίας; Η Νέα Υόρκη, το Σικάγο, το Χονγκ-Κονγκ έχουν τα δικά τους "κάτεργα" [sweatshops] και μάζες από ανθρώπους που εργάζονται και στο σπίτι τους:

"μετά από οκτώ ή εννέα ώρες στο εργαστήριο, οι υπάλληλοι παίρνουν το κομμάτι της εργασίας τους στο σπίτι όπου συνεχίζουν για άλλες πέντε ή έξι ώρες... οι εργασιακές συνθήκες στις βιοτεχνίες-κάτεργα [sweatshops] είναι σχεδόν έρα από κάθε φαντασία, δεν είναι σπάνιο να δεις τριάντα ραπτικές μηχανές στοιβαγμένες σε ένα μικρό δωμάτιο χωρίς εξαερισμό, παράθυρο ή πόρτα άλλη εκτός την μπροστινή."

Le Monde Diplomatique, Μάρτιος 1982

Τα "παράνομα" εργαστήρια ρούχων στο Παρίσι είναι αρκετά γνωστά και τα εργοστάσια για παιδιά στη Νάπολη και τη Μπανγκόκ δεν ξαφνιάζουν πλέον τον αστικό τύπο.

"Ο αριθμός των παιδιών και των εφήβων κάτω των 15 χρονών που δουλεύουν σε όλο τον κόσμο αυξήθηκε πάλι τα τελευταία δύο χρόνια. Σήμερα τα υπολογίζουμε τουλάχιστον σε 55 εκατομμύρια, αλλά ειδικοί δηλώνουν ότι αυτό το νούμερο υποβαθμίζει κατά πολύ την αληθινή έκταση του φαινομένου."

Le Monde, 10-11/5/1981, από μία έρευνα του Διεθνούς Γραφείου Εργασίας

"Οι συμβάσεις υπεργολαβίας στη βιομηχανία στύβουν τομείς εργατών από την μεγάλη μητροπολιτική βιομηχανία παντού... Στην Ιταλία, μικρές επιχειρήσεις που λειτουργούν στα όρια της νομιμότητας και της παρανομίας, βγαίνοντας από την κρίση, συχνά θεωρούνται ως η βάση του 'δεύτερου Ιταλικού θαύματος'. Στην Ιαπωνία, πρόσφατες έρευνες έχουν δείξει ότι η υπεργολαβία

είναι θεμελιώδης λίθος της παρούσας επιτυχίας των Ιαπωνικών προϊόντων στην αγορά...Μορφές εργασίας στο σπίτι, τεχνικές υπεργολαβίας και τα "συστήματα που σε κάνουν να ιδρώνεις" [sweating systems], που θεωρούνταν σχεδόν εξαφανισμένα στην Δύση, πήραν καινούρια παράταση ζωής όπως σε τομείς που ελέγχονται από τη μεγάλη βιομηχανία. Έτσι, το διασκορπισμένο εργοστάσιο (ή όπως το αποκαλούν οι Ιταλοί "η διάχυτη βιομηχανία") πρέπει να θεωρηθεί ως μία από τις ιδιαιτερότητες της νέας οργάνωσης του παραγωγικού χώρου."

Le Monde Diplomatique, Ιανουάριος 1982

Δεκαοκτώ χρόνια αργότερα η κατάσταση δεν έχει καλύτερψει και πολύ:

"Οι αριθμοί είναι εντυπωσιακοί και οι ιστορίες τρομακτικές. Σε ολόκληρο τον κόσμο είναι 200.000.000 οι σκλάβοι και ο τζίρος του δουλεμπορίου φθάνει τα 4 δις. Δολάρια. Ενήλικοι και μικρά παιδιά, αναγκασμένα να ζουν και να δουλεύουν υπό απάνθρωπες συνθήκες ζητιανεύοντας ή ακολουθώντας το 'επάγγελμα' της πορνείας..."

Ελευθεροτυπία, 26/10/2000, Στοιχεία για ένα διεθνές συνέδριο στη Ρώμη από το Ιταλικό Υπουργείο Εσωτερικών.

Περιγράφοντας αυτά τα γεγονότα σαν υπερβολές του καπιταλιστικού συστήματος, ή σαν απομεινάρια προ-καπιταλιστικών κοινωνικών σχέσεων, η αστική τάξη όχι μόνο κρύβει την πραγματική τους έκταση, αλλά δίνει και αξιοπιστία στην "κανονική", "νόμιμη" εργασία. Αλλά είτε παράγονται σε "παράνομες" βιοτεχνίες με άθλιες συνθήκες εργασίας είτε σε αναγνωρισμένα εργοστάσια, τα εμπορεύματα είναι ίδια? και στις δύο περιπτώσεις παράγονται για την αξιοποίηση του κεφαλαίου από προλετάριους που πουλάνε την εργατική τους δύναμη για να επιβιώσουν. Οι ανάγκες των προλετάρων που δουλεύουν εκεί ποτέ δεν ικανοποιούνται: η ανεργία, για παράδειγμα, επηρεάζει κυρίως εργάτες στις "επίσημες" εταιρίες αλλά η μαύρη αγορά και οι βιομηχανικές καταναγκαστικές αποικίες τρέφονται από τη μιζέρια που πηγάζει από την κοινωνία. Για εμάς, δεν υπάρχει καμία πραγματική διαφορά μεταξύ της προλεταριακής εργασίας στην Νέα Υόρκη, την Αϊτή και στα ορυχεία της Σιβηρίας και νομίζουμε ότι είναι ζωτικής σημασίας να επιβεβαιώσουμε την ομοιότητα της μισθωτής σκλαβιάς σε όλο τον κόσμο.

Κάποιοι αστοί υποστηρίζουν ότι η "ιστορική" μείωση του εργάσιμου χρόνου είναι η υλοποίηση των απολαβών του εργατικού κινήματος, απόδειξη ότι καπιταλισμός και σοσιαλισμός μπορούν να συνυπάρξουν και ότι μπορεί να γίνει μία προοδευτική και ειρηνική μετάβαση από τον ένα στον άλλον. Είναι πάντοτε επικίνδυνο για την αστική τάξη να αντιστρέψει μειώσεις στον εργάσιμο χρόνο που δόθηκαν υπό την πίεση εργατικών αγώνων δίχως να διακυβεύσει την αξιοπιστία του κοινωνικού της συστήματος (για παράδειγμα, οι 40 ώρες στη Γαλλία το 1936, η 8ωρη μέρα στην "Σοβιετική" Ρωσία και στην Γερμανία ως ακόλουθο των επαναστατικών αγώνων του 1917-1921). Μετά τη συντριβή του επαναστατικού κύματος της δεκαετίας του 1920 η αστική τάξη, στο όνομα της ευημερίας των εργατών, υποχρεώθηκε να αυξήσει γρήγορα την παραγωγικότητα για να αυξήσει το βαθμό της εκμετάλλευσης. Η επακόλουθη βαθιά και βίαιη αλλαγή στην οργανική σύνθεση του κεφαλαίου (αύξηση στο σταθερό κεφάλαιο συγκρινόμενο με το μεταβλητό κεφάλαιο) οδήγησε σε μία όξυνση του ανταγωνισμού και σε διαμάχη ανάμεσα στα διαφορετικά κέντρα καπιταλιστικής συγκέντρωσης. Η αξιοποίηση του κεφαλαίου ανάγκασε την ιδιοποίηση και/ή την καταστροφή αντίπαλων παραγωγικών δυνάμεων. Αυτή η αμοιβαία καταστροφή, ιδιαίτερα της εργατικής δύναμης και η γενίκευση των εξαναγκαστικών και στρατιωτικοποιημένων στρατοπέδων εργασίας στον πλανήτη, αντιπροσωπεύουν τις λεγόμενες "κατακτήσεις" του κινήματος της εργατικής τάξης.

Το 1848, όταν το Αγγλικό κοινοβούλιο ψήφισε τους πρώτους περιοριστικούς νόμους για τη διάρκεια της εργάσιμης μέρας (ο Εργοστασιακός Νόμος), ήταν για να τερματίσει τις εργατικές ταραχές που απειλούσαν να μετατραπούν σε εμφύλιο πόλεμο. Μετά τη νομοθεσία που θέσπιζε μία 10ωρη εργάσιμη μέρα (που συνοδεύτηκε με μία μείωση των μισθών κατά 25%) η "εργατική τάξη, είχε παντού προγραφεί, αναθεματιστεί, υπαχθεί στο 'νόμο για ύποπτους'" (Μαρξ - Το Κεφάλαιο, Η

εργάσιμη ημέρα). Με τον ίδιο τρόπο, στην Γαλλία, οι μεταρρυθμίσεις που τέθηκαν σε ισχύ μετά τον Φεβρουάριο του 1848 "Υπαγορεύει μονοκοπανιάς σε όλα χωρίς διάκριση τα εργαστήρια και εργοστάσια τα ίδια όρια στην εργάσιμη ημέρα, (...) διακηρύττοντας σαν αρχή αυτό που στην Αγγλία το αποσπών με αγώνα μόνο εξ ονόματος των γυναικών, των παιδιών και των μεταλλωρύχων." (Μαρξ - Το Κεφάλαιο, Η εργάσιμη ημέρα). Όμως, επακολούθησε σύντομα η αιματηρή καταστολή της εξέγερσης του Ιουνίου στο Παρίσι. Η αστική τάξη χρησιμοποίησε αυτή τη σύνδεση μεταξύ "της συνεχούς πίεσης των εργατικών ταραχών από τα έξω" και την νομοθετική παρέμβαση, για τον γρήγορο μετασχηματισμό της πάλης της εργατικής τάξης σε έναν αγώνα για δικαιώματα και κοινωνικούς νόμους ψηφισμένους από το Κράτος για να μεταρρυθμίσει το ίδιο της το σύστημα προς "κοινωνικές κατακτήσεις".

Ήταν υπό την πίεση της προλεταριακής εξέγερσης και του εμφυλίου πολέμου που βρισκόταν στα πρόθυρα, που η αστική τάξη πειθάρχησε και ενοποιήθηκε, παρά τα πολλά εμπόδια, μέσα στο Κράτος, υπερασπιστή των γενικών συμφερόντων της αστικής τάξης. Νόμοι για τον περιορισμό της διάρκειας της εργάσιμης ημέρας ακολούθησαν όταν η αλληλεξάρτηση των εταιρειών είχε αναπτυχθεί αρκετά από τη διαίρεση της εργασίας και είχε γίνει ζωτικό για την αστική τάξη η αποφυγή κοινωνικών ταραχών - λόγω των υπερβολών κάποιων "οπισθοδρομικών" καπιταλιστών - ταραχών που θα μπορούσαν να συμβιβάσουν όλο το κεφάλαιο. Με τον ίδιο τρόπο έγινε αναγκαίο για την κοινωνική αναπαραγωγή να προσαρμόσει τους εργάτες στα συνεχώς μεταβαλλόμενα εργαλεία τους και στις νέες συνθήκες ζωής. Γι' αυτό το λόγο το Κράτος πέρασε νόμους για τον περιορισμό της γυναικείας εργασίας και την απαγόρευση της παιδικής εργασίας, ενώ την ίδια στιγμή εισήγαγε την υποχρεωτική σχολική εκπαίδευση και έναν οικογενειακό κώδικα (την υποχρέωση της οικιακής εργασίας).

Αλλά παρά την μείωση του εργάσιμου χρόνου, αυξάνεται η υποταγή του χρόνου του προλετάριου στις ανάγκες του κεφαλαίου, είτε είναι στον εργάσιμο χρόνο, τον χρόνο που χρειάζεται για να μεταβεί από το σπίτι στο χώρο εργασίας, το χρόνο που χρειάζεται για να ξεμπερδέψει από την διοίκηση που του έχει επιβληθεί - αστυνομία, συνδικάτο, υπηρεσίες κοινωνικής ασφάλειας, κτλ - το χρόνο που ξοδεύεται για επαγγελματική εκπαίδευση, το χρόνο που χρειάζεται για να θεραπευτεί από τις ασθένειες που προκαλεί η εργασία του, το χρόνο για να αναπαράγει την εργατική του δύναμη... όλος αυτός ο κοινωνικός χρόνος ανήκει στο κεφάλαιο.

Οι κοινωνικοί νόμοι υλοποιούν μόνο την προσποίηση της αστικής τάξης να διευθύνει ένα σύστημα παραγωγής που βασίζεται στην υποδούλωση στην εργασία, ενώ του προσδίδει κάποια επιστημονική και ανθρωπιστική νομιμότητα. Δεν είναι τίποτε περισσότερο από την μορφοποίηση των ανθρωπιστικών και προοδευτικών αρχών της αστικής τάξης που "ο εργάτης πουλάει την εργατική του δύναμη για να την αναπαράγει, όχι να την καταστρέψει" και ότι "ακόμη και τα συμφέροντα του κεφαλαίου απαιτούν από αυτόν μία κανονική μέρα".

"Η θαυμαστή ανάπτυξη τους (των μεγάλων κλάδων της βιομηχανίας όπου εφαρμόστηκε ο νόμος για το 10ωρο) από το 1853 ως το 1860, μαζί με την σωματική και ηθική αναγέννηση των εργοστασιακών εργατών, άνοιξε τα μάτια και των πιο κοντόφθαλμων. Οι ίδιοι οι εργοστασιάρχες από τους οποίους αποσπάστηκε βήμα-βήμα και ύστερα από εμφύλιο πόλεμο μισού αιώνα το νόμιμο όριο και ο νόμιμος κανόνας της εργάσιμης ημέρας, καμάρωναν τονίζοντας την αντίθεση που υπάρχει ανάμεσα στους τομείς που ελέγχονται από τον νόμο και στους "ελεύθερους" ακόμα τομείς εκμετάλλευσης."

Μαρξ - Το Κεφάλαιο, 'Η εργάσιμη ημέρα'

Στην εποχή του, ο Μαρξ συμπεράνε ήδη ότι, απέχοντας πολύ από το να είναι το προϊόν μίας επαναστατικής αλλαγής της κοινωνίας, "τα λεπτομερή διατάγματα που κυβερνούσαν την περίοδο στρατιωτικά και ακριβώς, τα όρια και οι διακοπές της εργασίας (...) γεννήθηκαν από τις συνθήκες και αναπτύχθηκαν λίγο-λίγο σαν φυσικοί νόμοι του σύγχρονου τρόπου παραγωγής".

Η λεγόμενη "ιστορική" μείωση στη Γαλλία

Επηρεασμένα από την παγκόσμια κρίση, όλα τα κράτη αντιμετωπίζουν την πτώση του "ρυθμού ανάπτυξης" τους (ποσοστό κέρδους). Υπάρχει υπερπαραγωγή προϊόντων και την ίδια στιγμή μία επιταχυνόμενη απο-αξιοποίηση του σταθερού κεφαλαίου, που αναγκάζει τους καπιταλιστές να περιορίσουν τις επενδύσεις. Σε απάντηση αυτής της επενδυτικής κρίσης η αστική τάξη ασχολείται με την νιοστή "βιομηχανική αναδιάρθρωση" (ανακάλυψη νέων μεθόδων οργάνωσης και διαχείρισης της εργασίας). Αλλά είναι ανίκανοι να καταλάβουν και να λύσουν τον θεμελιώδη παράγοντα που επιφέρει την απο-αξιοποίηση: την αντίθεση και τον αναπτυσσόμενο ανταγωνισμό στην καρδιά του εμπορεύματος ανάμεσα στην αξία χρήσης και την ανταλλακτική αξία. Τα μέτρα που παίρνουν αναβάλλουν μόνο τις αναπόφευκτες χρεοκοπίες, ενώ επιβάλλουν τις ανάγκες και τα συμφέροντα της κυρίαρχης τάξης στους προλετάριους. Αποδίδοντας τις αιτίες, ή τις λύσεις, των κρίσεων στην μορφή (νεο-φιλελευθερισμός ή αντίθετα, Κενστανές πολιτικές, αυτο-διαχείριση ή συν-διαχείριση), η αστική τάξη οπλίζεται για να τσακίσει το επαναστατικό προλεταριάτο. Η "ψευδής συνείδηση" της αστικής τάξης υπαγορεύεται από την κυρίαρχη ταξική θέση της που πρέπει να υπερασπίσει. Έτσι, πίσω από κυβερνητικές μεταρρυθμίσεις, υπάρχουν πάντα βασικάταξικά συμφέροντα. Το κάλεσμα για "μία μείωση του εργάσιμου χρόνου σε 39 ώρες την εβδομάδα" από την Σοσιαλιστική κυβέρνηση της Γαλλίας, σηματοδοτεί την αρχή μίας νέας περιόδου συστηματικών επιθέσεων στο προλεταριάτο.

Το μόνο που χρειάζεται το κεφάλαιο είναι να κάνει την εργατική δύναμη όλο και πιο υποταγμένη και διαθέσιμη για να ελέγξει την χρήση και το κόστος της, σύμφωνα με τις απαιτήσεις της αξιοποίησης, αναδιάρθρωσης και συγκέντρωσης. Αποδίδοντας κάθε αύξηση της παραγωγικότητας σε αποτέλεσμα μηχανικής προόδου, δίχως την αναγνώριση της αναπόφευκτης εντατικοποίησης της εργασίας που δρομολογεί για τους προλετάριους, οι σοσιαλιστικές κυβερνήσεις κάνουν ένα απολύτως καπιταλιστικό μέτρο να φαίνεται σαν μία "εργατική νίκη", πιέζοντας έτσι τους εργάτες να θεωρήσουν τα συμφέροντά τους και αυτά της εθνικής οικονομίας ένα και το αυτό. Θυσίες, μέτρα λιτότητας, πειθαρχία και εργασία είναι οι συγκεκριμένες αρχές της "αλληλεγγύης" που αναφέρει τόσο συχνά η κυβέρνηση. Η ίδια αρχή και πραγματικότητα υπάρχει πίσω από κάθε λεγόμενη εναλλακτική λύση όπως η ανεργία ή ένα μοίρασμα της εργασίας που θα επιτρέπει μία μείωση στον εργάσιμο χρόνο: μία δεσποτική μείωση των μισθών, ένα συμπληρωματικό μέτρο με σκοπό την ολική υποταγή του προλεταριάτου στο αστικό κράτος.

Η "ιστορική" αλλαγή από 40ωρη σε 39ωρη εργάσιμη εβδομάδα στη Γαλλία πρέπει να ειπωθεί μέσα στο πλαίσιο της γενικής τάσης όλων των κυβερνήσεων, όποιο και αν είναι το πολιτικό τους "χρώμα", να μειώσουν τον νόμιμο εργάσιμο χρόνο. Η επίσημη διάρκεια της εργάσιμης εβδομάδας στην κατασκευαστική βιομηχανία άλλαξε μεταξύ του 1970 και του 1979 από 44.9 σε 43.22 ώρες στην Μ. Βρετανία, από 43.3 σε 40.6 στην Ιαπωνία και από 39.9 σε 35.4 στο Βέλγιο. Ανάμεσα στο 1974 και το 1980 οι μεγαλύτερες μειώσεις σημειώθηκαν στη Νορβηγία και το Ισραήλ, που ανέρχονται σε 4 ώρες το λιγότερο. Ενώ η εργάσιμη εβδομάδα ήταν 40.6 ώρες στη Γαλλία το 1980, ήταν 39.7 στις ΗΠΑ, 39.1 στην Αυστραλία, 37.7 στην Αυστρία, 33.4 στο Βέλγιο και 32.9 στη Δανία... (Le Monde, 16/2/82).

Όλη η συμφωνία για "την μείωση του εργάσιμου χρόνου" που υπογράφηκε από τα αφεντικά και τα συνδικάτα στη Γαλλία καθοδηγήθηκε από τον στόχο να κάνουν την βιομηχανία τους πιο ανταγωνιστική, χάριν στην πιο συστηματική χρήση του σταθερού κεφαλαίου (η διάρκεια της χρήσης των εγκαταστάσεων στην αυτοκινητοβιομηχανία έφτασε τις 6150 ώρες στις ΗΠΑ, από 4000 σε 4600 ώρες στην Ιαπωνία από 3700 σε 4000 ώρες στη Γαλλία) και στην μεγαλύτερη ελαστικότητα του χρόνου εργασίας (στις ΗΠΑ όπως και στην Ιαπωνία, τα ωράρια εργασίας είναι καλά προσαρμοσμένα στις ανάγκες της αγοράς και γίνονται υπερωρίες σε μεγάλη κλίμακα, μεταξύ 10 και 15% στην Ιαπωνία).

"12% μείωση στην επένδυση βιομηχανικού εξοπλισμού το 1981" έλεγε μία επικεφαλίδα στην Le Monde στις 9 Ιουνίου του 1982. Σύμφωνα με την Liberation της 14ης Σεπτεμβρίου του 1981, "από

το 1975 κάθε αύξηση του πλούτου είναι αποτέλεσμα αποτελεσματικών βελτιώσεων στην παραγωγή". Με σκοπό να αποζημιωθεί για την έλλειψη επενδύσεων, η αστική τάξη αγωνίζεται να μεγιστοποιήσει την κερδοφορία των μηχανών της έχοντάς τις υπό λειτουργία μέρα νύχτα, από μία πιο ευκίνητη, ελαστική και λιγότερο δαπανηρή μάζα προλετάρια.

Με την εμφάνιση της κρίσης, η ομαδική εργασία και η εργασία με βάρδιες έχουν γενικευτεί. Η εργασία με βάρδιες είναι καθιερωμένη για το ένα τρίτο των εργατών και οι μισοί από αυτούς δουλεύουν σε βραδινές βάρδιες. Οι βιομηχανίες σιδήρου, υφασμάτων, χάρτου και τα ορυχεία παραδοσιακά είχαν τους μεγαλύτερους αριθμούς εργατών με βάρδιες, έως και 85%. Τα τελευταία χρόνια, αυτός ο τρόπος εργασίας έχει επεκταθεί στην βιομηχανία τροφίμων και τον τομέα υπηρεσιών. Το ποσοστό των εργατών με βάρδιες στην μεταποιητική βιομηχανία έγινε περισσότερο από το διπλάσιο μεταξύ του 1957 και του 1977. Αυτή η αύξηση της εργασίας με βάρδιες πρέπει να ειπωθεί σε σχέση με την πρωτοφανή αύξηση της παραγωγικότητας: η ποσότητα αγαθών που παράγονται σε μία ώρα από την Βελγική βιομηχανία σχεδόν τριπλασιάστηκε την ίδια περίοδο.

Ο Γάλλος πρωθυπουργός Mauroy μπορεί να λει ό,τι θέλει, ότι "οι μεταρρυθμίσεις θα κάνουν τις μηχανές να ιδρώνουν στη θέση των ανθρώπων, ότι θα βελτιώσουν την σχέση μεταξύ ανθρώπου και της εργασίας του και ότι αυτό θα δημιουργήσει νέα και πιο ειδικευμένα επαγγέλματα", αλλά μία απλή ανασκόπηση της εφαρμογής των μέτρων τους διαψεύδει τις υποσχέσεις τους:

- επέκταση της εργασίας με βάρδιες, με μία πέμπτη ομάδα που επιτρέπει την εργασία όλο το 24ωρο,
- γενίκευση της προσωρινής εργασίας, με συμβόλαια μικρής διάρκειας,
- επέκταση της ολονύκτιας εργασίας για τις γυναίκες και εργασία τα Σαββατοκύριακα,
- αγώνας ενάντια στον "νεκρό χρόνο" για να κάνουν αποτελεσματική κάθε μία από τις 35 ώρες,
- περιορισμός της πληρωμής των υπερωριών στο 25% επιπλέον του κανονικού ωρομίσθιου.

Όπως είπε ο υπουργός Auroux: "Η αύξηση της παραγωγικότητας δεν είναι μία μηχανική εφαρμογή, αλλά μάλλον αντανακλά ένα είδος υποστήριξης από τους μισθωτούς εργάτες."

Αυτές οι εργασιακές συνθήκες προγραμματίζουν τη ζωή των εργατών σύμφωνα με τους ρυθμούς και τις απαιτήσεις της καπιταλιστικής αξιοποίησης. Τα ωράρια που αλλάζουν συχνά αποδιοργανώνουν το ρυθμό ζωής των εργατών, πολλοί από τους οποίους είναι εξαντλημένοι, με διαταραχές στον ύπνο και συνεχείς αλλαγές της ώρας διατροφής. Πειράματα έχουν δείξει ότι η νυκτερινή εργασία απαιτεί περισσότερη σωματική και νευρική ενέργεια για την επίτευξη της ίδιας παραγωγής και ότι η θνησιμότητα των εργατών με βάρδιες είναι πάνω από το μέσο όρο. Συνεπώς, η "39ωρη εργάσιμη εβδομάδα της σοσιαλιστικής κυβέρνησης" (το ίδιο θα μπορούσαμε να πούμε και για την 35ωρη εβδομάδα που ψήφισε η κυβέρνηση Ζοσπέν τελευταία) στην πράξη στοχεύει στη γενίκευση μίας αύξησης της έντασης της εργασίας και της εκμετάλλευσης των προλετάρια. Αυτό είναι που ο πρωθυπουργός Mauroy αποκαλεί "βελτίωση των σχέσεων μεταξύ ανθρώπου και της εργασίας του". (2) Για αυτόν, όπως και για τον Στάλιν και όλους τους καπιταλιστές: "Ο άνθρωπος είναι το πολυτιμότερο κεφάλαιο".

Δεν υπήρχε ανάγκη να περιμένουμε τον Raymond Barre (δεξιός πρωθυπουργός της Γαλλίας πριν από τον Mauroy) να συγχαρεί την Σοσιαλιστική κυβέρνηση για να καταλάβουμε ότι οι συμφωνίες για την "μείωση του εργάσιμου χρόνου" ήταν η αρχή μίας μεγάλης επίθεσης στην εργατική τάξη. Λίγους μήνες αφού πέρασε η νομοθεσία, η Σοσιαλιστική κυβέρνηση καθιέρωσε αυτό το οποίο αναφέρεται ως "χρηματική αποζημίωση", που αποδείχτηκε ότι δεν ήταν παρά μία άμεση επίθεση στους μισθούς. Νέοι "φόροι αλληλεγγύης" αφαιμάζαν τους δημόσιους υπαλλήλους και συμπράχτηκαν συμβόλαια "αλληλεγγύης" μεταξύ συνδικάτων και αφεντικών (περικοπές μισθών από 1,6% στην Gervais-Danone και την B.S.N. έως 20% στην Fleury-Michon). Η αριστερή κυβέρνηση έκανε τις γενικευμένες περικοπές υποχρεωτικές. Ήταν οι αυξήσεις στον Φ.Π.Α. στα μαζικά παραγόμενα προϊόντα και υπηρεσίες, υποτίμηση, πάγωμα μισθών, μειώσεις στα επιδόματα ανεργίας - όλα επιθέσεις στους πραγματικούς μισθούς των προλετάρια - που χρησιμοποιήθηκαν

για να χρηματοδοτηθεί η βοήθεια στην βιομηχανία που συμφωνήθηκε στα "συμβόλαια αλληλεγγύης" ("οι εταιρίες που κατάφεραν να μειώσουν τον εργάσιμο χρόνο σε 36 ώρες την εβδομάδα μέχρι τον Σεπτέμβριο του 1983 θα απαλλαχτούν από κάθε εισφορά προς την κοινωνική ασφάλεια για κάθε επιπλέον κενή θέση εργασίας που προκύπτει από την μείωση του εργάσιμου χρόνου").

Η συνεχής αύξηση της ανεργίας (τόρα περισσότεροι από 2 εκατομμύρια άνθρωποι με την Σοσιαλιστική κυβέρνηση) διαψεύδει στην πράξη τις "σοσιαλιστικές λύσεις" για την ανεργία. Ενώ ο υπουργός Delors παραδέχτηκε ότι "η αλλαγή από 40 σε 39 ώρες δεν δημιούργησε νέες θέσεις εργασίας", η λεγόμενη μείωση του εργάσιμου χρόνου, παρουσιαζόμενη ως η αιχμή του δόρατος στον αγώνα ενάντια στην ανεργία, αποκάλυψε τον πραγματικό της στόχο: μια συστηματική επίθεση στην εργατική τάξη. Τα σχέδια της Σοσιαλιστικής κυβέρνησης για την απασχόληση σημαίνουν μόνο επιθέσεις στους "μακρόχρονα άνεργους", περικοπές στα επιδόματα ανεργίας, αυξήσεις στην ένταση της εργασίας και γενικές περικοπές μισθών. Τα σχέδια του Mauroy είναι απλώς μία επανάληψη αυτών που έβαλε σε εφαρμογή η αστική τάξη σε όλο τον κόσμο.

Με αυτό τον τρόπο, η αριστερά δεν εισάγει μόνο μόνιμες περικοπές στους σχετικούς μισθούς, αφού κάθε μείωση στις ώρες πρέπει να συνοδεύεται από μία αύξηση της παραγωγικότητας (της τάξεως του 10% στην Gervais-Danone) και επομένως και της έντασης της εργασίας, αλλά σχεδιάζει επίσης μία πτώση στους πραγματικούς μισθούς (αγοραστική δύναμη). Κι όμως ο Mauroy διακηρύσσει ακόμη ότι "η υπερβολική αύξηση στα δημόσια έσοδα εμποδίζει την οικονομία μας από την δημιουργία νέων θέσεων εργασίας. Η κυβέρνηση αποφάσισε να δράσει!" Πότε να αναμένουμε μια γενική πτώση στους ονομαστικούς μισθούς;

Η Γαλλική κυβέρνηση, όπως όλες οι κυβερνήσεις, προσπαθεί να προωθήσει το μοίρασμα της εργασίας, δηλαδή μεταβαλλόμενα ωράρια όλο το χρόνο για την, με τα λόγια του προέδρου της Air France, "αποζημίωση της ακαμψίας της οργάνωσης του εργάσιμου χρόνου, που οδηγεί στη συχνή ανεπαρκή ετήσια χρήση του όλο και πιο σύνθετου εξοπλισμού, εμποδίζοντας έτσι την ανάπτυξη της παραγωγικότητας ενός τέτοιου εξοπλισμού". Η αρχή που καθοδηγεί τον περιορισμό του εργάσιμου χρόνου είναι επομένως αυτή της ορθολογικοποίησης, αυτή της οικονομίας στο κόστος της εργατικής δύναμης, ενώ αυξάνεται η παραγωγικότητα του κεφαλαίου και έτσι η ένταση της εργασίας.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Σε αυτό το κείμενο δείξαμε ότι το κεφάλαιο προσπαθεί πάντα να αποζημιωθεί από τους αγώνες της εργατικής τάξης, από τα εργατικά αιτήματα που πάντα εκφράζουν το μόνιμο συμφέρον των προλεταρίων να δουλεύουν λιγότερο. Η τυπική μείωση του εργάσιμου χρόνου (η 35ωρη εβδομάδα της κυβέρνησης) ανταποκρίνεται σε μία σημαντική αύξηση στον βαθμό της εκμετάλλευσης και στο ποσοστό της υπεραξίας που αποσπάται από τους προλεταρίους. Στην πραγματικότητα, η μείωση του εργάσιμου χρόνου, από την καπιταλιστική άποψη (που περιλαμβάνει όλα τα αιτήματα/υποσχέσεις των κυβερνήσεων, συνδικάτων, αριστεριστών...) πάντα ανταποκρίνεται σε μια μείωση της αναγκαίας εργασίας για να αυξηθεί η αναλογία της υπερεργασίας, έστω και αν αυτό συμβεί σε μια μέρα 7ωρη αντί 8ωρη. Από αυτή την άποψη, εάν η εργάσιμη μέρα μειωθεί σε διάρκεια, θα πρέπει να υπάρξει μία αύξηση της έντασής της, μία αύξηση της εκμετάλλευσης.

Η προλεταριακή άποψη είναι προφανώς εντελώς αντίθετη με αυτή την αύξηση της εκμετάλλευσης. Οι εργατικοί αγώνες πάντα προσπαθούν να περιορίσουν την εκμετάλλευση όσο το δυνατόν, στην έντασή της όπως και την διάρκειά της. Είναι πάντα συμφέρον των προλεταρίων να δουλεύουν λιγότερο, δηλαδή να δημιουργήσουν λιγότερη υπεραξία και να πάρουν αυξήσεις μισθών. Οι αληθινοί εργατικοί αγώνες, τα αληθινά προλεταριακά αιτήματα, ανταποκρίνονται αποκλειστικά σε αυτή την ιστορική προοπτική και επομένως γυρνάνε την πλάτη σε αστικά αιτήματα, σε ψευτο-απεργίες για την "35ωρη εβδομάδα της κυβέρνησης", στην "διατήρηση της αγοραστικής δύναμης" ... που όλα τους οποίων δεν σημαίνουν παρά την αναδιάρθρωση του κεφαλαίου (καμουφλάρισμα της

ανεργίας με την μερική απασχόληση, για παράδειγμα) και την αύξηση της εκμετάλλευσης (καμπάνια ενάντια στον "νεκρό χρόνο", αυξημένος ρυθμός εργασίας, περικοπές μισθών). Από τότε που υπάρχει προλεταριάτο και αστική τάξη, οι εργατικοί αγώνες έχουν εκφράσει, ακόμη και στο πιο βασικό επίπεδο, την τάση της μείωσης του εργάσιμου χρόνου, είτε με σαμποτάζ, με κλοπές ή με απεργίες, επιβάλλοντας, αν και σε μια προσωρινή βάση, μειωμένο εργάσιμο χρόνο και/ή υψηλότερους μισθούς. Είναι αυταπόδεικτο ότι σε ορισμένους αγώνες, το αίτημα για 40ωρη εβδομάδα ανταποκρίνεται πράγματι στους αγώνες των εργατών, ενώ σε άλλους αυτό σημαίνει στην πράξη την διάλυση του αγώνα. Όμως, αυτό που είναι κρίσιμο τελικά είναι ότι ο χαρακτήρας αυτών των αιτημάτων είναι άμεσα ανταγωνιστικός στην λογική του κεφαλαίου, στην παραγωγή υπεραξίας.

Το κεφάλαιο έχει ως στόχο να απογυμνώσει κάθε διαμόρφωση προλεταριακών συμφερόντων από το ταξικό της περιεχόμενο, νομιμοποιώντας την και μετατρέποντάς την σε "εργατική νίκη", βάζοντας σε εφαρμογή το καπιταλιστικό του περιεχόμενο - την αύξηση της εκμετάλλευσης. Η ταξική διαφορά, για παράδειγμα, της 1ης του Μάη ως μία διεθνής μέρα αγώνα και της νομιμοποίησης/μετατροπής της σε γιορτή για την εξύμνηση της αλλοτριωμένης εργασίας είναι η ίδια με αυτή μεταξύ της μείωσης του εργάσιμου χρόνου ιδωμένης από την προοπτική της κατάργησης της μισθωτής εργασίας, κάθε εργασίας και η νομιμοποίηση/μετατροπή της σε καπιταλιστική αναδιάρθρωση. Στην σύγκρουση μεταξύ της μείωσης του εργάσιμου χρόνου που ανταποκρίνεται στα συμφέροντα του προλεταριάτου και την ίδια συνταγή που ανταποκρίνεται στα συμφέροντα του κεφαλαίου, βρίσκεται όλος ο ανταγωνισμός που διαχωρίζει το επαναστατικό προλεταριάτο από την αστική τάξη.

Σημειώσεις

1. "Από την άλλη μεριά, η διάρκεια της εργάσιμης μέρας περιορίζεται επίσης από ακρότατα και πολύ ελαστικά όρια. Το ακρότατο όριο της, το δίνει η σωματική δύναμη του εργάτη. Αν η καθημερινή εξάντληση της ζωτικής του δύναμης ξεπερνά ένα ορισμένο βαθμό, δεν μπορεί να την απασχολεί κανείς ξανά και ξανά κάθε μέρα με την ίδια ένταση. Ωστόσο, όπως είπα, το όριο αυτό είναι πολύ ελαστικό. Μια γρήγορη αλληλουχία από ασθενικές και βραχύβιες γενεές θα εφοδίαζε την αγορά της εργασίας εξίσου καλά όσο και μια σειρά από ρωμαλέες και μακρόβιες γενεές." Κ. Μαρξ - Μισθός, τιμή και κέρδος
2. "Η εργασία σκοτώνει και/ή τραυματίζει 160.000 ανθρώπους καθημερινά σε όλο τον κόσμο, αλλά δημιουργεί ακόμα περισσότερες πνευματικές διαταραχές." (B.I.T. έκθεση για την Διεθνή Μέρα των Ατόμων με Ειδικές Ανάγκες)

Μερικά επίκαιρα παραδείγματα της Προόδου του καπιταλιστικού Κράτους

Η θετικιστική ιδεολογία της προόδου, έγγενης στη σοσιαλδημοκρατία και γενικότερα σε όλο τον αστικό αριστερισμό, οδηγεί πάντα στην υποστήριξη της καπιταλιστικής προόδου. Σε αντίθεση με αυτή την οπτική, εμείς έχουμε πάντα καταδείξει τον ολικό ανταγωνισμό ανάμεσα στα συμφέροντά μας και την πρόοδο του καπιταλισμού και του Κράτους.

Από τη σκοπιά του κεφαλαίου, η αποικιοποίηση της Αμερικής αντιπροσώπευσε τεράστια πρόοδο, όπως και η γενίκευση της δουλείας. Το ίδιο ισχύει για την πολεμική οικονομία, τη συσσώρευση της αξίας, την τεχνολογική ανάπτυξη και την στρατιωτικοποίηση και τον αποτελεσματικό έλεγχο του πληθυσμού. Οι Παγκόσμιοι Πόλεμοι, ή πιο πρόσφατα ο πόλεμος του Βιετνάμ και του Κόλπου, ήταν επιπλέον ορόσημα στον δρόμο της καπιταλιστικής προόδου και βαρβαρότητας.

Την ίδια στιγμή, το Κράτος - στο οποίο το κεφάλαιο συγκεντρώνεται σε δύναμη καταπίεσης και κυριαρχίας - έχει προοδέψει επίσης πολύ, με την γενίκευση της ψήφου, την μαζική ανάπτυξη των φυλακών, τον αστυνομικό έλεγχο ολόκληρων πληθυσμών, την συνδικαλιστικοποίηση της εργατικής τάξης, την εξάπλωση της υποχρέωσης του να φέρεις αναγνωριστική ταυτότητα και την επιστημονική ανάλυση των δακτυλικών αποτυπωμάτων ... Με τον ίδιο τρόπο, το Κράτος έχει ενισχύσει τον ρόλο του όχι μόνο εμβαθύνοντας τον ιστορικό διαχωρισμό των παραγωγών από τα μέσα παραγωγής τους - ώστε κάθε ύπαρξη να εξαρτιέται από την πώληση της εργατικής της δύναμης, σε ολοένα και μεγαλύτερο βαθμό - αλλά επίσης με τον έλεγχο ενός μεγάλου αριθμού δραστηριοτήτων και την μετατροπή τους σε επίσημες δραστηριότητες, δραστηριότητες που πριν εκτελούνταν με έναν διαφορετικό τρόπο. Η πρόοδος του κεφαλαίου και του Κράτους δεν μπορεί να ανακεφαλαιωθεί στο γεγονός ότι οι κάτοικοι των τροπικών σήμερα καταναλώνουν Coca-Cola αντί γάλα καρύδας ή ότι τρώνε ρύζι αντί για ψάρι: ότι οι περισσότεροι άνθρωποι γεννάνε σε νοσοκομεία, εξαναγκάζονται να γράψουν τα παιδιά τους στο ληξιαρχείο, νιώθουν υποχρεωμένοι να κάνουν έναν θρησκευτικό ή πολιτικό γάμο, και δεν μπορούν ούτε να μεγαλώσουν τα παιδιά τους αφού, για να μπορέσουν να πάνε στην δουλειά, πρέπει να τα αφήσουν σε βρεφονηπιακό σταθμό.

Όλοι αυτοί οι τύποι προόδου αλληλεπιδρούν ο ένας στον άλλο. Όσο πιο πολύ αναπτύσσεται το κεφάλαιο, τόσο πιο πολύ αντιτίθεται στην ανθρωπότητα και αναγκαστικά γίνεται πιο καταπιεστικό και δικτατορικό. Στην αρχαιότητα δεν υπήρχε κανένας βασιλιάς ή τύραννος που να είχε τόσο μεγάλο έλεγχο πάνω στους υπηκόους του ή να είχε έναν τόσο κολοσσιαίο κατασταλτικό μηχανισμό που έχει οποιοδήποτε "μικρό" Κράτος σήμερα. (1) Το να πιστεύουμε ότι η μοντέρνα κοινωνία θα τα κατάφερνε κάποτε με λιγότερη αστυνομία ή λιγότερες φυλακές, ή ότι μία μέρα όλοι θα δούλευαν με την ελεύθερη βούλησή τους, είναι μία απίστευτη ψευδαίσθηση που η πραγματικότητα την έχει αναιρέσει πάνω από χίλιες φορές. Αντιθέτως, όσο πιο πολύ προοδεύει αυτή η κοινωνία της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης, τόσο πιο πολύ γίνονται απαραίτητοι άμεσοι μηχανισμοί καταστολής και καταπίεσης ώστε να παραμείνει η ανθρωπότητα εργατική δύναμη για το κεφάλαιο.

Η δουλειά δεν εξαλείφθηκε ποτέ, απλά συγκαλύφθηκε. Η καταναγκαστική εργασία αναπτύχθηκε πάνω στη βάση άλλων, πιο μοντέρνων, μηχανισμών όπως η γενίκευση της μισθωτής εργασίας, χωρίς όμως να εγκαταλείφτει η καταναγκαστική εργασία καθεαυτό. Τα μεγάλα στρατόπεδα συγκέντρωσης που οργανώθηκαν από το κεφάλαιο αποδείχτηκαν ότι είχαν πολύ μεγαλύτερο δυναμικό από οτιδήποτε άλλο αναπτύχθηκε ποτέ από τρόπο παραγωγής που βασιζόταν αποκλειστικά στη δουλειά. Επιπλέον, η ίδια η δουλειά (παράλληλα με την μισθωτή εργασία) συνεχίζει και είναι μία πραγματικότητα σε αυτό τον κόσμο, με όλο της το νεωτερισμό, σε πολλές χώρες, συμπεριλαμβανομένων και ορισμένες περιοχές των Η.Π.Α. (2) και σε όλες τις φυλακές του κόσμου.

Η πρόοδος του κεφαλαίου είναι τέτοια ώστε όλες οι φυλακές και κάθε αστυνομική δύναμη στον κόσμο δεν επαρκούν πλέον για τους σκοπούς τους. Όσο πιο πολύ προοδεύει το κεφάλαιο, τόσο πιο πολύ ο πλούτος και η μιζέρια μεγαλώνουν, η σπατάλη του αναπτύσσεται και ακόμη και οι πιο βασικές ανάγκες δεν ικανοποιούνται... έτσι η αστυνομία, τα δικαστήρια και οι φυλακές γίνονται όλο και πιο απαραίτητα.

Σε αυτό το άρθρο θέλουμε να τονίσουμε μερικές αξιοσημείωτες προόδους που έγιναν πρόσφατα από το κεφάλαιο και το Κράτος, και είναι ξεκάθαρη επιβεβαίωση για το τι μας επιφυλάσσει το κεφάλαιο - περισσότερη καταστολή και βαρβαρότητα - διότι αντιπροσωπεύουν υπολογίσιμη πρόοδο στο συνηθισμένο μηχανισμό καταστολής.

1. Η καταναγκαστική εργασία για τους φυλακισμένους επαναφέρεται στις Η.Π.Α. Πότε θα αρχίσει ο εunuχισμός των παραβατών;

Όταν η κυβέρνηση Κλίντον είχε αναλάβει την κυβέρνηση, ανακοινώθηκε προϋπολογισμός για τη στρατολόγηση 100.000 αστυνομικών επιπλέον. Αυτά είναι από εκείνα τα νέα τα οποία θα έπρεπε να σοκάρουν πραγματικά την ανθρωπότητα, κι όμως προκαλούν απλά μοιρολατρικότητα - εξάλλου, δεν είναι παρά μία μικρή είδηση στις τόσες που έχουμε ακούσει. Όταν δηλώνουμε ότι σε μία χώρα όπως οι Η.Π.Α. (σύμβολο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και της ελεύθερης επιχειρηματικότητας) η καταναγκαστική εργασία έχει θεσπιστεί επίσημα και ότι σχεδιάζουν να εunuχίσουν όσους διαπράττουν σεξουαλικά αδικήματα, πιθανόν να μας κατηγορήσουν ότι λέμε ψέματα και το επινοήσαμε καθώς και για ανατρεπτική προβοκάτσια εφόσον τέτοια πράγματα δεν υπάρχουν πλέον, και ότι δεν είμαστε πλέον στον Μεσαίωνα. Κι όμως, τέτοιες πληροφορίες γίνονται πλέον διαδεδομένες.

Για παράδειγμα, σύμφωνα με το πρακτορείο ειδήσεων Ansa: "Η πολιτεία της Αλαμπάμα επανέφερε την χρήση αλυσίδων για τους φυλακισμένους της, επανεισάγοντας μία μέθοδο που είχε να χρησιμοποιηθεί πάνω από 30 χρόνια (μόνο!) στις Η.Π.Α. Ο νέος υπεύθυνος φυλακών, Ron Jones, δήλωσε πως 'το να δουν οι νέοι μας τους φυλακισμένους σε αλυσίδες θα τους κάνει να σκεφτούν και θα πεισθούν ότι το έγκλημα δεν αποδίδει!'"

Ακόμα και πριν μεταδώσουν οι τηλεοπτικές οθόνες όλου του κόσμου αυτό το αποκρουστικό θέαμα των υπό αστυνομική συνοδεία αλυσοδεμένων φυλακισμένων να υποβάλλονται σε καταναγκαστική εργασία, το ίδιο πρακτορείο είχε αναφέρει: "Μέσα στις επόμενες εβδομάδες, 400 φυλακισμένοι θα εξαναγκαστούν να δουλέψουν στους δρόμους και στους αγρούς έξω από τις φυλακές, και έτσι θα ξαναγίνουμε μάρτυρες του θεάματος αλυσοδεμένων φυλακισμένων ανά πεντάδες, όπως σε μερικά παλιά κινηματογραφικά έργα."

Σε μια άλλη πολιτεία των Η.Π.Α. κατά την διάρκεια της ίδιας περιόδου (Φεβρουάριος-Απρίλιος 95), ξέσπασαν εντονότερες συζητήσεις σχετικά με τον εunuχισμό ή όχι όσων είχαν διαπράξει "σοβαρά σεξουαλικά εγκλήματα".

Σε ένα διεθνές τηλεγράφημα με ημερομηνία 29 Μαρτίου 1995, το Ansa ανέφερε: "Η πρόποση του εunuχισμού όσων κριθούν ένοχοι σοβαρών σεξουαλικών εγκλημάτων προκάλεσε έντονη δημόσια συζήτηση προτού ακόμα γίνει νόμος στη πολιτεία του Τέξας. Το νομοσχέδιο, που εγκρίθηκε από τη μεγάλη πλειοψηφία της Γερουσίας αυτής της πολιτείας, προσφέρει την επιλογή σε τέτοιους φυλακισμένους ανάμεσα στον εunuχισμό και την φυλακή."

Ο Γερουσιαστής Royce West (Δημοκράτης) αγανάκτησε ενώ το περιέγραψε ως βαρβαρότητα: "Ποιό θα είναι το επόμενο βήμα; Θα κόβουμε τα χέρια των κλεφτών;" Και "γιατί όχι;"; ερωτούμε; Δεν υπάρχουν "άλλα Κράτη" που υποστηρίζονται από συγκεκριμένα αυτές τις καπιταλιστικές φράξιες που χρησιμοποιούν ακριβώς τέτοιες μεθόδους; Μήπως οι βασανιστές και οι δολοφόνοι που πληρώνονται από την αστυνομία στη μισή υφήλιο δεν παίρνουν οδηγίες και εκπαιδεύονται από τις ίδιες αστυνομικές δυνάμεις που οι Δημοκράτες και οι Ρεπουμπλικάνοι χειροκροτούν στις Η.Π.Α.; Και δηλαδή το Κράτος που κόβει χέρια σε μερικά μέρη της γης δεν είναι ίδιο, εν τέλει, με αυτό που σχεδιάζει να κόψει όρχεις στις Η.Π.Α.;

Ας προσέξουμε τα επιχειρήματα των Ρεπουμπλικάνων στο Τέξας. Να τι είχε να πει ο Ρεπουμπλικάνος Γερουσιαστής Teel Bivins αναφερόμενος σε αυτούς, που βάση της κρίσης του, θα έπρεπε να εunuχιστούν: "Τέτοια άτομα συχνά πέφτουν θύματα ανεξέλεγκτων ενστίκτων, ορισμένοι τους έχουν ζητήσει την εγχείρηση εθελοντικά για να βάλουν τέλος στην σεξουαλική τους όρεξη και επιτέλους να αρχίσουν μία κανονική ζωή."

"Μία κανονική ζωή" !!!? "Μία κανονική ζωή" ???!!

Εμείς ειλικρινά ελπίζουμε ότι το προλεταριάτο δεν θα αργήσει να του επιβάλλει, δημοσίως, αυτό το είδος "κανονικής ζωής"!

Αλλά ας επιστρέψουμε στο επιχείρημά του. Ο κ. Bivins υποστηρίζει ότι η νέα του πρόταση δίνει την ελευθερία στους εγκληματίες να αποφασίσουν για το αν θα ευνουχιστούν ή όχι: "Η απόφαση του ακρωτηριασμού των όρχεων θα είναι πλήρως εθελοντική." Όπως πάντα, πίσω από την ελευθερία της επιλογής, κρύβεται ένα ρόπαλο - και σε αυτή την περίπτωση, επιπλέον, εκβιασμός. Όσον αφορά το επαναστατικό προλεταριάτο, δεν θα πέσει στο επίπεδο της εκβίασης του κ. Bivins, αλλά σίγουρα δεν θα του δώσει το "δικαίωμα της επιλογής"!

Ο κ. Bivins προσθέτει ακόμα ότι "έχει αποτιμήσει προσεκτικά μελέτες σχετικά με τον ευνουχισμό σε ορισμένες Ευρωπαϊκές χώρες, που δείχνουν ότι ο ευνουχισμός μειώνει φοβερά τις πιθανότητες επανάληψης σεξουαλικών εγκλημάτων."

Είναι σημαντικό να καταλάβουμε ότι αυτό το νομοσχέδιο έχει εγκριθεί ήδη από τη Γερουσία, που δείχνει ως ποιο βαθμό αυτός ο τρόπος συλλογιστικής και πράξης, που συνήθως αποδίδεται στο Μεσαίωνα, επανέρχεται στη μόδα, απαντώντας σε **όλο και πιο μοντέρνες και αναγκαίες μορφές Κρατικής καταστολής**, και όχι μόνο στη βαρβαρότητα των "Ισλαμικών χωρών", όπως αρέσκονται να επαναλαμβάνουν οι Δυτικοί δημοκράτες.

Το πρακτορείο τύπου Ansa κλείνει την αναφορά του σχολιάζοντας ότι για να γίνει το νομοσχέδιο νόμος θα πρέπει να εγκριθεί από το Κατώτατο Δικαστικό Σώμα του Τέξας, και μετά να υπογραφεί από τον Κυβερνήτη...

2. Επιστήμη και γενετική στην υπηρεσία της αστυνομικής και κρατικής καταστολής

Στις 10 Απριλίου του 1995, ο διεθνής τύπος ανακοίνωσε ότι από εκείνη την στιγμή, "η βρετανική αστυνομία θα είναι εφοδιασμένη με τον πρώτο γενετικό φάκελο σε λειτουργία στον κόσμο αφοσιωμένο στην καταπολέμηση του εγκλήματος και ικανό να καταγράψει μέχρι και 5 εκατομμύρια παραβάτες."

Ακόμα και αν το γεγονός αυτό μπορεί να είναι ενοχλητικό για πολλούς προοδευτικούς, εμείς βεβαιώνουμε ότι αποτελεί σημαντική πρόοδο για το κεφάλαιο, για τον Κρατικό έλεγχο της ζωής, εντυπωσιακή ανάπτυξη των μηχανισμών καταστολής πάνω στην οποία οι εχθροί μας θα στηρίζονται από εδώ και πέρα.

"Αυτοί που προωθούν αυτό το σχέδιο θεωρούν ότι πρόκειται για το πιο επαναστατικό εργαλείο στη διάθεση της αστυνομίας από την εισαγωγή των δακτυλικών αποτυπωμάτων σχεδόν έναν αιώνα πριν. (3) Το Υπουργείο Εσωτερικών καλωσόρισε αυτή την εντυπωσιακή ανάπτυξη που βάζει την Βρετανία στην πρώτη γραμμή του αγώνα κατά του εγκλήματος."

"Ο φάκελος... βρίσκεται στο Birmingham (στο κέντρο της Αγγλίας) και η πρόσβαση του υπόκειται σε αυστηρούς ελέγχους ασφάλειας. Καταχωρεί τον κώδικα DNA ανθρώπων που έχουν ήδη καταδικαστεί ή όσων απλά ανακρίθηκαν κατά την διάρκεια κάποιας έρευνας αναλύοντας λίγο σάλιο ή μία τούφα μαλλιά."

"Από τον περασμένο χρόνο, ο νόμος επέτρεψε να παρθούν τέτοια γενετικά δείγματα από όλους τους ύποπτους, ακόμη και χωρίς την συγκατάθεσή τους. Στόχος της αστυνομίας είναι να φακελώσει 135.000 Βρετανούς τον πρώτο χρόνο, κυρίως για υποθέσεις φόνων, σεξουαλικής επίθεσης και

βίαης ληστείας. Τελικά, θα αποθηκευτούν 5 εκατομμύρια φακέλοι, δηλαδή το 10% του πληθυσμού της Βρετανίας. Εξήντα πλήρους απασχόλησης αστυνομικοί υπάλληλοι και επιστήμονες θα προσληφθούν για να διευθύνουν τους φακέλους." (4)

Σύμφωνα με αυτήν την ειδησιογραφική αναφορά, θα χρειάζονται μόνο 7 μέρες για να συγκριθούν οι πληροφορίες στους φακέλους με οποιοδήποτε στοιχείο βρεθεί στον τόπο ενός εγκλήματος και να αποδειχθεί ποιός είναι ένοχος (με την προϋπόθεση ότι το άτομο αυτό έχει ήδη φακελωθεί). Το περιθώριο λάθους θα είναι λιγότερο από ένα στο εκατομμύριο. Το κόστος μίας τέτοιας διαδικασίας, ανάλυση του δείγματος και σύγκριση με τον φάκελο θα είναι υπερβολικά φτηνό, γύρω στα 65 δολάρια.

Ακόμη και οι πιο φοβερές Οργουελιανές προβλέψεις έχουν γίνει τετριμμένες συγκρινόμενες με την πρόοδο αυτού του θαυμαστού κόσμου που ζούμε. Ορίστε και δύο ακόμα παραδείγματα της προόδου του Κράτους στην Μεγάλη Βρετανία.

- τα τελευταία χρόνια, τοποθετήθηκαν πάνω από 1 εκατομμύριο κάμερες ασφαλείας.
- στις 10 Απριλίου του 1995, την ίδια μέρα που ο γενετικός φάκελος τέθηκε σε λειτουργία, εγκρίθηκε μία νέα διάταξη του ποινικού κώδικα, που απορρίπτει "...το ιερό δικαίωμα του να παραμένεις σιωπηλός, που εθεωρείτο ότι ήταν προς όφελος όσων συλλαμβάνονταν. Εφεξής, κάθε άρνηση απάντησης στην ανάκριση θα χρησιμοποιείται εναντίον του κατηγορούμενου κατά την διάρκεια μίας μελλοντικής δίκης."

Την ίδια περίοδο, αντιληφθήκαμε, ενώ διαβάζαμε τις Βελγικές εφημερίδες, ότι το Αγγλικό Κράτος δεν είναι και πρωτοπόρος στην καταστολή όπως μας είχαν κάνει να πιστέψουμε. Η εφημερίδα *La Soir* έγραψε: "Στο Βέλγιο, το φακέλωμα είναι σε πλήρη ανάπτυξη. Μετά την κωδικοποίηση δακτυλικών αποτυπωμάτων και φωτογραφιών υπόπτων και υπόδικων, γενετικά δακτυλικά αποτυπώματα αποθηκεύονται στα κομπιούτερ του Εθνικού Ινστιτούτου Εγκληματολογίας (ΕΙΕ). Αυτή είναι μία αργή και προοδευτική διαδικασία που εκτελείται κάτω από τα άγρυπνα μάτια του νόμου που ψηφίστηκε τον Δεκέμβρη του 1992 ο οποίος αφορά την προστασία της ιδιωτικής ζωής." Όλα αυτά συμφωνούν με τις εγγυήσεις τους για την προστασία των δημοκρατικών δικαιωμάτων!

Η *Le Soir* συνεχίζει: "Αυτό το φακέλωμα εξουσιοδοτήθηκε από ένα βασιλικό διάταγμα που καθορίζει τα καθήκοντα του ΕΙΕ. Το σύστημα υπολογιστών εγκαταστάθηκε πρόσφατα και περίπου πριν από ενάμιση μήνα αρχίσανε να κωδικοποιούνε τα αποτελέσματα των γενετικών αναφορών που δόθηκαν από διάφορα επίσημα εργαστήρια"...

"Τα γενετικά δακτυλικά αποτυπώματα προέρχονται από αναλύσεις αίματος, σπέρματος ή από δείγματα ανθρώπινου ιστού (δέρμα, μαλλιά...). Όλα αυτά φτιάχνουν ένα γενετικό αποτύπωμα ειδικά για κάθε άτομο και μερικώς όμοιο με αυτά των γονέων του. Αυτή η τεχνική χρησιμοποιείται συχνά σε περιπτώσεις φόνου ή βιασμού, όταν είναι δυνατόν να βρεθεί σπέρμα ή αίμα που να προέρχεται από τον υποτιθέμενο δράστη. Αυτά τα δείγματα θα επιτρέψουν να θεμελιωθεί μία σύνδεση με άλλες περιπτώσεις στις οποίες έχει ήδη διαπιστωθεί η ενοχή του κατηγορουμένου. Αλλά μόνο σε έναν ειρηνοδίκη - τον διευθυντή των φακέλων - θα επιτραπεί η δικαιοδοσία να κάνει οποιαδήποτε σύνδεση μεταξύ ενός αποτυπώματος και ενός ατόμου." (Εδώ είναι που μας λένε ότι δεν χρειάζεται να ανησυχούμε, ότι μας προστατεύει ο νόμος!) "Αυτή η προστασία προέρχεται από τον νόμο που ψηφίστηκε την 8.12.1992 σχετικά με την προστασία της ιδιωτικής ζωής. Αυτός ο νόμος εξουσιοδοτεί την ίδρυση φακέλων (το άτομο δεν έχει υπό την κατοχή του τις πληροφορίες που τον αφορούν και δεν μπορεί να εναντιωθεί) αλλά επιβάλλει ορισμένους περιορισμούς σε φακέλους που επιτρέπουν την προσωπική αναγνώριση...Εν τούτοις, ο νόμος είναι ιδιαίτερα ανεκτικός όσον αφορά τις εξετάσεις δικαστικών ή διοικητικών αρχών." (Αυτό δεν θα έπρεπε να μας εκπλήσσει!)

Και σαν να μην έφτανε αυτό η *Le Soir* μας πληροφορεί επίσης ότι δεν είναι μόνο οι δικαστές και η αστυνομία που ενδιαφέρονται για τους φακέλους, αλλά και τα αφεντικά: "Εάν η γενετική είναι χρήσιμη για τους δικαστές, κάλλιστα μπορεί να χρησιμοποιηθεί...από τους εργοδότες. Ερευνητές

από την Σχολή Κοινωνιολογίας της Υγείας στο Πανεπιστήμιο Libre de Bruxelles (ULB), ξεκινήσανε μία έρευνα υποβάλλοντας ερωτηματολόγια στα αφεντικά και τα συνδικάτα για να διατυπώσουν τις απόψεις τους...Σύντομα τα αφεντικά θα απορρίπτουν ένα βιογραφικό εάν δεν συνοδεύεται με ένα τέλειο πιστοποιητικό υγείας;"

Παρόλα ταύτα και πάλι θα μας πουν ότι η επιστήμη καθεαυτό δεν είναι κακιά, αλλά ο τρόπος με τον οποίο χρησιμοποιείται για να καταπιέζει - ότι δεν θα έπρεπε να προκαλούμε τη γενετική μόνο και μόνο επειδή χρησιμοποιείται από την αστυνομία. Αυτή η άποψη είναι κοινή σε όλους τους "προοδευτικούς", τόσο στην αστική δεξιά όσο και στον Σταλινισμό, Τροτσκισμό και γενικότερα σε όλη την σοσιαλδημοκρατία. Αυτή η ιδεολογία είναι μία ιδιαίτερη εφαρμογή μίας πολύ γενικότερης αντίληψης που θεωρεί τις παραγωγικές δυνάμεις ως ουδέτερες, είτε στην υπηρεσία της βαρβαρότητας είτε της ανθρωπότητας, ανάλογα με το ποιός τις χρησιμοποιεί και πως.

Αλλά αυτό που ξεχνιέται σε αυτή την αντίληψη, είναι ότι το κεφάλαιο σχεδίασε τις παραγωγικές δυνάμεις - το ποσοστό του κέρδους καθορίζει τι ερευνά και τι παράγει η επιστήμη. Δεν είναι η ουδετερότητα της έρευνας αλλά η αγορά που κατευθύνει την γενετική ή την επιστήμη. Είναι το χρήμα που κυβερνάει στα εργαστήρια και "εμπνέει" τους επιστήμονες, είναι οι επιχορηγήσεις και συνεπώς ο κεντρικός κρατικός μηχανισμός που έχουν την τελευταία κουβέντα για το ποιο είδος έρευνας θα αναληφθεί. Και έτσι ο κύκλος κλείνει: όχι μόνο χρησιμοποιεί η αστυνομία την επιστήμη, αλλά η επιστήμη καθεαυτό είναι ολοκληρωτικά ένας πράκτορας του Κράτους, ένα αστυνομικό τμήμα.

3. Νευροληπτικά ενάντια στους άστεγους

"Όταν οι φτωχογειτονιές εξεγερθούν, οι σφαίρες δεν θα τις σταματήσουν." Αυτό είναι το βασικό αξίωμα της πολιτικής της αστικής κυριαρχίας. Ο Velasco Alvaro, πρώην στρατιωτικός πρόεδρος του Περού χρησιμοποίησε αυτό το επιχείρημα για να εξηγήσει στους συνάδελφούς του την απόλυτη ανάγκη για το πραξικόπημά του, και για να υπερασπιστεί την αναγκαιότητα της αλλαγής πολλών πραγμάτων ώστε να παραμείνουν όλα στη θέση τους.

Και εφόσον οι σφαίρες δεν φτάνουν, χρησιμοποιούν άλλα μέσα: φυσικά την πρόοδο, επίσης την μαφία των ναρκωτικών, θρησκευτικές σέκτες, νέες κοινωνικές υπηρεσίες...Με αυτό τον τρόπο, μετά το ρεύμα αγώνων του 1989, αναγείρανε αστυνομικά τμήματα και κέντρα βοθητών σε διάφορες περιοχές του Καρακάς (πρωτεύουσα της Βενεζουέλας) για να ελέγξουν τον πληθυσμό, για να εντοπίσουν και να καναλιζάρουν εστίες εξέγερσης και γενικότερα, για να συνηθίσουν τον πληθυσμό στην καταστολή. Με τον ίδιο τρόπο, σε όλο τον κόσμο, τα παιδιά φακελώνονται ήδη από το σχολείο, ακόμα και από το βρεφονηπιακό σταθμό. Σε αυτά τα ιδρύματα, εργάζονται κοινωνικοί λειτουργοί διάφορων ειδών: είναι δουλειά τους να ερευνούν και γενικά είναι αποτελεσματικοί πράκτορες πρόληψης και χάραξης πολιτικής για λογαριασμό του Κράτους. Τελευταία, μάθαμε ότι σε διάφορες χώρες της Λατινικής και μη Αμερικής (και υποθέτουμε ότι το ίδιο ισχύει και σε άλλες ηπείρους), ανθρωπιστικές οργανώσεις, πάντα τόσο απορροφημένες από τα προβλήματα υγείας, διανέμουν ελεύθερα Βάλιουμ και άλλα υπνωτικά στα νοσοκομεία που ιδρύουν ή διευθύνουν. Ακόμη χειρότερα, σε ορισμένες παραγκουπόλεις πάνω από το μισό του πληθυσμού εξαρτιέται από αυτά τα σκληρά ναρκωτικά...και σύντροφοι που ζουν σε αυτές τις περιοχές θεωρούν αυτό το γεγονός ως μία από τις κύριες αιτίες της γενικευμένης διάθεσης παθητικότητας.

Όμως δεν μπορεί κανείς να σταματήσει την πρόοδο! Όλα αυτά δεν είναι πλέον αρκετά. Στις Η.Π.Α. προετοιμάζουν έναν νόμο που θα κάνει την χρήση των νευροληπτικών (5) υποχρεωτική για τους "άστεγους".

Με συγκεκριμένους όρους η Γερουσιαστής Nancy Kassebaum, εκλεγμένη στην πολιτεία του Κάνσας και πρόεδρος της Επιτροπής Εργατικού και Ανθρώπινου δυναμικού, έχει επεξεργαστεί ένα νομοσχέδιο που σύμφωνα με τον David Oaks προτείνει "την εφαρμογή του ΑΔΕΑ (Αναγκαστικής

Δέσμευσης Εξωτερικού Ασθενή) στους άστεγους". Αναφέρεται ότι το ΑΔΕΑ εφαρμόζεται σε ασθενείς στους οποίους επιτρέπεται να φύγουν από την ψυχιατρική κλινική με τον όρο ότι παρουσιάζονται σε καθορισμένα διαστήματα για να τους δοθούν ενέσεις νευροληπτικών που τους κρατάνε μονίμως ναρκωμένους.

"Το ΑΔΕΑ ισχύει αυτή τη στιγμή σε πάνω από τις μισές πολιτείες των Η.Π.Α. Συνήθως σημαίνει τα κάτωθι: άνθρωποι που ζουν εκτός της κοινότητάς τους, και δεν παραβιάζουν κανένα νόμο, πρέπει να αναφέρονται στο κτίριο υπηρεσιών της θεραπευτικής τους κοινότητας για την λήψη δια ενέσεως νευροληπτικών μακράς διαρκείας, όπως Χαλντόλ ή Προξιλίνη. Εάν αρνηθούν το χημικό μπορεί να οδηγηθούν στον εγκλεισμό. Το αποτέλεσμα αυτής της "ενδομυϊκής ένεσης" στα κωλομέρια διαρκεί για εβδομάδες!...Όταν το όνομά σου εμφανιστεί στον υπολογιστή και δεν έχεις δώσει ακόμη αναφορά για να πάρεις την ένεσή σου, ορισμένες φορές στέλνεται μία "κινητή ομάδα επιθετικής θεραπείας" να σε βρει και να σου κάνει την ένεση επί τόπου. Αυτές οι ομάδες τραμπούκων είναι γνωστές από μερικούς στους δρόμους ως "ενέσεις σε ρόδες"...Οι φαρμακευτικοί φονταμενταλιστές έχουν ξεκινήσει μία χημική σταυροφορία για να μας κάνουν βίαια τις ενέσεις - ειδικά των άστεγων Αμερικάνων - με ισχυρές νευροτοξίνες, μερικές φορές εφ'όλου ζωής, ξοδεύοντας τα εκατομμύρια των φορολογούμενων στην δημιουργία εξαρτημένων ανθρώπων...η χώρα μας είναι στο χείλος της αποδοχής ενός Θαυμαστού Νέου Κόσμου "τελική λύση" της φτώχειας."

Η ίδια οργάνωση ΔΕΝΔΡΙΤΗΣ καταγγέλλει μία σειρά από "παρενέργειες" αυτών των ναρκωτικών:

1. Τα νευροληπτικά μπορούν να σκοτώσουν διότι μία από τις βασικές τους επιδράσεις είναι να αποτρέψουν την απώλεια της θερμοκρασίας του σώματος. Αυτό εξηγεί εν μέρει "θανάτους λόγω της ζέστης" που αναφέρονται στον τύπο. Πρόσφατα, κατά την διάρκεια κάθε κύματος καύσωνα, τα νοσοκομεία ήταν γεμάτα και άνθρωποι πέθαναν ενώ η μόνη εξήγηση που δόθηκε ήταν η ζέστη! Η κύρια αιτία συνδέεται ξεκάθαρα με την μόλυνση που, με την έλλειψη βροχών και αέρα, σε συνδυασμό με υψηλές εκπομπές CO₂, παράγει μία υψηλή συμπύκνωση του όζοντος στην ατμόσφαιρα - σε αυτό το φαινόμενο αποδίδεται η εξάπλωση ορισμένων αναπνευστικών ασθενειών (άσθμα, αλλεργίες,...) (7)

Αλλά είναι ξεκάθαρο πως η χρήση νευροληπτικών αποτελεί έναν επιπρόσθετο θανάσιμο παράγοντα κρυμμένο πίσω από τα νούμερα αυτών που πεθαίνουν εξαιτίας της "ζέστης"! (Καλά νομίζουν ότι πιστεύουμε σε αυτές τις μαλακίες;). Αναφερόμενος στο τελευταίο κύμα καύσωνα (1995), ο David Oaks είπε:

"Η ακόλουθη πληροφορία ήταν στην σημερινή εφημερίδα, 19 Ιουλίου 1995, από το Associated Press του Σικάγο, σχετικά με το κύμα καύσωνα που έζησαν κατά πολύ οι Η.Π.Α.: "Στο Μιλγουόκι, οι επίσημες αρχές είπαν ότι ο καύσωνας προκάλεσε ή συνέβαλλε στον θάνατο 60 ανθρώπων. Μεταξύ τους ήταν 18 άνθρωποι που έπαιρναν αντι-ψυχωτικά ναρκωτικά που μπλοκάρουν την δυνατότητα του σώματος να απελευθερώνει θερμότητα, είτε ο Ιατρικός Εμπειρογνώμων Jeffrey Jentzen." Πριν το δω αυτό, μόλις χθες, είχα ταχυδρομήσει μερικά γράμματα όπου έθεσα επτά επιχειρήματα ενάντια στην επιβαλλόμενη ψυχιατρική νάρκωση "εξωτερικών ασθενών" (Αναγκαστικής Δέσμευσης Εξωτερικού Ασθενή ή ΑΔΕΑ). Το πρώτο επιχειρήμα που έθεσα ήταν ότι κατά την διάρκεια καύσωνα, τα υποχρεωτικά νευροληπτικά μπορούν να σκοτώσουν..."

2. "...τα νευροληπτικά μπορούν επίσης να σκοτώσουν ή να προκαλέσουν βλάβες και με πολλούς άλλους τρόπους... όπως καρδιακές προσβολές, εγκεφαλική βλάβη στους μακρόχρονους χρήστες, συμπεριλαμβανομένης μετρήσιμης εγκεφαλικής συρρίκνωσης."

3. έχει αποδειχτεί ότι "η μακρόχρονη χρήση νευροληπτικών μπορεί να προκαλέσει "ανάστροφο αποτέλεσμα"...τα νευροληπτικά μπορούν να παράγουν περισσότερη κατάθλιψη από ότι είναι προορισμένα να εξαλείψουν."

4. Ορισμένες ενώσεις ""Επιζώντων" της καταναγκαστικής θεραπείας με νευροληπτικά το αποκαλούν "βασανιστήριο"...αυτοί που δεν θέλουν να πάρουν νευροληπτικά συχνά το περιγράφουν σαν το αίσθημα της λοβοτομής...οι περιοχές που προσβάλλονται στον εγκέφαλο είναι οι εμπρόσθιοι λοβοί, όπως και στην περίπτωση της λοβοτομής."

Αυτό που εκθέσαμε εδώ είναι απλά μερικά **παραδείγματα** της τωρινής ανάπτυξης των μηχανισμών καταστολής. Ειδήσεις τέτοιου είδους εμφανίζονται σε καθημερινή βάση. Ακούσαμε πρόσφατα, ότι από εδώ και πέρα, η επαιτεία θα απαγορευτεί σε μερικές Γαλλικές πόλεις όπως και στις Βρυξέλλες, την πρωτεύουσα της Ευρώπης, και ότι όλοι οι επαίτες θα απελαύνονται. Στα ψυχιατρικά νοσοκομεία της Ευρώπης το προσωπικό το αντικαθιστούν κάμερες, στην Γαλλία υπό το πρόσχημα της αντιτρομοκρατίας, μπορούν να ψάξουν τσάντες, δέματα κτλ. οποιαδήποτε στιγμή στα λεωφορεία και στον ηλεκτρικό. "Ο Μεγάλος Αδερφός", και όλο το μακάβριο σύστημα που περιέγραψε ο Οργουελ στο μυθιστόρημά του "1984" μοιάζει να ωχριά συγκρινόμενο με την πραγματικότητα. **Σε κάθε περίπτωση, αυτός είναι ο καλλίτερος κόσμος που μπορεί να μας προσφέρει η καπιταλιστική πρόοδος και το Κράτος της.** Εν τούτοις αυτά τα παραδείγματα συσχετίζονται με αυτό που αποκαλούν "περίοδος ειρήνης"...σε άλλες περιόδους είναι πολύ χειρότερα!

Σημειώσεις

1. Αυτό είναι μόνο σχήμα λόγου διότι ακόμη και το 'μικρότερο' σημερινό Κράτος δεν είναι παρά η έκφραση του επιβλητικού παγκόσμιου Κράτους.
2. Δες το άρθρο στην κεντρική μας επιθεώρηση στα Ισπανικά *Communismo No 7*, Ιούνιος του 1981: "Ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής αναπτύσσει ακόμη τη δουλειά ως μία από τις επιβιοθητικές του μορφές σήμερα: ένα παράδειγμα των Η.Π.Α."
3. Όλα τα στοιχεία σε εισαγωγικά προέρχονται από ευρωπαϊκές εφημερίδες, με ημερομηνία 11-12 Απριλίου 1995.
4. Το σχέδιο νόμου κατά της τρομοκρατίας που ψηφίστηκε στην Ελλάδα το 2001 προβλέπει την με το ζόρι εξέταση DNA των κατηγορουμένων και δημιουργία τράπεζας DNA (που κάλλιστα με τον καιρό μπορεί να αξιοποιηθεί από τις ιδιωτικές ασφαλιστικές εταιρείες). Ήδη οι αναρχικοί Θ. Φουρλής και Θ. Γκινάλας μετά την σύλληψή τους αναφέρουν: "Με συνθήκες που αντέγραφαν τις εποχές της χούντας, μας αρνήθηκαν την επαφή με δικηγόρο επί 20 ώρες, μας κράτησαν σε πλήρη μεταξύ μας απομόνωση, μας πήρανε δείγμα από τα μαλλιά μας για εξέταση DNA, μας μετέφεραν στα δικαστήρια με διαδικασίες απαγωγής, κρυφά από τους συγκεντρωμένους συντρόφους, από τα υπόγεια πάρκινγκ, ώστε να μην υπάρξει ούτε οπτική επαφή μαζί μας." Θεσσαλονίκη 15/03/2001.
5. Εδώ και μερικές δεκαετίες τα ηρεμιστικά χωρίζονται σε δύο ομάδες:
  - α. Αγχολυτικά ή "ελαφρά" ηρεμιστικά, που χωρίζονται σε βαρβιτουρικά, μπενζοδιαζεπίνες και άλλα (χλωραλικό υδροξείδιο, κα.)
  - β. Αντι-ψυχωτικά, νευροληπτικά ή "βαριά" ηρεμιστικά που χωρίζονται σε φαινοθειαζίνες, μπιθοροφαινόνες, θιοξανθίνες και υποκατάστατα μπεζαμίδες...Παρατηρήστε ότι η ταξινόμηση σε "βαριά" και "ελαφριά" ηρεμιστικά δεν μπορεί να είναι και τόσο ξεκάθαρη, διότι αυτοί οι όροι μπαίνουν σε εισαγωγικά ακόμα και σε επιστημονικά βιβλία που ασχολούνται με αυτό το θέμα.
6. ...
7. ...

Για μία σύνθεση των θέσεών μας

Ανθρώπινη δραστηριότητα ενάντια στην εργασία
